ABSOLUT

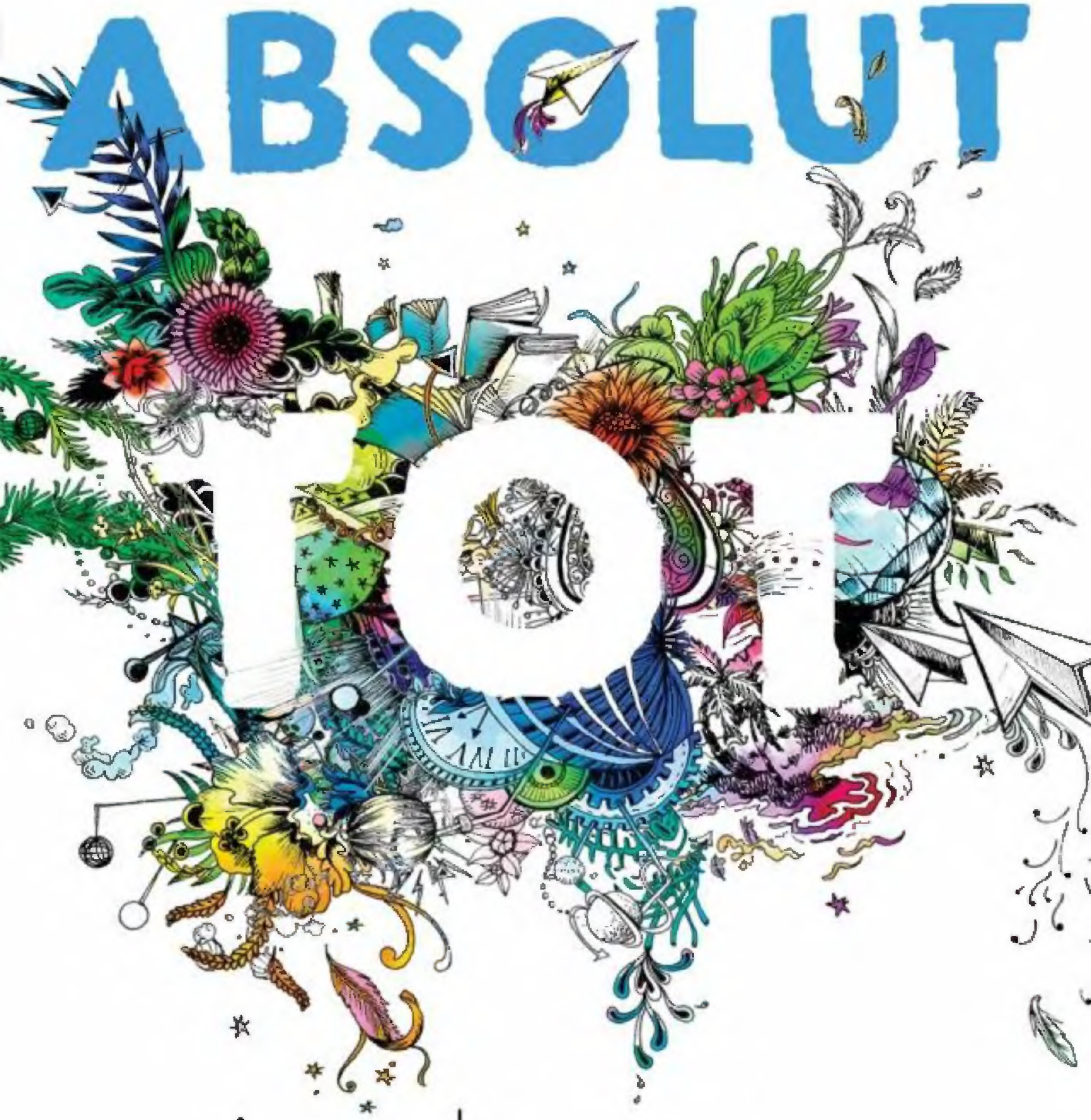

nicola yoon

young art

Nicola Yoon a crescut în Jamaica și în Brooklyn. Momentan locuiește în Los Angeles, California, cu soțul și fiica ei, pe care îi iubește mai presus de orice. *Absolut tot* este primul său roman.

David Yoon este scriitor și designer. Locuiește cu soția lui, Nicola Yoon, în Los Angeles, California, unde-și petrec zilele vorbind despre povești și citindu-i fiicei lor în vârstă de 4 ani, Penny. David a realizat ilustrațiile pentru *Absolut tot*.

nicola yoon

ABSOLUT TOT

Ilustraţii de David Yoon

Traducere din limba engleză
şi note de Roxana Coţovanu

youngart

Redactor: Dragoş Dodu
Tehnoredactor: Cristian Vlad
Corector: Theodor Zamfir
Coperta: Alexandru Daş
Design copertă: Good Wives and Warriors

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
YOON, NICOLA
Absolut tot / Nicola Yoon ; trad. de Roxana Coţovanu. - Bucureşti : Art, 2016

ISBN 978-606-710-348-9

I. Coţovanu, Roxana (trad.)

821.111-31=135.1

Nicola Yoon,
Everything, Everything
Copyright © Alloy Entertainment and Nicola Yoon, 2015
Illustrations copyright © David Yoon, 2015

Produced by Alloy Entertainment, LLC
www.alloyentertainment.com

© **young**art, 2016, pentru prezenta ediţie
youngart este un imprint al Grupului Editorial Art

Soțului meu David Yoon, care mi-a dezvăluit propria-mi inimă.

Și inteligentei și frumoasei mele fiice Penny, care a făcut-o să crească.

„Iată secretul meu. E foarte simplu: bine nu se vede decât cu inima. Esențialul e invizibil pentru ochi.“[1]

Antoine de Saint-Exupéry, *Micul Prinț*

[1] Antoine de Saint-Exupéry, *Micul Prinț*, Editura Arthur, București, 2016, traducere și postfață de Ioana Pârvulescu, p. 90.

Camera albă

Am citit mai multe cărți decât tine. Nu contează câte ai citit. Eu am citit mai multe. Crede-mă. Am avut tot timpul din lume.

În camera mea albă, pe pereții mei albi, pe rafturile mele strălucitor de albe, cotoarele cărților asigură singura culoare. Toate cărțile sunt nou-nouțe și cartonate – fără ediții broșate, fără să fie la mâna a doua și acoperite de microbi. Ajung la mine din Afară, decontaminate și sigilate în vid într-un ambalaj de plastic. Mi-ar plăcea să văd mașinăria responsabilă de asta. Îmi imaginez fiecare carte circulând pe o bandă de transport albă spre niște stații dreptunghiulare albe, unde brațe robotice albe le șterg de praf, le lustruiesc, le dau cu spray și le sterilizează în diferite feluri, până când sunt considerate suficient de salubre ca să ajungă la mine. Când sosește o nouă carte, prima mea sarcină e să-i îndepărtez ambalajul, procedeu ce implică o foarfecă și cel puțin o unghie ruptă. A doua e să-mi scriu numele pe cea de-a doua copertă:

PROPRIETATEA LUI: *Madeline Whittier*

Nu știu de ce fac asta. Nu mai e nimeni aici în afară de mama mea, care nu citește niciodată, și de asistenta mea medicală, Carla, care nu are deloc timp să citească, pentru că e mereu ocupată să mă supravegheze cum respir.

Musafiri am rar, așa că nu am cui să-i împrumut cărțile. Nu e nimeni căruia să trebuiască să i se aducă aminte că volumul uitat de pe raftul lui sau al ei îmi aparține.

RECOMPENSĂ PENTRU CINE O GĂSEȘTE
(Bifează ce ți se potrivește):

Asta e partea care-mi ia cel mai mult timp și variez completarea ei de la o carte la alta. Câteodată, recompensele sunt fanteziste:

o Picnic cu mine (Madeline) pe o pajiște plină de polen de maci, crini și nenumărate anemone, sub un cer albastru și senin de vară.

o Să bei un ceai alături de mine (Madeline) într-un far din mijlocul Oceanului Atlantic, în mijlocul unui uragan.

o Să faci snorkeling împreună cu mine (Madeline) în Molokini, pentru a identifica peștele-simbol al statului Hawaii – peștele Humuhumunukunukuapua'a.

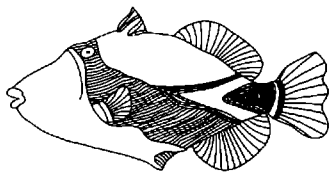

Alteori, recompensele nu sunt așa de fanteziste:

o O vizită cu mine (Madeline) într-un anticariat.

o O plimbare pe-afară cu mine (Madeline), până la colțul străzii și înapoi.

o O scurtă conversație cu mine (Madeline) despre orice vrei tu, pe canapeaua mea albă, în dormitorul meu alb.

Alteori, recompensa e doar:

o Eu (Madeline).

Ghetoul SCID

PE CÂT DE RARĂ, pe atât de faimoasă e boala de care sufăr. E o formă de imunodeficienţă severă combinată (SCID)[1], dar o cunoşti drept „boala copilului din bula de plastic".

Practic, sunt alergică la lume. Orice poate declanşa un acces al bolii. Ar putea fi vorba de chimicalele din soluţia cu care s-a şters masa pe care tocmai am atins-o. Ar putea fi parfumul cuiva. Ar putea fi condimentul exotic din mâncarea pe care tocmai am mâncat-o. Ar putea fi unul dintre aceste lucruri, sau toate, sau niciunul, sau ceva complet diferit. Nimeni nu ştie ce o declanşează, dar toată lumea îi ştie consecinţele. Potrivit mamei mele, am fost cât pe ce să mor când eram mică. Aşa că, acum, rămân în ghetoul SCID. Nu ies niciodată din casă, n-am făcut-o niciodată în 17 ani.

[1] Acronimul provine de la denumirea din limba engleză, *Severe Combined Immunodeficiency*.

MONITORIZARE ZILNICĂ

Madeline Whittier

NUMELE PACIENTULUI

2 mai

DATA

Dr. Pauline Whittier

ÎNGRIJITOR

0002921

RESPIRAȚII PE MINUT

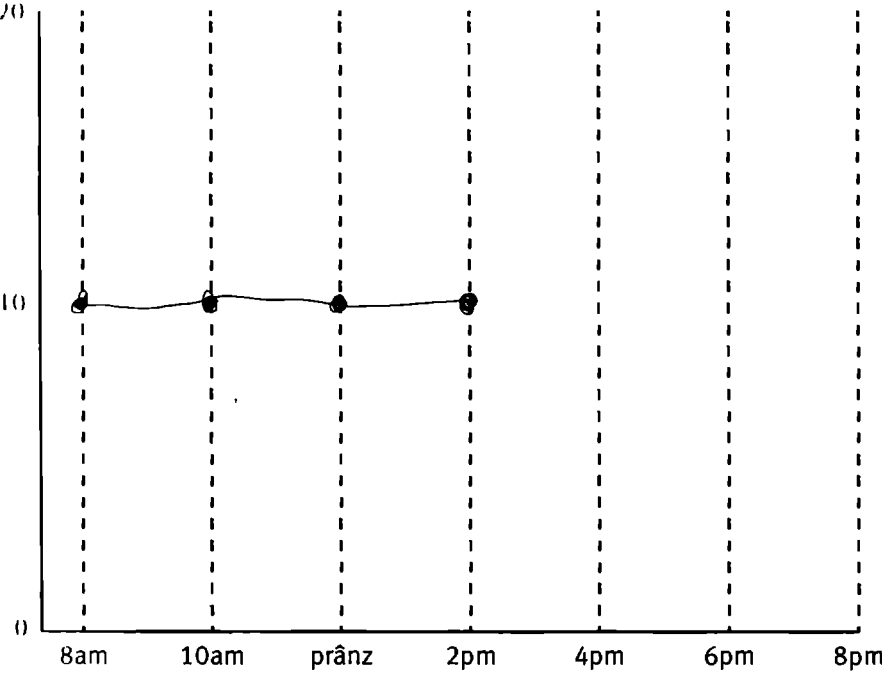

0002921

TEMPERATURA CAMEREI

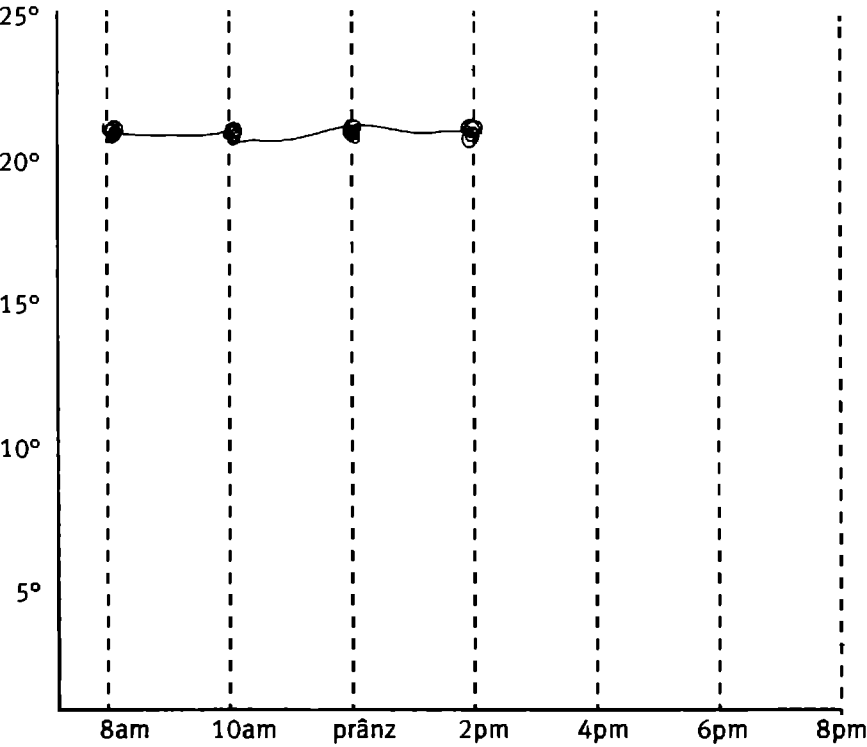

0002921

RAPORT FILTRU DE AER

8am	OK
9am	OK
10am	OK
11am	OK
12pm	OK
1pm	OK
2pm	OK
3pm	
4pm	
5pm	
6pm	
7pm	
8pm	

0002921

Pu'ne.tsi o do'rin'tsa

— Seară de filme, Pictionary onorific sau Club de lectură? întreabă mama în timp ce pompează aer în manşeta tensiometrului din jurul braţului meu.

Nu pomeneşte de activitatea ei preferată din toate cele pe care le practicăm după cină – Scrabble fonetic. Îmi ridic privirea ca să observ că ochii îi sclipesc deja la acest gând.

— Fonetic, zic eu.

Se opreşte din pompat aer. În mod normal, Carla, asistenta mea cu normă întreagă mi-ar fi luat tensiunea şi ar fi completat fişa de monitorizare zilnică, dar mama i-a dat liber azi. E ziua mea de naştere şi în fiecare an o petrecem împreună, doar noi două.

Îşi pune stetoscopul ca să-mi asculte inima. Zâmbetul îi dispare şi e înlocuit de figura ei mai serioasă, de medic. Asta e faţa pe care o văd cel mai des pacienţii ei – oarecum distantă, profesionistă, îngrijorată. Mă întreb cât de alinătoare o găsesc aceştia.

Sub un impuls de moment, îi dau repede un pupic pe frunte ca să-i amintesc că sunt doar eu, pacienta ei preferată, fiica sa.

Îşi ridică privirea, zâmbeşte şi mă mângâie pe obraz. Probabil că, dacă tot te naşti cu o boală care presupune o îngrijire permanentă, e bine ca propria-ţi mamă să-ţi fie şi doctor.

Câteva secunde mai târziu, mă priveşte cu cea mai bună faţă a ei de Eu-sunt-doctorul-şi-mă-tem-că-am-nişte-veşti-proaste.

— E ziua cea mare. De ce să nu jucăm ceva unde chiar ai o șansă să câștigi? Pictionary onorific?

De vreme ce Pictionary nu poate fi jucat în doi, am inventat Pictionary onorific. O persoană desenează, iar cealaltă are *onoarea* să ghicească ce a desenat. Dacă ghicești corect, celălalt câștigă puncte.

Îmi mijesc ochii la ea.

— Jucăm Fonetic și voi câștiga de data asta, zic plină de încredere, deși n-am nicio șansă să câștig.

În toți acești ani de când jucăm Scrabble fonetic, sau Skræbəl fonetik, n-am bătut-o niciodată. Ultima oară când am jucat, am fost foarte aproape. Dar m-a făcut praf la ultima tură, punând „EGZAKT" pe o căsuță care triplează valoarea cuvântului.

— OK, zice în timp ce clatină din cap cu prefăcută milă. Cum vrei tu.

Își închide ochii zâmbăreți ca să mă asculte la stetoscop.

Ne petrecem restul dimineții pregătind tortul tradițional al zilei mele de naștere, cel din pandișpan cu vanilie și glazură din cremă de vanilie. După ce se răcește blatul, aplic un strat inacceptabil de subțire de cremă, doar cât să-l acopere. Suntem amândouă niște împătimite ale blatului, nu ale glazurii. Ca decor, desenez pe el optsprezece margarete din cremă, cu petale albe și-un centru alb. Pe margini îl îmbrac într-o draperie albă.

— Perfect, zice mama, trăgând cu ochiul peste umerii mei, în timp ce termin cu decoratul. La fel ca tine.

Îmi întorc capul spre ea. Îmi zâmbește larg și cu mândrie, dar are ochii scăldați în lacrimi.

— Ești. Foarte. Tragică, îi spun și o împroșc cu glazură pe vârful nasului, ceea ce nu o face decât să râdă și să mai plângă puțin.

Serios, de obicei nu e atât de emotivă, dar ceva legat de ziua mea o face mereu să se smiorcăie și să fie veselă, în același timp. Iar dacă ea se smiorcăie și e veselă, atunci și eu mă smiorcăi și sunt veselă.

— Știu, zice ea predându-se cu mâinile în aer. Sunt complet ridicolă.

Mă trage către ea și mă îmbrățișează, strângându-mă tare. Glazura îmi ajunge în păr.

Ziua mea e acea zi din an când suntem amândouă conștiente în cel mai acut mod de boala mea. Acceptarea trecerii timpului face asta. Încă un an întreg de boală, fără vreo speranță de vindecare la orizont. Încă un an din care lipsesc toate acele lucruri normale și adolescentine – școala de șoferi, primul sărut, balul de absolvire, prima decepție în dragoste, primul accident minor de mașină. Încă un an în care mama nu a făcut nimic altceva decât să lucreze și să aibă grijă de mine. În celelalte zile, aceste lipsuri sunt ușor – mai ușor, cel puțin – de ignorat.

În anul ăsta e un pic mai greu decât în cel precedent. Poate pentru că am împlinit optsprezece ani. Practic, sunt adultă acum. Ar trebui să plec de-acasă, să mă duc la facultate. Mama ar trebui să sufere de sindromul cuibului părăsit. Dar din cauza SCID-ului, nu merg nicăieri.

Mai târziu, după cină, îmi dă un set grozav de creioane solubile în apă, pe care mi-l doream de luni întregi. Mergem în camera de zi și ne așezăm cu picioarele încrucișate în fața măsuței de cafea. Și asta face parte din ritualul zilei mele de naștere: aprinde o singură lumânare, în mijlocul tortului. Închid ochii și îmi pun o dorință. Suflu în lumânare.

— Ce dorință ți-ai pus? mă întreabă, imediat ce-mi deschid ochii.

Realmente nu există decât un singur lucru de dorit – un leac magic care să-mi permită să alerg liberă pe-afară ca un animal sălbatic, dar nu-mi pun niciodată dorința asta pentru că e imposibilă. E ca și cum ți-ai dori ca sirenele și dragonii, și unicornii să fie reali. În schimb, îmi pun o dorință care e mai probabil să se îndeplinească decât cea cu leacul. Ceva ce e mai puțin probabil să ne întristeze.

— Să fie pace în lume, răspund.

Trei felii de tort mai târziu, începem un joc de Fonetik. Nu câștig. Nici măcar nu sunt pe-aproape.

Folosește toate cele șapte litere și pune jos POKALIP lângă un S. POKALIPS.

— Ce-i asta? întreb.

— Apocalips, spune ea cu ochi jucăuși.

— Nu, mama. În niciun caz. Nu merge așa.

— Ba da, e tot ce zice.

— Mama, mai ai nevoie de un A. În niciun caz.

— Pocalips, spune ea teatral, gesticulând spre literele de pe tablă. Merge foarte bine.

Scutur din cap.

— P O K A L I P S, insistă, în timp ce trage încet de fiecare literă din cuvânt.

— Doamne, ești imposibilă! zic și mă predau cu mâinile ridicate. Bine, bine, sunt de acord.

— Daaa!

Ridică victorioasă pumnul în aer, râde și își notează scorul, acum insurmontabil.

— N-ai înțeles niciodată jocul ăsta, zice. E un joc de persuasiune.

Îmi tai încă o felie de tort.

— Asta n-a fost persuasiune, îi răspund. Asta se cheamă că ai trișat.

— Tot aia-i, spune ea și râdem amândouă.

— Poți să mă bați mâine la Pictionary onorific, zice ea.

După ce pierd, ne așezăm pe canapea și ne uităm la filmul nostru preferat, *Young Frankenstein*. Și vizionarea lui face parte din ritualul zilei mele de naștere. Îmi pun capul în poala ei, ea mă mângâie pe păr și râdem la aceleași poante, la fel cum râdem la ele de ani de zile. Una peste alta, nu e un mod neplăcut de a-ți petrece cea de-a optsprezecea aniversare.

Rămâne la fel

CÂND AJUNGE CARLA a doua zi dimineață, mă găsește citind pe canapeaua mea albă.

— *Feliz cumpleaños!*[1] îmi strigă ea.

Las cartea deoparte.

— *Gracias*[2].

— Cum a fost ziua de naștere? mă întreabă despachetându-și trusa medicală.

— Ne-am distrat.

— Tort de vanilie cu glazură de vanilie? întreabă ea.

— Normal.

— *Young Frankenstein*?

— Da.

— Și ai luat bătaie la joc? continuă ea.

— Suntem destul de previzibile, așa-i?

— Nu mă băga în seamă, spune ea râzând. Sunt doar geloasă că sunteți voi două scumpe.

Ia fișa de monitorizare de ieri, se uită rapid peste măsurătorile făcute de mama și adaugă o nouă foaie la *clipboard*.

— În ultima vreme, Rosa nici măcar nu catadicsește să-mi dea „bună ziua".

Rosa e fiica de șaptesprezece ani a Carlei. Potrivit Carlei, erau foarte apropiate până când hormonii și băieții

[1] „La mulți ani!", în sp. în orig.

[2] „Mulțumesc.", în sp. în orig.

au preluat controlul. Nu pot să-mi închipui întâmplându-se asta între mine și mama.

Carla se așază lângă mine pe canapea, iar eu îmi întind mâna ca să-mi ia tensiunea. Privirea îi cade pe cartea mea.

— *Flori pentru Algernon*, din nou? mă întreabă. Nu-i asta cartea care te face să plângi de fiecare dată când o citești?

— Până într-o zi, când n-o să mă mai facă, îi răspund. Vreau să fiu sigură că n-o să ratez ziua aia.

Clara își dă ochii peste cap și îmi ia mâna.

Este un răspuns cam în doi peri, dar mă întreb dacă nu cumva e adevărat.

Poate îmi păstrez încă speranța că într-o zi, cândva, lucrurile se vor schimba.

Viața e scurtă ®

CRONICI CU *SPOILERE*[1] DE MADELINE

FLORI PENTRU ALGERNON DE DANIEL KEYES

Atenție, *spoiler*: Algernon e un șoarece. Șoarecele moare.

[1] Dezvăluire a unor elemente dintr-o carte, piesă de teatru sau film.

Invazia extraterestră, partea a II-a

Am ajuns la partea în care Charlie își dă seama că soarta șoarecelui ar putea fi și a lui, când aud un huruit puternic de-afară. Imediat, gândurile îmi fug în cosmos. Îmi imaginez o navă-mamă gigantică, plutind pe cer deasupra noastră.

Casa se cutremură și cărțile trepidează pe rafturi. Un semnal sonor constant i se alătură huruitului și știu ce e. O camionetă. Probabil s-au rătăcit, îmi spun, ca să evit dezamăgirea. Probabil au cotit greșit undeva în drumul lor spre alt loc.

Dar apoi, motorul se oprește. Portiere se deschid și se închid. Trece un moment, apoi încă unul, iar apoi vocea unui femei anunță:

— Hei, toată lumea, bun venit în noua noastră casă!

Carla mă sfredelește cu privirea timp de câteva secunde. Știu ce e în mintea ei.

Se întâmplă din nou.

5 august

Familia din casa de alături s-a mutat. ——— Băiatul a plâns. S-a ascuns în grădină și a mâncat pământ până l-a găsit mama lui, dar nu a țipat la el c-a mâncat, așa cum face de obicei. Afară e așa de liniște acum.

Azi noapte am visat că

nu se mutaseră de fapt.
Au fost răpiți de extratereștri.
Extratereștrii nu m-au luat
pe mine pentru că sunt
bolnavă și nu voiau decât
oameni sănătoși. Au luat-o
pe mami, pe Carla și pe
toți cei din familia de
alături, și am rămas
singură.

M-am trezit plângând
și mami a venit și s-a
lăsat în pat cu mine.
Nu i-am spus ce-am
visat pentru că s-ar
întrista, dar i-am
povestit Caelei și ea
m-a înlănțuit.

Comitetul de primire

— CARLA, îi zic, n-o să fie ca data trecută.

Nu mai am opt ani.

— Vreau să-mi promiți... începe ea, dar eu sunt deja la fereastră, dând la o parte draperiile.

Nu sunt pregătită pentru soarele puternic de California. Nu sunt pregătită să dau ochii cu el, de colo sus, arzător și strălucitor, pe un cer de un alb spălăcit. Sunt orbită. Dar apoi, ceața albă de pe ochi începe să se risipească. Toate obiectele capătă o aureolă.

Văd camioneta și silueta unei femei mai în vârstă învârtindu-se în jurul ei – mama. Văd un bărbat mai în vârstă în spatele camionetei – tatăl. Văd o fată, poate puțin mai mică decât mine – fiica.

Apoi îl văd pe el. E înalt, deșirat, îmbrăcat tot în negru: tricou negru, blugi negri, tenișI negri și un fes negru care îi acoperă părul în întregime. Are pielea albă, un bronz ușor de culoarea mierii și maxilare proeminente. Își părăsește turnul de control din spatele camionetei, sare din ea și alunecă pe aleea casei, mișcându-se de parcă gravitația ar avea un efect diferit asupra lui decât asupra restului lumii. Se oprește, își înclină capul într-o parte și se uită fix la noua lui casă de parcă ar fi un puzzle.

După câteva secunde, începe să se salte ușor pe vârfurile picioarelor. Brusc, se lansează într-un sprint și, literalmente, aleargă doi metri în sus pe peretele casei. Se

prinde de pervazul exterior al unei ferestre şi atârnă de el pentru o secundă sau două, apoi aterizează ghemuit la pământ.

— Super, Olly, zice maică-sa.

— Nu ţi-am zis să nu mai faci chestii din astea? bodogăne tatăl lui.

Îi ignoră pe amândoi şi rămâne ghemuit.

Îmi apăs palma cu degetele răsfirate de geam, cu sufletul la gură de parcă eu aş fi făcut cascadoria aia nebună. Mă uit de la el la perete, la pervaz şi din nou la el. Nu mai stă ghemuit. Se uită în sus la mine. Privirile ni se întâlnesc. Mă întreb, fără să-mi formulez prea clar, ce vede când se uită la fereastra mea – o fată ciudată îmbrăcată în alb, cu ochi mari holbaţi. Îmi zâmbeşte larg iar faţa lui nu mai e rigidă, nu mai e tăioasă. Încerc să-i răspund la zâmbet, dar sunt aşa de tulburată, încât îmi iese în schimb o încruntătură.

Balonul meu alb

ÎN NOAPTEA ACEEA am avut un vis: casa respira împreună cu mine. Eu expiram, şi pereţii se contractau ca un balon înţepat cu acul, zdrobindu-mă în timp ce se dezumflau. Inspiram, şi pereţii se dilatau. Încă o respiraţie şi viaţa mea, în cele din urmă, în sfârşit, va exploda.

Supravegherea vecinătății

PROGRAMUL MAMEI LUI

6:35 – Se instalează pe verandă cu o ceașcă aburindă plină de un lichid fierbinte. Cafea?

6:36 – Se uită în gol spre terenul părăsit de peste drum în timp ce își soarbe băutura. Ceai?

7:00 – Intră în casă.

7:15 – Înapoi pe verandă. Își ia rămas bun de la soț, sărutându-l. Se uită cum mașina lui se îndepărtează.

9:30 – Grădinărește. Caută, găsește și se debarasează de mucuri de țigară.

13:00 – Pleacă de acasă cu mașina. Cumpărătun?

17:00 – Îi bate la cap pe Kara și Olly să înceapă să-și facă treburile casnice „înainte să se întoarcă tata acasă".

PROGRAMUL KAREI (SORA)

10:00 – Tropăie până afară purtând cizme negre și un halat de baie maro pufos.

10:01 – Își verifică mesajele de pe telefon. Primește multe mesaje.

10:06 – Fumează trei țigări în grădina dintre casele noastre.

10:20 – Sapă o groapă cu vârful cizmelor și îngroapă chiștoacele.

10:25 – 17:00 – Scrie sms-uri sau vorbește la telefon.

17:25 – Treburi casnice.

PROGRAMUL TATĂLUI

7:15 – Pleacă la serviciu.
18:00 – Se întoarce de la serviciu.
18:20 – Își bea pe verandă primul pahar.
18:30 – Intră în casă pentru cină.
19:00 – Înapoi pe verandă cu al doilea pahar.
19:25 – Paharul cu numărul trei.
19:45 – Încep răcnetele adresate familiei.
22:35 – Răcnetele adresate familiei se potolesc.

PROGRAMUL LUI OLLY

Imprevizibil.

Spionez

FAMILIA ÎI SPUNE Olly. De fapt, sora și mama lui îi spun Olly. Tatăl îi spune Oliver. El e cel pe care îl supraveghez cel mai mult. Camera lui e la etaj și e aproape vizavi de a mea, iar storurile lui sunt mai tot timpul deschise.

În unele zile, doarme până la prânz. În altele, dispare din camera lui înainte să mă trezesc și să-mi încep supravegherea. De cele mai multe ori însă, se trezește la ora 9 și iese din cameră croindu-și drum în sus, ca Omul-Păianjen, pe pereții exteriori până pe acoperiș. Rămâne acolo în jur de o oră, înainte ca, balansându-și picioarele, să sară și să aterizeze înapoi în camera lui. Oricât m-am străduit, n-am reușit să văd ce face acolo sus.

Camera lui e aproape goală, în afara unui pat și a unui scrin. Câteva cutii, dovadă a mutării recente, au rămas nedesfăcute, stivuite lângă ușă. Nu are niciun fel de decorațiuni cu excepția unui poster de la un film numit *Jump London*. L-am căutat, e despre parkour, care e un fel de sport stradal, și asta explică cum de e în stare să facă toate nebuniile alea pe care le face. Cu cât îl urmăresc mai mult, cu atât vreau să știu mai multe.

Menteuse[1]

TOCMAI M-AM AȘEZAT la masa din sufragerie ca să luăm cina. Mama îmi așterne un șervet de pânză în poală și toarnă apă în pahare, în al meu, apoi în al Carlei. Serile de vineri sunt speciale la noi acasă. Carla rămâne chiar peste program ca să mănânce cu noi, în loc să se întoarcă la familia ei.

Tot ce are legătură cu cina de vineri e franțuzesc. Șervețelele sunt dintr-o pânză albă brodată pe margini cu *fleurs-de-lis*[2]. Tacâmurile sunt antichități franțuzești bogat ornamentate. Avem până și miniaturi de argint ale turnului Eiffel drept solniță și piperniță. Bineînțeles, trebuie să avem grijă cu meniul din cauza alergiilor mele, dar mama face mereu versiunea ei de *cassoulet* – o tocăniță franțuzească cu pui, cârnați, rață și fasole albă. Era mâncarea preferată a tatălui meu înainte să moară. Versiunea pe care mama o pregătește pentru mine conține doar fasole înăbușită în supă de pui.

— Madeline, zice mama. Domnul Waterman mi-a spus că ai întârziat cu tema la arhitectură. E totul în ordine, scumpo?

Întrebarea ei mă ia prin surprindere. Știu c-am întârziat, dar cum n-am întârziat niciodată până acum, nu mă așteptam ca ea să țină socoteala.

---

[1] „Mincinoasă", în fr. în orig.

[2] „Flori de crin", în fr în orig.

— E prea grea tema? se încruntă în timp ce-mi pune un polonic de *cassoulet* în bol. Vrei să-ți găsesc un meditator nou?

— *Oui, non, et non*[1], îi răspund eu la fiecare întrebare în parte. Totul e în ordine. O s-o predau mâine, promit. Am pierdut puţin noţiunea timpului.

Dă din cap și începe să-mi taie felii de pâine crocantă pe care mi le unge cu unt. Ştiu că vrea să mă mai întrebe ceva. Ştiu până şi ce vrea să întrebe, dar îi e frică de răspunsul pe care-l poate auzi.

— Din cauza noilor vecini?

Carla îmi aruncă o privire tăioasă. N-am minţit-o niciodată pe mama. N-am avut niciodată un motiv și nici nu cred că ştiu s-o mint. Dar ceva îmi spune ce am de făcut acum.

— S-a întâmplat doar să citesc prea mult. Ştii cum fac când mă prinde o carte bună, zic pe un ton cât se poate de convingător.

Nu vreau să-și facă griji. Şi așa are destule motive de îngrijorare cu mine.

Cum se spune „mincinoasă" în franceză?

— Nu ţi-e foame? mă întreabă mama câteva minute mai târziu, punându-mi palma pe frunte. Febră n-ai.

Își lasă mâna să mai zăbovească pe fruntea mea. Sunt pe cale să o asigur din nou că totul e în ordine, când se aude soneria de la ușă. Acest lucru se întâmplă atât de rar, încât nici nu ştiu ce să cred.

Soneria mai sună încă o dată.

Carla se ridică în picioare.

Soneria se aude pentru a treia oară. Zâmbesc fără vreun motiv anume.

— Vreţi să deschid eu, doamnă? întreabă Carla.

[1] „Da, nu și nu", în fr. în orig.

Mama îi face un semn cu mâna să rămână pe loc.

— Stai aici, îmi zice mie.

Carla trece în spatele meu, sprijinindu-şi uşor palmele pe umerii mei. Ştiu că ar trebui să rămân pe loc. Ştiu că asta se aşteaptă de la mine să fac. În mod sigur asta mă aştept şi eu să fac, dar cumva, astăzi, pur şi simplu nu pot. Trebuie să ştiu cine e la uşă, chiar dacă e doar un vagabond.

Carla îmi atinge braţul:

— Mama ta a zis să rămâi aici.

— De ce? E doar excesiv de prevăzătoare. În plus, n-o să lase pe nimeni să treacă de camera de presurizare.

Se lasă înduplecată, aşa că pornesc spre intrare cu ea urmându-mă îndeaproape.

Camera de presurizare e o încăpere mică, ermetică, care înconjoară uşa de la intrare; este etanşă la aer pentru ca niciun potenţial pericol să nu se poată infiltra în casă când se deschide uşa. Îmi lipesc urechea de ea. La început nu pot să aud nimic din cauza filtrelor de aer, dar apoi aud o voce.

— Mama vă trimite un chec.

Vocea lui e adâncă şi plăcută, şi cu siguranţă pare să fie amuzat. Mintea mea procesează cuvântul „chec", încercând să-i găsească imaginea corespunzătoare, până îmi devine limpede cine e la uşă. Olly.

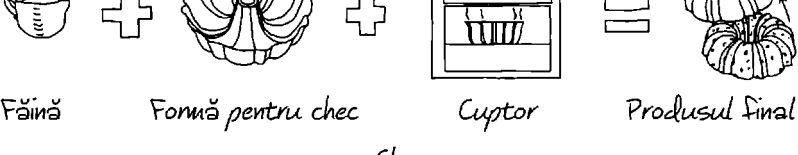

Chec

— Treaba cu checurile făcute de mama e că nu sunt foarte bune. Oribile. Necomestibile, de fapt, şi aproape indestructibile. Între noi fie vorba.

O altă voce acum. Una de fată. Sora lui?

De fiecare dată când ne mutăm, ne obligă să ducem unul vecinilor.

Oh. Păi... ce surpriză, nu-i așa? E foarte drăguț din partea ei. Vă rog să-i transmiteți mulțumirile mele.

Nicio șansă ca acest chec să fi treeut de controalele necesare și îmi dau seama că mama încearcă să le spună cumva că nu poate să-l primească, fără să dezvăluie adevărul despre mine.

- Îmi pare rău, dar nu pot să-l accept.

Urmează un moment de tăcere ulterior șocului.

- Și vreți să-l luăm înapoi? întreabă Olly neîncrezător.

Asta-i nepoliticos, spune Kara, părând furioasă și rușinată, de parcă s-ar fi așteptat să fie dezamăgită.

- Îmi pare rău, zice mama din nou. E complicat, chiar îmi pare foarte rău pentru că e un gest tare drăguț din partea voastră și a mamei voastre. Vă rog să-i spuneți că-i mulțumesc.

- Fiica dumneavoastră e acasă? întreabă Olly destul de tare, înainte ca mama să apuce să închidă ușa. Speram că poate să ne-arate împrejurimile.

Inima începe să-mi bată mai tare și pot să-i simt pulsațiile până în coaste. Tocmai a întrebat de mine? Niciun străin n-a mai trecut așa, pur și simplu, în vizită pe la mine vreodată. În afară de mama, Carla și meditatorii mei, lumea abia dacă știe de existența mea. Adică, online exist; am prieteni online și pagina mea de Tumblr cu cronici de carte, dar nu-i același lucru cu a fi o persoană adevărată care poate să primească vizite de la băieți ciudați care aduc checuri.

Îmi pare rău, dar nu poate. Bine ați venit în cartier și mulțumesc încă o dată.

Ușa de la intrare se închide iar eu mă dau un pas înapoi și o aștept pe mama. Trebuie să rămână în camera

de presurizare până când filtrele apucă să purifice aerul străin. Un minut mai târziu, intră înapoi în casă. Nu mă bagă în seamă imediat. În schimb, stă nemișcată, ținându-și ochii închiși și capul ușor aplecat.

— Îmi pare rău, zice fără să-și ridice privirea.

— Sunt OK, mama. Nu-ți face griji.

Pentru a mia oară, realizez din nou cât de greu resimte ea boala mea. Este singura lume pe care eu o cunosc, dar ea, înainte de mine, i-a avut pe fratele și pe tatăl meu. A călătorit și a jucat fotbal. A avut o viață normală care nu presupunea să fie izolată într-o bulă cu fiica ei, adolescentă bolnavă, timp de paisprezece ore pe zi.

O îmbrățișez și mă las îmbrățișată timp de câteva minute. I-a picat mult mai greu dezamăgirea asta decât mie.

— O să mă revanșez față de tine, spune ea.

— N-ai de ce să te revanșezi.

— Te iubesc, scumpo.

Ne întoarcem încet în sufragerie și terminăm de mâncat repede și, în cea mai mare parte, în liniște. Carla pleacă iar mama mă întreabă dacă nu vreau s-o bat la Pictionary onorific, dar eu cer o amânare. Nu prea am dispoziția necesară.

În schimb, mă îndrept spre camera mea întrebându-mă ce gust are un chec.

Pièce de rejection[1]

Înapoi în camera mea, mă duc imediat la fereastră. Tatăl s-a întors de la serviciu și ceva nu e în ordine, pentru că e nervos și devine din ce în ce mai nervos cu fiecare clipă ce trece. Ia checul din mâna Karei și îl aruncă furios spre Olly, dar Olly e mult prea rapid, prea mlădios. Se ferește și prăjitura cade pe jos.

În mod remarcabil, checul pare întreg, dar farfuria se face țăndări și se împrăștie pe alee. Asta nu-l face decât să se înfurie și mai tare pe tată.

– Să strângi imediat! Strânge imediat mizeria asta! zice și se năpustește în casă.

Mama intră după el. Kara scutură din cap către Olly și îi spune ceva care îi face umerii să se prăbușească. Olly rămâne pe loc și se uită la prăjitură timp de câteva minute. Dispare în casă și se întoarce cu o mătură și un făraș. Își ia tot timpul din lume, mult mai mult decât e necesar, ca să mănânce cioburile.

După ce termină, se urcă pe acoperiș luând checul cu el și mai trece jumătate de oră până se avântă din nou în camera lui.

Mă ascund în locul meu obișnuit din spatele draperiei când, deodată, nu mai vreau să mă ascund. Aprind lumina și mă întorc la fereastră. Nici nu mă mai obosesc să iau

[1] „Act de respingere", în fr. în orig.

o gură mare de aer. Nu ar ajuta la nimic. Dau draperia la o parte ca să-l găsesc deja la geamul lui, uitându-se fix la mine. Nu zâmbeşte. Nu-mi face cu mâna. În schimb, ridică o mână şi închide storurile.

Supraviețuire

CÂT MAI AI DE GÂND să fii bosumflată? mă întreabă Carla. Așa ai fost toată săptămâna.

Nu sunt bosumflată, îi răspund, deși am fost bosumflată un pic.

Faptul că Olly m-a respins m-a făcut să mă simt ca o proscrisă. Mi-a adus aminte de ce am încetat să mai acord atenție lumii.

Dar e greu să mă întorc la rutina mea zilnică când pot să aud toate sunetele lumii de-afară. Observ lucruri pe care nu le observam înainte. Aud vântul răvășind frunzele copacilor. Dimineața, aud păsări stând la taclale. Observ dreptunghiurile luminoase formate de razele soarelui strecurându-se printre storuri și felul în care își croiesc drum de-a lungul camerei mele pe parcursul zilei. Urmărindu-le, poți să-ți dai seama cât e ceasul. Cu cât încerc mai mult să țin departe lumea de-afară, cu atât mai hotărâtă pare să ajungă înăuntru.

Citești aceleași cinci pagini din cartea aia de zile întregi, zice Carla arătând spre exemplarul meu din *Împăratul muștelor*.

Da, păi e o carte oribilă.

Credeam că e un clasic.

E oribilă. Majoritatea băieților sunt îngrozitori și nu vorbesc decât despre vânătoare și ucisul porcilor. În viața mea n-am mai avut așa o poftă de șuncă.

Râde, dar cam cu jumătate de gură. Se așază pe canapea lângă mine și îmi pune picioarele în poala ei.

— Ia spune-mi, începe Carla.

Las cartea deoparte și închid ochii.

— Aș vrea doar să plece, îi mărturisesc. Era mai ușor înainte.

— Ce era mai ușor?

— Nu știu. Să fiu eu însămi. Să fiu bolnavă.

Îmi strânge picioarele.

— Ascultă-mă. Ești cea mai puternică și curajoasă persoană din câte cunosc. Ai face bine să crezi ce-ți spun.

— Carla, acum nu trebuie să...

— Șșșt, ascultă-mă. M-am tot gândit la chestia asta. Îmi dau seama că treaba asta nouă te apasă, dar știu că o să fii bine.

— Eu nu sunt așa de sigură.

— E OK, pot eu să fiu sigură pentru amândouă. Suntem împreună în casa asta de cincisprezece ani, așa că știu despre ce vorbesc. Când am început să vin aici am crezut că o să fie doar o chestiune de timp până când depresia te va doborî. Și a fost vara aia când era cât pe ce să se întâmple așa, dar nu s-a întâmplat. În fiecare zi te trezești și înveți ceva nou. În fiecare zi găsești un lucru care să te bucure. În fiecare zi mă aștepți cu un zâmbet. Îți faci mai multe griji pentru mama ta decât îți faci pentru tine.

Nu cred să fi rostit vreodată Carla atât de multe cuvinte dintr-un foc.

— Rosa mea... mai zice, dar apoi se oprește.

Se lasă pe spate și închide ochii, stăpânită de un sentiment pe care nu-l înțeleg.

— Rosa mea ar putea să învețe câte ceva de la tine. Are tot ce pot să-i ofer, dar crede că n-are nimic.

Zâmbesc. Carla se plânge de fiica ei, dar îmi dau seama [illegible] cât poate de mult. Deschide ochii și orice ar fi [illegible] o dispare.

Vezi, ăsta-i zâmbetul de care vorbeam, zice și mă bate [illegible] cu palma pe picior. Viața e grea, scumpo. Fiecare se [illegible] cum poate.

Viața e scurtă ®

CRONICI CU *SPOILERE* DE MADELINE

ÎMPĂRATUL MUȘTELOR DE WILLIAM GOLDING

Atenție, *spoiler*: Băieții sunt niște sălbatici.

Primul contact

Trec două zile și gata cu bosumflarea. Devin din ce în ce mai bună în a-mi ignora vecinii. Până când aud un „ping" venind din afară. Sunt pe canapeaua mea, în continuare împotmolită în *Împăratul muștelor*. Slavă Domnului, sunt aproape de final. Ralph e pe plajă, pregătindu-i-se o moarte violentă. Aștept atât de tare să termin cartea asta ca să pot citi altceva, ceva mai vesel, încât ignor sunetul. Câteva minute mai târziu, se mai aude un „ping", mai tare de data asta. Pun cartea jos și ascult. Ping-urile cu numerele trei, patru și cinci se succed rapid. Geamul meu e lovit de ceva. Grindină? Mă ridic și mă duc la fereastră înainte să apuc să mă gândesc ce fac. Dau draperiile la o parte.

Geamul lui Olly este larg deschis, storurile sunt trase și lumina e stinsă în camera lui. Indestructibilul chec e pe pervazul geamului și are niște ochi bulbucați care se uită fix la mine. Checul începe să se bâțâie și apoi se apleacă în față, de parcă ar examina distanța până la pământ. Se retrage și se mai bâțâie un pic. Încerc să-l disting pe Olly în camera întunecată, când checul sare de pe pervaz și plonjează spre pământ.

Mi se taie răsuflarea. Checul tocmai s-a sinucis cumva? Îmi lungesc gâtul să văd ce s-a întâmplat cu el, dar e prea întuneric ca să văd ceva.

Chiar atunci, o lumină ca de reflector cade deasupra checului. Incredibil, dar e în continuare intact. Din ce este

făcută chestia aia? Probabil e mai bine că nu am încercat să-l mâncăm.

Lumina se stinge, iar eu mă uit în sus, la timp cât să surprind mâna lui Olly învești mântată în negru și lanterna retrăgându-se înăuntru. Mai rămân acolo câteva minute, urmărind și așteptând să se întoarcă, dar nu o face.

A doua noapte

TOCMAI MĂ PREGĂTESC de culcare când ping-ul se aude din nou. Sunt hotărâtă să-l ignor, și chiar asta fac. Orice ar vrea, nu pot. E mai ușor să nu știu.

Nu mă duc la fereastră în noaptea aceea, nici în următoarea.

A patra noapte

NU MAI SUPORT. Trag cu ochiul de după colţul draperiei.

Checul stă pe pervaz; jumătate din corp îi e acoperit de plasturi și bandaje. Olly nu se vede pe nicăieri.

A cincea noapte

Checul stă pe o masă în faţa geamului. Lângă el e un pahar de martini umplut cu un lichid verde, un pachet de ţigări şi un flacon de medicamente etichetat cu un craniu de mort. Încă o tentativă de sinucidere?

În continuare, nici urmă de Olly.

A șasea noapte

CHECUL ZACE pe un cearșaf alb. O sticlă de plastic întoarsă cu fundul în sus, legată de ceea ce pare să fie un umeraș, e agățată deasupra lui. O sforicică atârnă de la sticlă la chec ca o perfuzie. Olly apare purtând o haină albă și un stetoscop. Se încruntă uitându-se în jos la chec, în timp ce-l ascultă cu stetoscopul. Îmi vine să râd, dar mă abțin. Olly își ridică privirea și își scutură capul cu solemnitate. Trag draperia înăbușindu-mi un zâmbet și mă îndepărtez.

A șaptea noapte

Îmi spun că n-o să mă uit, dar la primul ping pe care-l aud sunt la fereastră. Olly poartă un halat de baie negru și o cruce imensă de argint la gât. Îl poartă pe chec pe ultimul său drum.

Nu mai pot să mă abțin. Râd și iar râd. Se uită spre mine și-mi zâmbește larg. Ia un marker negru din buzunar și scrie pe geam:

ÎMI PARE RĂU PENTRU NOAPTEA AIA.
GENERICUSER033@GMAIL.COM

Primul contact, partea a doua

De la: Madeline F. Whittier
Către: genericuser033@gmail.com
Subiect: Bună
Trimis: 4 iunie, 20:03

Bună. Bănuiesc că ar trebui să începem prin a ne prezenta? Numele meu este Madeline Whittier, dar poți să-ți dai seama de asta după adresa mea de e-mail. Pe tine cum te cheamă?
Madeline Whittier

P.S. N-ai de ce să-ți ceri scuze.

P.P.S. Din ce e făcut checul ăla?

De la: genericuser003@gmail.com
Către: Madeline F. Whittier <madeline.whittier@gmail.com>
Subiect: RE: Bună
Trimis: 4 iunie, 20:07

ești un spion foarte prost madeline whittier dacă n-ai aflat până acum cum mă cheamă. eu și sora mea am încercat să

Încem cunoștință cu tine săptămâna trecută, dar mama ta nu ne-a lăsat. chiar nu știu din ce e făcut checul. pietre?

De la: Madeline F. Whittier
Către: genericuser033@gmail.com
Subiect: RE: RE: Bună
Trimis: 4 iunie, 20:11

Salut,
Rețetă de chec

400 g ciment de uz universal
200 g rumeguș fin mărunțit
100 g pietriș (de granulație diferită, pentru o textură mai interesantă)
1/2 linguriță de sare
250 ml aracet
220 grame de unt nesărat
3 linguriițe de diluant
4 ouă mari (ținute la temperatura camerei)

INSTRUCȚIUNI

Preîncălziți cuptorul la 200 de grade
Ungeți tava de chec cu unt

Pentru blat:

1. Într-un castron de dimensiuni medii, amestecați cimentul, sarea și pietrișul.
2. Într-un castron mai mare, mixați untul, aracetul, diluantul și ouăle. Nu amestecați prea mult.

3. Adăugați treptat ingredientele uscate, bătându-le cu telul.
4. Puneți cu lingura aluatul în formă.
5. Coaceți până când scobitoarea pe care o înfigeți în aluat refuză să iasă. Lăsați-l să se răcească în formă, pe un grătar.

Pentru glazură:

1. Amestecați rumegușul cu suficientă apă astfel încât să formeze o pastă groasă, dar care poate fi turnată.
2. Puneți grătarul și checul deasupra unei hârtii cerate (pentru o curățare mai ușoară).
3. Turnați glazura peste chec și lăsați-o să se întărească înainte de a-l servi.

(0 porții)

Madeline Whittier

P.S. Nu sunt spion!

Primul contact, partea a treia

Miercuri, 20:15

Olly: mă pregăteam să-ți răspund la e-mail când am văzut că ești online. rețeta ta m-a spart. a existat vreodată în toată istoria vreun spion care să fi recunoscut că e spion? nu cred. eu sunt olly, îmi pare bine.

Olly: de la ce vine „f"-ul?

Madeline: Furukawa. Mama e a treia generație de japonezi americani din familia ei. Sunt pe jumătate japoneză.

Olly: și cealaltă jumătate?

Madeline: Afro-americană.

Olly: ai vreo poreclă madeline furukawa whittier sau ar trebui să-ți zic madeline furukawa whittier?

Madeline: N-am nicio poreclă. Toată lumea îmi spune Madeline. Câteodată mama îmi zice „scumpa" sau „dulceață". Ce pune?

Olly: nu normal că nu se pune. nimeni nu-ți zice maddy sau madeline-margarine? îți găsesc eu una.

Olly: o să fim prieteni

Joi, 20:19

Madeline: Dacă tot o să fim prieteni, am niște întrebări pentru tine: De unde ești? De ce porți tot timpul fes? Capul tău are cumva o formă ciudată? De ce porți numai negru? Întrebare conexă: Ești conștient că se fac haine și în alte culori? Am niște sugestii, dacă ai nevoie. Ce faci pe acoperiș? Ce reprezintă tatuajul de pe brațul tău drept?

Olly: iată răspunsuri: suntem de peste tot, dar mai ales de pe coasta de est. mi-am ras capul înainte să ne mutăm aici (mare greșeală). da. sunt răpitor de sexy în negru. da. n-am nevoie, mersi. nimic. cod de bare

Madeline: Ai ceva împotriva majusculelor și a semnelor de punctuație?

Olly: nu de ce-aș avea

Madeline: Trebuie să ies. Îmi pare rău!

Vineri, 20:34

Olly: deci cât de pedepsită ești?

Madeline: Nu sunt pedepsită. De ce crezi că sunt pedepsită?

Olly: păi ceva te-a făcut să te deconectezi repede aseară. bănuiesc că mama ta. crede-mă, știu totul despre cum e să fii pedepsit. și nu ieși niciodată din casă. nu te-am văzut o dată afară de când ne-am mutat

Madeline: Îmi pare rău. Nu știu ce să zic. Nu sunt pedepsită, dar nu pot să ies din casă.

Olly: foarte misterioasă. ești fantomă? asta am crezut când te-am văzut la geam în ziua când ne-am mutat. și că ar fi norocul meu ca fata aia drăguță din vecini să nu fie vie de fapt

Madeline: Mai întâi am fost spion, acum sunt fantomă!

Olly: nu ești fantomă? o prințesă din basme atunci. care dintre ele ești? cenușăreasa? o să te transformi într-un dovleac dacă ieși din casă?

Olly: sau rapunzel? ai părul destul de lung. lasă-l în jos și o să urc eu să te salvez

Madeline: Asta mi s-a părut întotdeauna nerealist și foarte dureros, nu crezi?

Olly: ba da. deci nici cenușăreasa, nici rapunzel. atunci albă ca zăpada. diabolica ta mamă vitregă a aruncat o vrajă asupra ta ca să nu mai poți ieși din casă, așa că lumea n-o să afle niciodată cât de frumoasă ești.

Madeline: Nu așa e povestea. Știai că în versiunea originală nu era o mamă vitregă diabolică, ci o mamă diabolică? Îți vine să crezi? Și nici pitici nu erau. Interesant, nu?

Olly: absolut nu

Madeline: Nu sunt o prințesă.

Madeline: Și n-am nevoie să fiu salvată.

Olly: e ok. nici eu nu sunt prinț

Madeline: Crezi că sunt drăguță?

Olly: pentru o fantomă spion prințesă din povești? absolut

Sâmbătă, 20:01

Olly: cum de nu te loghezi mai devreme de ora 8?

Madeline: De obicei nu sunt singură până la ora asta.

Olly: stă cineva cu tine toată ziua?

Madeline: Putem, te rog, să nu vorbim despre asta?

Olly: strania și din ce în ce mai strania[1] madeline whittier

Duminică, 20:22

Olly: uite-un joc. repede cinci chestii preferate! carte cuvânt culoare viciu persoană.

Olly: hai hai. tastează mai repede femeie. nu te gândi doar tastează

Madeline: Ah. Micul Prinț. Luxuriant. Albastru-marin. N-am vicii. Mama.

Olly: toată lumea are vicii

Madeline: Eu n-am. De ce? Tu câte ai?

Olly: destule cât să pot alege unul preferat

Madeline: OK, e rândul tău.

Olly: aceeași listă?

Madeline: Da

Olly: împăratul muștelor, macabru, negru, să fur tacâmuri, sora mea

---

[1] În original, *curiouser and curiouser*, una dintre replicile lui Alice din *Alice în Țara Minunilor* de Lewis Carroll.

Madeline: Pfu. *Împăratul muștelor*? Nu cred că o să mai putem fi prieteni de-acum. Cartea aia e îngrozitoare.
Olly: ce-i așa îngrozitor la ea?
Madeline: Totul!
Olly: nu-ți place pentru că e adevărată
Madeline: Ce e adevărat? Că dacă suntem lăsați de capul nostru, ne omorâm unul pe altul?
Olly: da
Madeline: Chiar crezi asta?
Olly: da
Madeline: Ei, eu nu cred. Deloc.
Madeline: Chiar furi tacâmuri?
Olly: ar trebui să-mi vezi colecția de linguriță

Luni, 20:07
Olly: ce-ai făcut să ajungi să fii pedepsită așa rău?
Madeline: Nu sunt pedepsită și nu vreau să vorbesc despre asta.
Olly: e ceva legat de un tip?
Olly: ești gravidă? ai prieten?
Madeline: O, Doamne, ești nebun! Nu sunt însărcinată și nu am prieten. Ce fel de fată crezi că sunt?
Olly: una misterioasă
Madeline: Ai stat toată ziua gândindu-te că sunt însărcinată?
Madeline: Asta ai făcut?
Olly: mi-a trecut prin cap o dată sau de două ori sau de cinșpe ori
Madeline: Incredibil.
Olly: tu nu vrei să știi dacă am prietenă?
Madeline: Nu.

Marți, 20:18
Madeline: Salut.
Olly: hei

Madeline: Nu știam dacă o să intri în seara asta. Ești OK?
Olly: sunt bine
Madeline: Ce s-a-ntâmplat? De ce era așa furios?
Olly: nu știu despre ce vorbești
Madeline: Tatăl tău, Olly. De ce era furios?
Olly: tu ai secretele tale. le am și eu pe ale mele
Madeline: OK.
Olly: ok

Miercuri, 3:31
Olly: nu poți să dormi?
Madeline: Nu.
Olly: nici eu. repede cinci chestii preferate. film mâncare parte a corpului materie de studiu
Madeline: Sunt numai patru. În plus, e cam târziu pentru jocul ăsta. Nu pot să gândesc.
Olly: aștept
Madeline: *Mândrie și prejudecată* – varianta BBC, pâinea prăjită, mâinile, arhitectura.
Olly: dumnezeule. există vreo fată pe planeta asta care să nu fie îndrăgostită de d-l darcy
Madeline: Toate fetele sunt îndrăgostite de domnul Darcy?
Olly: glumești? până și soră-mea e îndrăgostită de darcy și ea nu iubește pe nimeni.
Madeline: Trebuie că iubește pe cineva. Sunt convinsă că te iubește pe tine.
Olly: ce-i așa de grozav la darcy?
Madeline: Asta nu e o întrebare pe bune.
Olly: e un snob
Madeline: Dar depășește asta și în cele din urmă realizează că un caracter e mai important decât clasa socială. E un om deschis lecțiilor pe care i le dă viața! Pe lângă asta, este absolut superb, și nobil, și întunecat, și visător,

și poetic. Am zis că e superb? Mai mult, o iubește pe Elizabeth mai presus de orice rațiune.

Olly: hm

Madeline: Da.

Olly: rândul meu?

Madeline: Dă-i drumu'.

Olly: *Godzilla*, pâinea prăjită, ochii, matematica. stai, e vorba de partea corpului care îți place la tine sau la alții?

Madeline: Nu știu! E lista ta.

Olly: ah da. bine, rămân la ochi

Madeline: Ce culoare au ochii tăi?

Olly: albaștri

Madeline: Fii mai exact, te rog.

Olly: dumnezeule. fetele astea. albaștri ca oceanul

Madeline: Atlantic sau Pacific?

Olly: atlantic. ai tăi ce culoare au?

Madeline: Maro-ciocolatiu.

Olly: mai exact te rog

Madeline: Maro-ciocolată-neagră-75%-cacao.

Olly: hehe. drăguț.

Madeline: Rămân totuși numai patru chestii. Ne mai trebuie una.

Olly: alege tu

Madeline: Specie de poezie.

Olly: asta presupune că am una preferată

Madeline: Doar nu ești vreun păgân.

Olly: limerick[1]

Madeline: Ba ești un păgân. O să mă prefac că n-am auzit ce-ai zis.

Olly: ce-ai împotriva unui limerick bun?

Madeline: Un „limerick bun" e o contradicție în termeni.

Olly: dar care e genul tău preferat?

[1] Specie de poezie umoristică având o formă fixă (cinci versuri) și de un comic absurd.

Madeline: Haiku.
Olly: haikuurile sunt oribile. sunt niște limerick-uri mai lipsite de haz
Madeline: Tocmai ai fost retrogradat de la păgân la eretic.
Olly: s-a notat
Madeline: OK. Ar trebuie să mă culc.
Olly: ok și eu.

Joi, 20:00
Madeline: N-aș fi zis că matematica e materia ta preferată.
Olly: de ce nu?
Madeline: Nu știu. Escaladezi case și sari peste chestii. Majoritatea oamenilor își antrenează fie corpul, fie mintea, nu pe amândouă.
Olly: ăsta e un mod drăguț de a spune că mă crezi prost?
Madeline: Nu! Vreau să zic... Nu știu ce vreau să zic.
Olly: vrei să zici că sunt prea sexy ca să fiu bun la matematică. e ok. mi se spune des asta
Madeline: ...
Olly: e nevoie doar de mult exercițiu, ca la orice altceva. te informez că am fost olimpic la matematică la penultimul liceu unde am învățat. ai o întrebare ce ține de probabilități sau de statistică? sunt omul de care ai nevoie
Madeline: Nu!
Olly: da!
Madeline: Ce sexy.
Olly: miros niște prefăcătorie
Madeline: Nu!
Olly: da!
Madeline: :) Deci o să fii olimpic la matematică la liceul SFV?
Olly: probabil că nu
Olly: taică-meu m-a făcut să renunț. voia să fac ceva mai masculin, cum e fotbalul american.
Madeline: Joci fotbal?

Olly: nu. m-a pus să renunț la concursurile de matematică, dar n-a putut să-l forțeze pe antrenor să mă ia în echipă în mijlocul sezonului. a lăsat-o baltă în cele din urmă
Madeline: Și dacă acum o să aducă din nou în discuție subiectul?
Olly: sunt ceva mai greu de intimidat decât eram acum 2 ani
Olly: sunt mai rău acum. și mai mare
Madeline: Nu pari să fii rău.
Olly: încă nu mă cunoști atât de bine

Vineri, 3:03
Madeline: Ești treaz din nou.
Olly: da
Madeline: Știu că nu vrei să vorbești despre asta.
Olly: și totuși
Madeline: Am văzut ce s-a întâmplat azi. Mama ta e bine?
Olly: e ok. nu e prima oară. nu e nici ultima
Madeline: Of, Olly.
Olly: te rog nu mă lua cu of olly
Olly: spune-mi ceva, orice. spune-mi ceva amuzant.
Madeline: OK. De ce a fost surprins băiatul să descopere țelină crescându-i din ureche?
Olly: de ce?
Madeline: Pentru că plantase porumb!
Madeline: Hei?
Olly: dumnezeule. asta nu e o glumă bună
Madeline: Te-a făcut să zâmbești, totuși.
Olly: da, m-a făcut
Olly: mersi
Madeline: Oricând.

Sâmbătă, 20:01
Olly: presupun că nu o să apuc să te cunosc în carne și oase până nu începe școala.

Madeline: Nu merg la școală.
Olly: vrei să zici că nu studiezi la liceul SF Valley? dar unde?
Madeline: Vreau să zic că nu mă duc la o școală obișnuită. Studiez online.
Olly: de ce?
Madeline: Chiar nu pot să vorbesc despre asta.
Olly: haide. trebuie să-mi dai măcar un indiciu
Madeline: Vreau să fim prieteni. Nu vreau să-ți fie milă de mine.
Olly: spune-mi odată. o să rămânem în continuare prieteni
Madeline: Sunt bolnavă.
Olly: cât de bolnavă?
Madeline: Foarte bolnavă. Nu pot să ies din casă de bolnavă.
Olly: doamne
Olly: ești pe moarte?
Madeline: Nu chiar acum, nu.
Olly: în curând?
Madeline: Dacă aș ieși din casă, da.
Olly: ok
Olly: suntem în continuare prieteni. nu mi-e milă de tine
Madeline: Mulțumesc.
Olly: cum funcționează treaba asta cu școala?
Madeline: Toate cursurile mele se țin pe Skype. Am teme și teste și note. Mulți copii sunt școliți acasă.
Olly: hm. ca lumea
Olly: ai observat vreodată că mulți dintre finaliștii concursurilor de ortografie sunt școliți acasă?
Madeline: N-am observat niciodată asta.
Olly: e o chestie
Olly: aș vrea să ne vedem
Madeline: Și eu.
Madeline: OK, trebuie să ies acum.

Olly: bine, ieși
Olly: mai ești?
Madeline: Da.
Olly: hai până la fereastră
Madeline: Acum? Sunt în cămașă de noapte.
Olly: trage pe tine un halat. hai până la fereastră ca să te văd
Madeline: OK, vin imediat. Noapte bună, Olly.
Olly: noapte bună maddy

Înghețată de astronaut

– Domnul Waterman urcă încoace, zice Carla din ușă.

Tocmai fac ultimele retușuri la macheta pentru cursul de arhitectură. Ca s-o termin, a trebuit s-o las mai moale ultimele două nopți cu discuțiile pe chat cu Olly. Nu vreau să-i dau din nou motive de îngrijorare mamei. Tema fusese să realizez designul unui complex cu magazine / restaurante în aer liber în stilul meu preferat. Am ales art deco-ul pentru că clădirile arată de parcă ar zbura, chiar dacă sunt nemișcate.

Piesa centrală a complexului e o zonă pentru odihnă pe iarbă, populată de scaune mari, cu forme ciudate, vopsite în culori vii și modele în zigzag. Am „plantat" deja palmieri în miniatură, iar acum plasez în mod strategic oameni de plastic miniaturali care duc pungi de cumpărături miniaturale, ca să-i dau acea „energie a vieții" – cum îi spune domnul Waterman.

De doi ani de când mă meditează, nu l-am întâlnit pe domnul Waterman decât de două ori. În mod normal, toate meditațiile mele, chiar și arhitectura, au loc pe Skype. Mama a făcut o excepție săptămâna asta. Cred că încă se simte vinovată pentru vizita Karei și a lui Olly de acum câteva săptămâni. I-am spus că n-are niciun motiv să se simtă vinovată, dar ea a ținut-o pe-a ei. Să am un minunfir e o treabă serioasă pentru că trebuie să accepte să îi verifice antecedentele medicale și să treacă printr-un

control amănunțit. Mai trebuie și să fie decontaminat, ceea ce e în principiu ca o baie de aer cu presiune mare, timp de aproape o oră. E o adevărată pacoste să vii să mă vezi.

Domnul Waterman dă buzna arătând vesel, dar sâcâit cumva, ca Moș Crăciun în Ajun, înaintea marelui drum pe care îl are de făcut. Procesul de decontaminare l-a făcut să-i fie frig, așa că-și freacă mâinile și suflă în ele ca să se încălzească.

— Madeline, zice bucuros, bătând o dată din palme.

Este preferatul meu dintre toți meditatorii pe care-i am. Niciodată nu mă privește cu milă și iubește arhitectura la fel de mult pe cât o iubesc și eu. Dacă ar fi să devin ceva când o să fiu mare, arhitect m-aș face.

— Bună, domnule Waterman, îl salut și îi zâmbesc încurcată, fără să știu prea bine cum să mă port în preajma cuiva care nu e Carla sau mama.

— Deci ce avem noi aici? întreabă el, iar ochii lui gri îi sclipesc.

Îmi plasez ultimii cumpărători micuți lângă un magazin de jucării și mă dau deoparte.

Dă ocol machetei de câteva ori, când zâmbind larg, când încruntându-se, în tot acest timp scoțând niște sunete ciudate, ca un cotcodăcit.

— Ei, draga mea, te-ai întrecut pe tine însăți! E superb!

Își îndreaptă poziția după ce a stat aplecat deasupra machetei și e pe cale să mă bată pe umăr când își dă seama ce era să facă. Atingerile nu sunt permise. Dă ușor din cap și apoi se apleacă din nou să mai examineze puțin.

— Da, da, superb! Sunt numai câteva lucruri pe care trebuie să le mai discutăm. Dar, mai întâi – unde se ascunde astronautul nostru?

De fiecare dată când fac o machetă nouă, modelez din lut un astronaut şi îl ascund undeva prin ea. Fiecare figurină e diferită. De data asta e un astronaut echipat complet, cu o cască ermetică şi un tub de oxigen voluminos, stând într-un restaurant la o masă încărcată cu mâncare. Am făcut miniaturi pentru înghețată cu banane caramelizate, o stivă de clătite cu afine, omletă, pâine prăjită cu unt şi magiun, şuncă, milkshake-uri (de căpşuni, ciocolată şi vanilie), burgeri cu brânză şi cartofi prăjiţi. Aş fi vrut să fac cartofi prăjiţi spiralaţi, dar n-am mai avut timp şi a trebuit să mă mulţumesc cu cartofi prăjiţi obişnuiţi.

– Iată-l! zice domnul Waterman.

Cotcodăceşte ceva în faţa scenei timp de câteva momente, apoi se întoarce spre mine. Ochii lui veseli sunt mai puţin veseli decât de obicei.

- E pur şi simplu minunat, draga mea, dar cum o să mănânce toată mâncarea asta formidabilă cu casca pe cap?

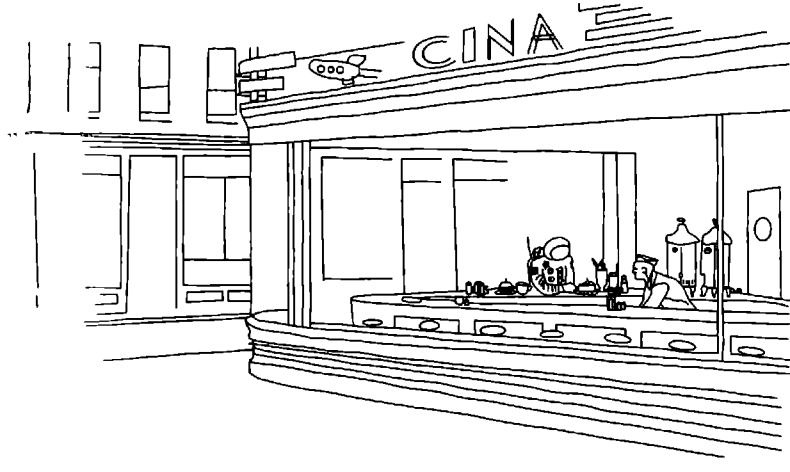

Mă uit la astronautul meu. Nu mi-a trecut deloc prin cap că ar vrea să şi mănânce.

Totul e un risc

CARLA ÎMI ZÂMBEȘTE de parcă știe ceva ce eu nu știu. A tot făcut-o toată ziua, de fiecare dată când crede că nu o văd. De asemenea, a tot cântat *Take a Chance on Me* de ABBA, formația ei preferată din toate timpurile. Cântă incredibil de fals. Va trebui să-l întreb pe Olly care e probabilitatea să greșească absolut fiecare notă. N-ar trebui să nimerească câte una din întâmplare?

E 12:30 și am jumătate de oră pauză de masă până când profesorul meu de istorie o să fie online. Nu mi-e foame. Practic, nu-mi mai e foame niciodată. Se pare că un corp se poate hrăni doar din conversații pe chat.

Carla nu e atentă, așa că ajung pe pagina mea de Gmail. Treisprezece mesaje de la Olly de noaptea trecută. Toate sunt trimise în jurul orei 3 și, bineînțeles, n-au nimic trecut la subiect. Chicotesc scurt și scutur din cap.

Vreau să le citesc, mor de nerăbdare să le citesc, dar trebuie să fiu atentă cât e Carla în cameră. Arunc o privire în jur și o găsesc pe Carla privindu-mă insistent cu sprâncenele ridicate. Știe ceva?

— Ce-i așa de interesant la laptopul ăla? mă întreabă.

Dumnezeule. E clar că știe.

Îmi trag scaunul mai aproape de birou și îmi pun sendvișul pe laptop.

— Nimic, zic eu și iau o îmbucătură din sendviș. E marți, deci e cu curcan.

— Nu cred că nu-i nimic. E ceva acolo care te face să râzi.

Se apropie puțin, zâmbindu-mi. Colțurile ochilor i se încrețesc, iar zâmbetul i se lățește pe față.

Filmuleț cu pisici, zic cu gura plină de curcan.

Of, proastă idee. Carla adoră filmulețele cu pisici. I-ar zice că sunt singurul lucru bun pe care internetul îl are de oferit.

Ocolește biroul ajungând în spatele meu și se întinde spre laptop.

Îmi scap sendvișul din mână și iau laptopul în brațe, strângându-l la piept. Nu știu să mint, așa că zic primul lucru care îmi trece prin cap.

Nu vrei să te uiți la ăsta, Carla. E nasol. Pisica moare.

Pentru câteva secunde, ne holbăm una la alta într-un fel de duel de priviri șocate. Eu sunt șocată pentru că sunt o idioată și nu-mi vine să cred că am zis ce-am zis. Carla e șocată pentru că sunt o idioată și nu-i vine să creadă că am zis ce-am zis. Cască gura larg, într-un mod comic, ca într-un desen animat, iar ochii ei mari și rotunzi devin și mai mari și mai rotunzi. Se îndoaie de mijloc, își plesnește mâna peste genunchi și râde cum n-am mai văzut-o vreodată să râdă. Cine își mai plesnește literalmente genunchiul când râde?

Vrei să spui că singurul lucru care ți-a trecut prin cap a fost să zici că e vorba de o pisică moartă? râde ea din nou.

Deci știi.

Și chiar dacă n-aș fi știut, în mod sigur aș ști acum.

Mai râde puțin, își mai plesnește o dată genunchiul.

Vai, ar fi trebuit să-ți vezi fața.

Nu e chiaaar atât de amuzant, bombănesc eu enervată că m-am dat de gol.

Uiți că am și eu acasă un exemplar din aceeași specie. Știu întotdeauna când Rosa îmi ascunde ceva. În plus, tu, domnișoară, nu ești deloc bună la ascuns chestii. Te-am

văzut verificându-ți e-mailul și căutându-l din priviri pe fereastră.

Îmi așez laptopul pe birou.

— Deci nu ești supărată pe mine? întreb ușurată.

Îmi dă sendvișul.

— Depinde. De ce te ascundeai de mine?

— Nu voiam să-ți faci griji că o să fiu tristă din nou.

Mă privește timp de o secundă care pare mult mai lungă.

— Ar trebui să-mi fac griji?

— Nu.

— Atunci nu-mi fac griji.

Îmi dă părul pe spate.

— Mănâncă, mai spune.

Un sfert de oră mai târziu

— Oare ar putea să mă viziteze? mă surprind zicând, dar Carla nu e deloc surprinsă. Își vede mai departe de șters praful inexistent de pe rafturile mele.

— Toți adolescenții sunt la fel. Le dai un deget, îți iau toată mâna.

— Ăsta e un „nu"? întreb.

Râde.

Două ore mai târziu

MAI ÎNCERC O DATĂ.

— Ar fi vorba doar de o jumătate de oră. Ar fi decontaminat ca domnul Waterman, apoi...

— Ai înnebunit?

După zece minute

— Un sfert de oră?
— Nu.

Mai târziu

— Te rog, Carla...

Mi-o taie:

— Şi eu care credeam că te descurci bine.

— Mă descurc, mă descurc bine. Vreau doar să-l cunosc...

— Nu primim întotdeauna ceea ce ne dorim, zice ea.

Din fermitatea tonului ei ştiu că e o frază pe care o foloseşte mereu cu Rosa. Îmi dau seama că regretă că mi-a livrat-o şi mie, dar nu mai spune nimic.

La sfârşitul zilei, când se pregăteşte să plece, se opreşte în uşa camerei mele.

— Ştii că nu-mi place să te refuz. Eşti o fată bună.

Mă avânt direct prin portiţa lăsată deschisă.

— Ar fi decontaminat şi ar sta în celălalt capăt al camerei, departe, foarte departe de mine, şi doar pentru cincisprezece minune. Treizeci de minute, cel mult.

Scutură din cap, dar nu o face cu hotărâre.

— E prea riscant. Iar mama ta nu ar accepta niciodată.

— Nu îi spunem, îi răspund eu prompt.

Îmi aruncă o privire tăioasă, dezamăgită.

— Chiar aşa de uşor puteţi voi, fetele, să vă minţiţi mamele?

Celor care așteaptă

CARLA NU MAI POMENEȘTE nimic până două zile mai târziu, imediat după prânz.

— Așa. Ascultă-mă, spune ea. Fără atingeri. Tu stai într-o parte a camerei, el stă în cealaltă. I-am spus deja și lui același lucru.

Înțeleg cuvintele pe care le rostește, dar nu înțeleg *ce* spune.

— Ce vrei să zici? Vrei să zici că-i aici? E deja aici?

— Tu stai într-o parte a camerei, el stă în cealaltă. Nu vă atingeți. Ne-am înțeles?

Nu înțeleg nimic, dar dau totuși din cap în semn că da.

— Te așteaptă în camera cu soare.

— Decontaminat?

Privirea de pe fața ei spune „drept cine mă iei?".

Mă ridic, mă așez, mă ridic din nou.

— O, Doamne, zice. Du-te și aranjează-te repede. Nu vă las decât douăzeci de minute.

Nu că-mi bate inima tare, face salturi de-a dreptul.

— Ce te-a făcut să te răzgândești?

Carla se apropie de mine, îmi apucă bărbia și mă privește foarte lung în ochi, până încep să mă foiesc. Văd cât de multe lucruri ar vrea să-mi spună, dar nu se poate hotărî la care să se oprească. Într-un final, spune doar atât:

— Meriți ceva bun.

Așa capătă Rosa tot ce-și dorește. Pur și simplu îi cere mamei ei, care e mult prea darnică.

Mă îndrept spre oglindă ca să „mă aranjez". Aproape c-am uitat cum arăt. Nu petrec mult timp în oglindă. N-ai de ce, când nu e nimeni să te vadă. Îmi place să cred că arăt ca un amestec jumi-juma dintre mama și tata. Amestecând măsliniul deschis al mamei cu culoarea foarte închisă a pielii tatălui, obții pielea mea de un maroniu cald. Părul meu e des, lung și ondulat, nu atât de creț ca al lui, dar nici drept ca al ei. Până și ochii sunt un mix perfect – nici asiatici, nici africani, undeva între.

Îmi mut privirea și apoi mă uit din nou repede în oglindă, încercând să surprind o imagine mai exactă a mea, încercând să văd cum o să mă vadă Olly. Probez un râs, apoi un zâmbet, cu dinții la vedere și fără. Probez chiar și o încruntătură, sperând totuși că nu o să am motive s-o folosesc.

Carla îmi urmărește schimonoselile din oglindă amuzată și năucită în același timp.

— Aproape că-mi amintesc cum eram eu la vârsta ta, spune ea.

Nu mă întorc spre ea, vorbesc în schimb cu Carla din oglindă.

— Ești sigură de chestia asta? Nu mai crezi că e prea riscant?

— Încerci să mă faci să dau înapoi acum?

Se apropie de mine și-și pune mâna pe umărul meu.

— Totul e un risc. Și să nu faci nimic e un risc. Tu decizi.

Mă uit în jur la camera mea albă, la canapeaua mea albă și la rafturi, la pereții mei albi, și totul e sigur și familiar și neschimbat.

Mă gândesc la Olly, înghețat din cauza decontaminarii, așteptându-mă. E opusul tuturor acestor lucruri. Nu e ceva sigur. Nu-mi e familiar. E mereu în mișcare.

E cel mai mare risc pe care mi l-am asumat vreodată.

Viitor anterior

De la: Madeline F. Whittier
Către: genericuser033@gmail.com
Subiect: Viitor anterior
Trimis: 10 iulie, 12:30

Când vei citi asta, ne vom fi cunoscut. Va fi fost perfect.

Olly

CAMERA CU SOARE e camera mea preferată din casă. E făcută aproape toată din sticlă – acoperiș de sticlă și ferestre din sticlă mari de la podea la tavan, care dau în peluza perfect întreținută din spatele casei.

Decorul camerei e ca un platou de filmare al unei păduri tropicale. E plin de plante tropicale false, luxuriante, care arată realist. Bananieri și cocotieri încărcați de fructe de plastic și plante de hibiscus cu flori false sunt împrăștiate peste tot. Există până și un șovoi de apă care susură șerpuind prin cameră, dar pești nu există – cel puțin nu pești adevărați. Mobila e din răchită vopsită în alb și scorojită, arătând că a stat mult în soare. Pentru că se vrea o pădure tropicală, mama ține o aerotermă care merge în permanență și o briză ușor prea caldă umple camera.

De obicei ador camera asta, pentru că pot să-mi imaginez că sticla a căzut și sunt Afară. Câteodată mă simt ca un pește într-un acvariu.

Când ajung în cameră, Olly a reușit să urce până la jumătatea peretelui din pietre, fixându-și mâinile și picioarele în scobituri. Când intru, pipăie o frunză mare de bananier între degete.

— Nu e adevărat, zice.

— Nu e adevărat, zic în același timp.

Dă drumul crengii, dar rămâne unde e pe perete. Pentru el, cățăratul e ca mersul pentru noi, restul oamenilor.

— Ai de gând să rămâi acolo? îl întreb, pentru că nu știu ce altceva să zic.

— Ar fi o posibilitate, Maddy. Carla mi-a zis că trebuie să stau cât mai departe posibil de tine, și nu pare genul de doamnă pe care vrei s-o enervezi.

— Poți să cobori, îi zic. Carla nu e așa de înspăimântătoare cum pare.

— OK.

Alunecă fără niciun efort până pe podea. Își bagă mâinile în buzunare, își încrucișează picioarele la nivelul gleznelor și se sprijină de perete. Nu cred că l-am văzut vreodată stând așa nemișcat. Cred că încearcă să nu mă bage în sperieți.

— Poate că ar trebui să intri, îmi spune el.

Atunci realizez că am rămas în pragul ușii, cu mâna pe clanță. Închid ușa fără să-mi iau ochii de la el. Și privirea lui îmi urmărește toate mișcările.

După toate conversațiile de pe chat am crezut că-l cunosc, dar acum, când stă în fața mea, nu mai sunt deloc sigură. E mai înalt decât credeam și mult mai musculos, dar nu e mătăhălos. Are brațe subțiri, ca sculptate, iar bicepșii îi umplu mânecile tricoului negru. Pielea lui bronzată e de un măsliniu auriu. Ar fi plăcut să-l ating.

— Ești diferit față de cum mă așteptam să fii, mă trezesc zicând.

Rânjește și o gropiță i se formează chiar sub ochiul drept.

— Știu. Mai sexy, nu? E OK, poți s-o spui.

Izbucnesc într-un râs zgomotos.

— Cum te descurci să cari mereu după tine ditamai siguranța de sine?

— Datorită mușchilor, mi-o trânțește, încordându-și bicepșii și ridicând dintr-o sprânceană într-un mod amuzant.

Mi se mai duc din emoţii, dar se întorc imediat când mă priveşte cum râd fără să spună nimic timp de câteva secunde prea lungi.

— Chiar ai părul foarte lung, zice. Şi n-ai zis niciodată că ai pistrui.

— Trebuia?

— Pistruii s-ar putea să fie o problemă.

Zâmbeşte şi gropiţa apare din nou. Drăguţ.

Mă duc spre canapea şi mă aşez. Se sprijină de peretele de piatră, în cealaltă parte a camerei.

— Sunt blestemul existenţei mele, zic, referindu-mă la pistrui.

Ăsta e un lucru tâmpit de zis, bineînţeles, blestemul existenţei mele fiind că sunt bolnavă şi nu pot să ies din casă. Ne dăm seama amândoi în acelaşi timp de lucrul ăsta şi ne punem din nou pe râs.

— Eşti amuzantă, zice el după ce râsetele se potolesc.

Zâmbesc. Nu m-am gândit niciodată la mine ca la o fată amuzantă, dar mă bucur că el mă consideră aşa.

Sunt câteva clipe stânjenitoare între noi, neştiind ce să mai zicem. Tăcerea ar fi mult mai puţin vizibilă pe chat. Am putea să dăm vina pe tot felul de distrageri. Dar acum, în viaţa reală, e de parcă avem amândoi nişte bule cu gânduri goale deasupra capetelor. De fapt, a mea nu e chiar goală, dar nu pot să-i spun ce ochi frumoşi are. Sunt de culoarea oceanului Atlantic, exact cum a spus. E ciudat, pentru că ştiam acest lucru, normal. Dar diferenţa dintre a şti şi a-i vedea în realitate e ca diferenţa dintre a visa că zbori şi a zbura.

— Asta-i o cameră foarte trăsnită, spune el, uitându-se în jur.

— Da. Mama a construit-o aşa ca să mă simt ca şi cum aş fi afară.

— Și funcționează?

— De cele mai multe ori, da. Am o imaginație excelentă.

— Chiar ești de poveste. *Prințesa Madeline și Castelul de Sticlă.*

Tace din nou, de parcă încearcă să mă pregătească pentru ceva.

— Poți să mă întrebi, îi zic.

Are un elastic de cauciuc negru în jurul încheieturii mâinii; trage de câteva ori de el înainte de a continua:

— De cât timp ești bolnavă?

— Dintotdeauna.

— Ce s-ar întâmpla dacă ai ieși afară?

— Mi-ar exploda capul. Sau plămânii. Sau inima.

— Cum poți să glumești...?

Ridic din umeri.

— Cum pot să nu glumesc? În plus, încerc să nu-mi doresc lucruri pe care nu le pot avea.

— Ești ca un maestru zen. Ar trebui să predai un curs.

— Ia mult timp până se învață, spun, zâmbindu-i la rândul meu.

Se ghemuiește, apoi se așază pe podea, cu spatele la perete, antebrațele sprijinite de genunchi. Chiar dacă stă nemișcat, simt o nevoie de a se mișca venind dinspre el. Băiatul ăsta este energie cinetică.

— Unde vrei cel mai mult să mergi, mă întreabă.

— În afară de cosmos?

— Da, Maddy, în afară de cosmos.

Îmi place cum spune „Maddy", de parcă îmi spune așa de o viață întreagă.

— Pe plajă. La ocean.

— Vrei să ți-l descriu eu?

Aprob din cap cu mai multă putere decât m-aș fi așteptat să o fac. Inima începe să-mi gonească, ca și cum aș face ceva interzis.

— Am văzut poze și filmulețe, dar cum e de fapt să fii în apă? E ca și cum ai face o baie într-o cadă gigantică?

— Cam așa ceva, spune rar, gândindu-se. Nu, retractez. Să faci baie e relaxant. Să fii în ocean e înspăimântător. E ud și rece, și sărat, și mortal.

Nu mă așteptam la asta.

— Urăști oceanul?

Zâmbește acum, intrând mai bine în subiect.

— Nu-l urăsc. Îl respect, continuă ridicând un singur deget. Respect. E realizarea supremă a Mamei Natură – e copleșitor, frumos, impasibil, ucigător. Gândește-te: cu toată apa aia și tot poți să mori de sete. Și tot rolul valurilor este să-ți tragă pământul de sub picioare ca să te înec mai repede. Oceanul te-ar înghiți întreg și te-ar da afară cu un râgâit fără să știe măcar că ai fost acolo.

— Dumnezeule, ți-e frică de el!

— Nici măcar n-am ajuns la imenșii rechini albi sau la crocodilii de apă sărată.

— OK, OK, zic râzând și făcându-i semn din mâini să se oprească.

— Nu e nimic de râs, continuă el cu o falsă seriozitate. Oceanul te va omorî, mai spune și-mi face cu ochiul. Se pare că Mama Natură e o mamă groaznică.

Sunt prea ocupată să râd ca să mai pot zice ceva.

— Așa, și ce mai vrei să știi?

— După toată treaba asta? Nimic!

— Ei, haide. Sunt un izvor de cunoaștere.

— OK, arată-mi una dintre schemele tale.

Cât ai clipi e în picioare și începe să evalueze camera cu un ochi critic.

— Nu e suficient loc aici. Hai să ieșim să... se oprește în mijlocul propoziției. Rahat, Maddy, îmi pare rău.

— Stop, îi zic.

Mă ridic în picioare și îi fac un semn din mână să se oprească.

— Nu mă compătimi.

O spun pe un tot aspru, dar e ceva foarte important. Nu aș putea suporta mila venind din partea lui.

Trage de elasticul de cauciuc, îl înnoadă o dată, apoi îi dă drumul.

— Aș putea să stau într-o mână.

Se îndepărtează de perete și se lasă pur și simplu să alunece cu capul în jos, sprijinindu-se în mâini. E o mișcare atât de grațioasă și lipsită de efort, încât mă cuprinde pe moment invidia. Cum o fi să ai atâta încredere în corpul tău și în ce poate face el?

— E grozav, șoptesc eu.

— Nu suntem la biserică, îmi strigă șoptit înapoi, cu vocea ușor gâtuită de la statul cu capul în jos.

— Nu știu, simt nevoia să fiu silențioasă, îi răspund.

Nu îmi răspunde. În loc de asta, închide ochii și-și ridică încet mâna stângă de pe podea, ținând-o în aer. Stă aproape perfect nemișcat. Clipocitul apei și respirația lui ușor îngreunată sunt singurele sunete din cameră. Tricoul îi atârnă și îi văd mușchii încordați de pe abdomen. Pielea are și aici același bronz cald, auriu. Mă uit în altă parte.

— OK, poți să te oprești acum, zic.

E din nou în picioare înainte să apuc să clipesc.

— Ce altceva mai știi să faci?

Își freacă mâinile și îmi zâmbește larg.

După un salt peste cap înapoi e din nou jos lângă perete, sprijinindu-se de el și închizându-și ochii.

— Așa, de ce mai întâi în cosmos? mă întreabă.

Ridic din umeri.

— Vreau să văd lumea, cred.

— Nu e ce înțeleg majoritatea oamenilor prin asta, îmi răspunde el zâmbind.

Dau din cap și închid ochii, la rândul meu.

— Tu te simți vreodată... încep eu, dar apoi ușa se deschide și Carla dă buzna înăuntru ca să-l scoată afară pe Olly.

— Nu v-ați atins, nu? întreabă ea cu mâinile în șolduri.

Deschidem amândoi ochii și ne uităm unul la altul. Brusc, sunt hiperconștientă de corpul lui și de al meu.

— N-a avut loc nicio atingere, confirmă Olly fără să-și mute privirea de pe mine.

Ceva din tonul lui mă face să roșesc tare și un val de căldură îmi traversează fața și pieptul.

Combustia spontană există. Sunt sigură de asta.

Un diagnostic

webdoc.com

RHOPALOCERIE ISTERICĂ ABDOMINALĂ

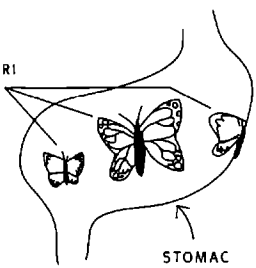

Afecțiunea de a avea unul sau mai mulți fluturi monarhi care îi-au pus stăpânire pe stomac..

CINE E PREDISPUS LA RIA?

Boala atinge cel puțin o adolescentă americană o dată la 30 de secunde.

SIMPTOME

- Greață
- Tahicardie
- Inabilitate de concentrare
- Întoarcerea pe dos a stomacului
- Amețeală

CAUZE

Episoadele de RIA sunt declanșate de obicei de contactul cu un subiect de interes romantic. Victimele RIA se plâng de simptome nu numai în timpul contactului, ci și înainte și după. Pacienților care suferă de cea mai acută formă a bolii li se poate declanșa un episod doar gândindu-se la subiectul lor de interes romantic. Combinată cu inabilitatea de a-și opri gândurile să fugă la respectivul subiect de interes, boala [citește mai mult]

Perspective

A DOUA ZI DIMINEAȚĂ, înainte să ajungă Carla, petrec exact treisprezece minute în pat convinsă că mă îmbolnăvesc. Ei îi ia exact șase minute ca să mă des-convingă. Îmi ia temperatura, tensiunea, îmi verifică ritmul bătăilor inimii și pulsul, înainte să declare că sunt pur și simplu îndrăgostită lulea.

— Simptomele clasice, zice ea.

— Nu sunt îndrăgostită. Nu pot să fiu îndrăgostită.

— Și de ce nu?

— Ce sens ar avea? zic eu, gesticulând din mâini. Îndrăgostită? Eu? Ar fi ca și când un critic culinar n-ar avea papile gustative. Ca și când un pictor ar fi daltonist. Ca și când...

— Ca și când ai înota goală de una singură.

La asta nu pot să nu râd.

— Exact, aprob eu. Fără sens.

— Nu e fără sens, spune Carla și mă privește serioasă. Doar pentru că nu poți să treci prin toate experiențele, nu înseamnă că nu trebuie să treci prin câteva. În afară de asta, dragostea sortită eșecului face parte din viață.

— Nu sunt îndrăgostită, repet eu.

— Și nu te-ai îmbolnăvit, mi-o întoarce ea. Așa că nu ai niciun motiv să-ți faci griji.

Restul dimineții sunt prea distrasă ca să citesc sau ca să-mi fac temele. Deși Carla mă tot asigură că nu sunt pe cale să mă îmbolnăvesc, mă surprind acordând prea

multă atenție corpului meu și felului în care îl simt. Simt oare furnicături în vârfurile degetelor? Simt de obicei greața? De ce mi se pare că nu pot să-mi recapăt suflul? Câte tumbe poate să facă un stomac înainte să se înnoade fără recădere? O rog pe Carla să-mi mai verifice o dată toată funcțiile vitale și rezultatele ies normale.

Până după-amiază devin conștientă că e foarte probabil ca dreptatea să fie de partea Carlei. S-ar putea nu mă-ncep să mă îndrăgostesc, dar să-nceapă să-mi placă de el. Să-mi placă cât se poate de mult. Încep să mă învârt prin casă fără niciun scop, văzându-l pe Olly peste tot. Îl văd în bucătărie prăjind o stivă de felii de pâine pentru cină. Îl văd în camera de zi suportând cu greu să se uite la *Mândrie și prejudecată* alături de mine. Îl văd în dormitor dormind, îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, pe canapeaua mea albă.

Și nu doar pe Olly îl văd. Mă tot închipui zburând mult deasupra pământului. De la granița dintre atmosferă și spațiul cosmic pot să cuprind toată lumea. Privirea nu trebuie să mi se oprească la un perete sau la o ușă. Pot să văd începutul și sfârșitul timpului. De-aici pot să văd infinitul.

Pentru prima oară după foarte multă vreme, îmi doresc mai mult decât am.

Olly

Ţara Minunilor

ŞI DORINŢA E cea care mă trage cu putere înapoi pe Pământ. Dorinţa asta mă sperie. E ca o buruiană care se împrăştie lent, chiar înainte să bagi de seamă. Înainte să-ţi dai seama, ţi-a cotropit exteriorul şi ţi-a umbrit ferestrele.

Îi trimit lui Olly un singur e-mail. Îi spun că sunt foarte ocupată weekendul ăsta. Trebuie să dorm ca lumea, îi zic. Trebuie să mă concentrez, zic. Îmi închid laptopul, îl scot din priză şi îl îngrop sub un morman de cărţi. Carla îşi ridică o sprânceană întrebătoare. Eu mi le las în jos pe ale mele, fără să-i dau vreo explicaţie.

Îmi petrec aproape toată ziua de sâmbătă chinuindu-mă cu multe calcule. Matematica e materia care îmi place cel mai puţin şi materia la care sunt cea mai slabă. Se poate ca aceste două fapte să aibă o legătură între ele. Seara încep să recitesc ediţia adăugită şi ilustrată a lui *Alice în Ţara Minunilor*. Abia o observ pe Carla strângându-şi lucrurile la sfârşitul zilei, pregătindu-se de plecare.

— V-aţi certat? mă întreabă, făcând un gest din cap înspre laptop.

Scutur din cap în semn că nu, dar nu mai adaug nimic.

Până duminică, nevoia de a-mi verifica e-mailul devine acută. Îmi imaginez poşta electronică năpădită de e-mailuri fără subiect din partea lui Olly. Oare mă întreabă Repede

cinci chestii preferate? Simte nevoia unei companii ca să se refugieze departe de familia lui?

— Eşti OK, îmi spune Carla înainte să plece seara.

Mă sărută pe frunte, iar eu sunt din nou o fetiţă mică.

Îmi iau cartea pe canapeaua albă şi mă instalez comod. Carla are dreptate, bineînţeles. Sunt OK, dar exact ca Alice, încerc să nu mă pierd. Mă tot gândesc la vara aceea când am împlinit opt ani. Am petrecut atât de multe zile cu fruntea sprijinită de geamul ferestrei, rănindu-mă cu acea aşteptare zadarnică. La început n-am vrut decât să mă uit pe fereastră. Dar apoi am vrut să ies din casă. Apoi am vrut să mă joc cu copiii din vecini, să mă joc cu copiii de pretutindeni, să fiu normală doar pentru o după-amiază, o zi, o viaţă.

Deci. Nu-mi verific e-mailul. De un lucru sunt sigură: să râvneşti nu duce decât la mai mult râvnit. Nu există vreun capăt pentru dorinţă.

Viața e scurtă ®

CRONICI CU *SPOILERE* DE MADELINE

ALICE ÎN ȚARA MINUNILOR DE LEWIS CARROLL

Atenţie, *spoiler*: Ai grijă la Regina de Inimă Roşie. O
nă-ţi ia capul.

Te face mai puternic

NICIUN E-MAIL DE la Olly. Nici măcar unul. Mi-am verificat până și folderul de *spam*. Asta nu ar trebui să mă deranjeze și nici nu sunt deranjată. Nu sunt deranjată prea tare. De dragul rigorii, reîncarc pagina de încă trei ori în decursul a două secunde. Poate că mesajul doar se ascunde undeva, blocat în spatele altuia.

Carla intră în cameră, când sunt pe cale să apăs *refresh* din nou.

— Nu credeam c-ai să fii în stare să dezgropi chestia aia, spune ea.

— Bună dimineaţa și ţie, îi răspund, uitându-mă chiorâș la monitor.

Zâmbește și-și începe ritualul zilnic de despachetare a trusei medicale. De ce nu și-o lasă aici peste noapte e un mister.

— De ce te încrunți? Încă un filmuleț cu pisici moarte?

Zâmbește larg, cu dinții la vedere, aduce mult cu zâmbetul pisicii Cheshire. Dintr-o clipă în alta corpul o să-i dispară, lăsând în urmă doar un rânjet pe un cap plutitor.

— Olly nu mi-a scris niciun e-mail.

Cred că „perplex" e cuvântul care-i descrie expresia feţei.

— Tot weekendul, mai completez eu ca să o luminez.

— Înțeleg.

Își bagă stetoscopul în urechi, iar termometrul mi-l pune sub limbă.

— Tu i-ai scris lui?

— Daaa, îi răspund pe lângă termometru.

– Nu vorbi, dă din cap.

— Cuze.

Își dă ochii peste cap și așteaptă semnalul sonor.

— 37,7, spun și îi întind termometrul. Practic, i-am spus să nu-mi scrie. Mă comport ridicol?

Îmi face semn să mă întorc ca să poată să-mi asculte plămânii, dar nu-mi răspunde.

— Cât de ridicol? îi dau eu înainte. Pe o scală de la unu la zece, unul fiind perfect rațional și chibzuit, iar zece fiind absurd cu acte în regulă.

— Cam de 8, îmi răspunde fără să ezite.

Mă așteptam să zică 12, așa că 8 îmi pare o victorie. Îi spun și ei, râde.

— Deci i-ai spus să nu-ți scrie și el nu ți-a scris. Asta încerci să-mi zici?

— Păi nu i-am spus NU-MI SCRIE, clar și apăsat. I-am spus doar că sunt ocupată.

Cred c-o să înceapă să mă ia peste picior, dar nu o face.

— De ce nu i-ai scris tu?

- Din cauza a ceea ce-am discutat. Îmi place de el, Carla. Mult. Prea mult.

Privirea de pe fața ei spune: „Asta-i tot?"

- Chiar vrei să-ți pierzi singurul prieten pe care l-ai avut vreodată de frica unei inimi puțin frânte?

Am citit multe, foarte multe cărți despre inimi frânte. Niciuna nu a fost descrisă vreodată drept puțin frântă. Zguduită și nimicită, da. Puțin frântă, nu.

Carla se lasă pe spate pe canapea.

- Încă nu știi, dar asta va trece. E vorba doar de noutate și de hormoni.

Poate că are dreptate. Vreau să aibă dreptate, ca să pot vorbi din nou cu el.

Se apleacă în față și îmi face cu ochiul.

— Asta, și faptul că e atrăgător.

— *Este* destul de atrăgător, nu? chicotesc eu.

— Draga mea, nu credeam că se mai fac așa exemplare în ziua de azi.

Râd și eu și-mi imaginez o fabrică cu niște Olly-i mici apărând de pe o linie de asamblare. Cum o să-i țină nemișcați ca să-i ambaleze și să-i expedieze?

— Dă-i înainte! zice Carla plesnindu-mă peste genunchi. Ai destule lucruri de care să-ți fie frică. Dragostea nu poate să te omoare.

Nu da poate

Luni, 20:09

Madeline: Bună.

Olly: salut

Madeline: Ce mai faci? Cum ți-a fost weekendul?

Olly: bine, bun

Olly: al tău?

Madeline: Bun, dar foarte plin. În mare, n-am făcut decât calcule infinitezimale.

Olly: ahh, calculul infinitezimal. matematica schimbării

Madeline: Uau. Deci n-ai glumit când ai spus că-ți place matematica?

Olly: nu

Madeline: Îmi pare rău pentru acel e-mail.

Olly: pentru care parte?

Madeline: Pentru tot. Ești supărat pe mine? Nu, da, poate?

Olly: nu da poate

Madeline: Nu cred că trebuie să folosești toate răspunsurile.

Olly: de ce l-ai trimis?

Madeline: M-am speriat.

Olly: de ce?

Madeline: De tine.

Madeline: Nici tu nu mi-ai scris.

Olly: n-ai vrut să-ți scriu

Madeline: ...

Olly: punctele de suspensie înseamnă că avem o pauză jenantă în conversație sau că te gândești la un răspuns?

Madeline: Ambele.
Madeline: De ce îți place matematica așa de mult?
Olly: de ce îți plac cărțile așa mult?
Madeline: Nu e același lucru.
Olly: de ce nu?
Madeline: Poți să găsești sensul vieții într-o carte.
Olly: viața are un sens?
Madeline: Nu ești serios.
Olly: posibil
Olly: în ce carte poți să găsești sensul vieții?
Madeline: OK, poate nu într-o singură carte, dar dacă citești suficient de mult, o să ajungi acolo.
Olly: ăsta e planul tău?
Madeline: Păi, timpul necesar îl am.
Madeline: ...
Olly: te gândești?
Madeline: Da. Am o soluție pentru problema noastră.
Olly: ascult
Madeline: Hai să cădem de acord să fim doar prieteni, OK?
Olly: ok
Olly: dar nu mai tragi cu ochiul la mușchii mei
Madeline: Prieteni, Olly!
Olly: sau la ochii mei
Madeline: Nici nu mai vorbim despre pistruii mei.
Madeline: Sau despre părul meu.
Olly: sau despre buzele tale
Madeline: Sau despre gropița ta.
Olly: îți place gropița mea?
Madeline: Prieteni!
Olly: ok

Timp

Carla ne pune să așteptăm o săptămână până ne lasă să ne vedem din nou. Vrea să fie absolut sigură că statul în aceeași cameră cu Olly nu-mi declanșează vreun simptom. Chiar dacă sunt de acord că ar trebui să așteptăm ca să fim sigure, săptămâna mi se pare interminabilă. Cumva sunt convinsă că timpul a încetinit, literalmente, nu doar metaforic, dar ăsta e un lucru care ar fi apărut pe primele pagini ale ziarelor.

EXERCIȚIUL A
măsoară umbrele

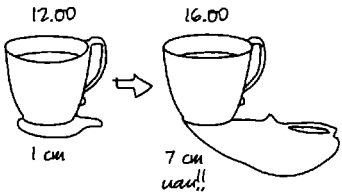

EXERCIȚIUL B
observă cum se usucă lipiciul

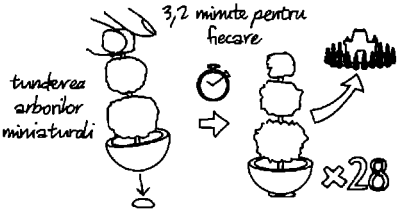

EXERCIȚIUL C
reîncarcă pagina de e-mail

EXERCIȚIUL D
rearanjează cărțile

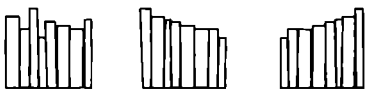

GRAFIC: PERCEPȚIA TIMPULUI VS. TIMPUL EFECTIV

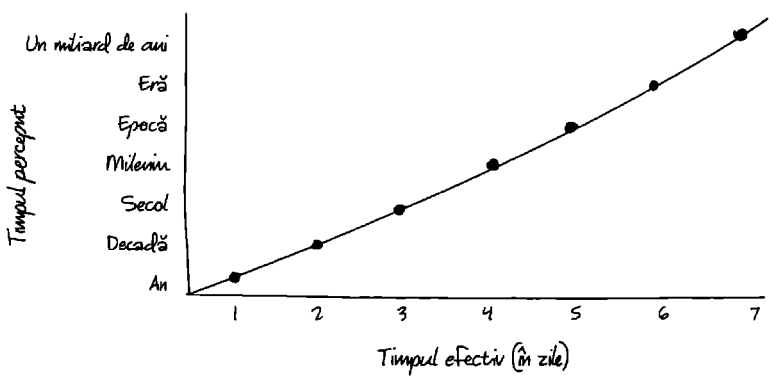

SEMNĂTURA _____

AM LUAT LA CUNOȘTINȚĂ _____

Oglindă, oglinjoară

DUPĂ O EPOCĂ, săptămâna se încheie în sfârşit. Sunt extrapăiată şi încerc să nu fiu. E mai dificil decât ţi-ai putea imagina. Încercând să nu zâmbeşti, nu ajungi decât să zâmbeşti şi mai mult.

Carla mă priveşte în timp ce mă chinui să aleg cu ce să mă îmbrac. Nu e ceva care să mă fi preocupat prea mult până acum. De fapt, nu m-a preocupat deloc. Garderoba mea constă în întregime din tricouri albe şi blugi. Blugii sunt aranjaţi după model – drepţi, *skinny*[1], *boot cut*[2], largi, cei ridicol denumiţi *boyfriend*[3]. Tenişii mei – toţi de la Keds, toţi albi – sunt adunaţi într-o grămadă în colţul din spatele dulapului. Nu port aproape niciodată încălţări prin casă şi acum nu sunt sigură că voi găsi o pereche care să-mi vină. Scotocind prin grămadă, găsesc un pantof pentru piciorul stâng şi unul pentru cel drept de aceeaşi mărime. Îmi vin, dar la limită. Mă postez în faţa oglinzii. Bluza ar trebui să ţi se asorteze cu încălţămintea sau geanta? Este albul cea mai bună culoare pentru pielea mea mulatră? Îmi propun să ţin minte să fac nişte cumpărături mai târziu. Voi cumpăra un tricou în fiecare culoare disponibilă până când îl voi găsi pe cel care mi se potriveşte cel mai bine.

---

[1] „Strâmţi".
[2] „Uşor evazaţi".
[3] „Prieten".

O întreb pe Carla pentru a cincea oară dacă mama a plecat.

— O știi pe maică-ta, îmi răspunde. A întârziat ea vreodată în toată viața ei?

Mama mea crede în punctualitate cum alți oameni cred în Dumnezeu. Timpul este prețios, spune ea, și nu e politicos să irosești timpul altcuiva. Nu am voie să întârzii nici la cinele de vineri.

Mă privesc în oglindă, îmi schimb fără motiv tricoul cu decolteu în formă de „V" cu altul cu un decolteu rotund, mai adânc. Sau nu fără motiv. Ci ca să am ceva de făcut în timp ce-l aștept pe Olly.

Îmi doresc din nou să pot vorbi cu mama despre asta. Vreau s-o întreb de ce îmi pierd răsuflarea când mă gândesc la el. Vreau să-i împărtășesc zvăpăiala mea. Vreau să-i povestesc toate lucrurile amuzante pe care le zice Olly. Vreau să-i spun cum nu reușesc să nu mă gândesc la el, deși am încercat. Vreau s-o întreb dacă așa a simțit și ea la început cu tata.

Îmi spun că e OK. Nu m-am îmbolnăvit după ultima vizită pe care mi-a făcut-o și cunoaște regulile – fără atingeri, procesul de decontaminare complet, fără vizite, chiar și numai dacă suspectează că s-ar putea îmbolnăvi în viitorul apropiat.

Îmi spun că nu fac niciun rău dacă o mint pe mama. Îmi spun că n-o să mă îmbolnăvesc. Îmi spun că nu e niciun rău într-o prietenie.

Și că are dreptate Carla, dragostea nu poate să mă omoare.

Prognoză

Olly e din nou pe perete când intru în cameră. De data asta a urcat până sus.

— Nu-ți amorțesc niciodată vârfurile degetelor? îl întreb.

— Le-am trecut pe un regim de antrenament intensiv, îmi răspunde, zâmbindu-mi.

Stomacul îmi face un fel de mic salt, o chestie cu care va trebui să mă obișnuiesc, având în vedere că pare a fi un efect secundar când dau ochii cu el.

Ieri am stat în camera asta cât mi-am făcut temele. Știu că e exact la fel cum am lăsat-o, dar arată și o simt diferit. Camera e mult mai vie când e Olly în ea. Dacă toate plantele și copacii falși ar prinde viață acum, nu aș fi surprinsă.

Mă îndrept înspre canapea și mă instalez în cel mai îndepărtat colț de el.

Se dă jos de pe perete, se așază turcește și își sprijină spatele de zid.

Îmi pun picioarele sub mine, îmi aranjez claia de păr, îmi încrucișez mâinile în poală. Ce anume din a fi împreună cu el în aceeași cameră mă face să fiu atât de conștientă de corpul meu, cu toate părțile sale? Mă face să fiu conștientă până și de pielea mea.

– Azi porți încălțări, observă el.

În mod clar e un bun observator, genul de băiat care ar ști dacă ai muta un tablou sau ai aduce o vază nouă în cameră.

Mă uit în jos spre tenișii mei.

— Am nouă perechi fix modelul ăsta.

— Și te plângi de alegerile mele vestimentare?

— Tu nu porți decât negru! Arăți sepulcral!

— Am nevoie de un dicționar când vorbesc cu tine.

— Care aparține sepulcrului, privitor la sepulcru.

— O definiție nu prea m-ajută.

— Practic, ești un înger al morții.

Îmi rânjește.

— M-a dat de gol coasa, așa-i? Am crezut c-am ascuns-o atât de bine.

Își tot schimbă poziția. Acum stă lungit pe spate, cu genunchii îndoiți și mâinile încrucișate sub cap.

Mă foiesc din nou fără motiv, îmi trag genunchii la piept și-mi încolăcesc brațele în jurul lor. Corpurile noastre poartă o conversație a lor, separată și independentă de noi. Asta e diferența dintre prietenie și altceva? Conștientizarea asta a prezenței lui?

Filtrele de aer își continuă ciclul, scoțând un zumzet pe care îl acoperă sunetul ventilatorului.

— Cum funcționează? întreabă el în timp ce ochii-i scanează tavanul.

— E un sistem industrial. Ferestrele sunt închise etanș, astfel încât aerul nu vine decât prin filtrele de pe acoperiș. Nimic peste 0,3 microni nu intră. De asemenea, sistemul de circulație schimbă tot aerul din casă o dată la patru ore.

— Uau.

Își întoarce capul ca să mă privească și pot să-l văd încercând să accepte cât sunt de bolnavă. Îmi întorc privirea.

— Totul e făcut cu banii primiți în urma procesului, spun și, înainte să aibă răgazul să întrebe, continui: Camionagiul care i-a omorât pe tatăl și pe fratele meu a adormit la volan. Lucrase trei schimburi la rând. Firma lui s-a înțeles cu mama.

Își întoarce din nou capul înspre tavan.

— Îmi pare rău.

— E ciudat, pentru că eu nu prea mi-i mai amintesc. De fapt, nu mi-i amintesc deloc.

Încerc să ignor emoțiile care ies la suprafață când mă gândesc la ei. E o tristețe, care nu e tocmai tristețe, și mai e și vină.

— E dubios să-ți fie dor de ceva de care n-ai avut niciodată parte, sau nu-ți amintești să fi avut parte, în orice caz.

— Nu-i așa dubios, spune el.

Stăm amândoi în liniște iar el închide ochii.

— Tu te întrebi vreodată cum ar fi viața ta dacă ai putea să schimbi un singur lucru?

De obicei nu, dar încep s-o fac. Cum ar fi dacă n-aș fi bolnavă? Cum ar fi fost dacă tatăl și fratele meu n-ar fi murit? Fără să mă întreb lucruri imposibile am reușit să fiu oarecum zen.

— Toată lumea crede că e specială, spune el. Fiecare e un fulg de zăpadă, nu? Toți suntem unici și complicați. Nu putem niciodată cunoaște sufletul uman și așa mai departe, nu?

Dau din cap încet, convinsă că sunt de acord cu ce spune acum, dar, în aceeași măsură, convinsă că n-o să fiu deloc de acord cu ceea ce urmează să zică.

— Eu cred că ăsta-i un nonsens. Nu suntem fulgi de zăpadă. Suntem doar ieșirile corespunzătoare unui set de intrări într-un proces.

Încetez să-l aprob din cap.

— Ca un fel de formulă?

— Exact ca o formulă, spune în timp ce se sprijină în coate și mă privește. Cred că sunt una sau două intrări care contează cel mai mult. Le descifrezi pe astea și descifrezi întreaga persoană. Poți să prezici orice despre ea.

— Pe bune? Ce urmează să zic?

Îmi face cu ochiul.

— Mă consideri o brută, un eretic, un...

— Un trăsnit, îl ajut eu. Tu chiar crezi că suntem niște ecuații matematice?

— Posibil, zice, lungindu-se din nou pe spate.

— Dar de unde să știi ce intrare trebuie modificată? îl întreb.

Oftează lung, un oftat plin de suferință.

— Mda, asta-i problema. Chiar dacă ai putea să-ți dai seama pe care s-o modifici, cât de mult s-o modifici atunci? Și dacă nu poți s-o modifici suficient de bine? Atunci n-ai putea să prezici noile ieșiri. Ai putea să faci mai mult rău.

Se ridică din nou.

— Imaginează-ți totuși, dacă ai putea modifica exact intrările potrivite, ai putea să repari lucrurile încă dinainte să se defecteze.

Spune această ultimă parte încet, dar cu frustrarea cuiva care încearcă deja de ceva vreme să rezolve aceeași problemă nerezolvabilă. Privirile ni se întâlnesc, iar el pare jenat, ca și cum ar fi dezvăluit mai mult decât ar fi vrut.

Se întinde pe spate și-și acoperă ochii cu un braț.

— Problema e teoria haosului. Sunt prea multe intrări în formulă și până și cele mai mici dintre ele au o importanță mai mare decât te aștepți. Niciodată nu le poți măsura cu suficientă precizie. Dar! Dacă ai reuși, ai putea să găsești o formulă să prezici vremea, viitorul, oamenii.

— Dar teoria haosului spune că nu poți?

— Dap.

— Și aveai nevoie de o întreagă ramură a matematicii să-ți spună că oamenii sunt imprevizibili?

— Nicio noutate pentru tine, nu?

— Cărți, Olly! Am învățat-o din cărți!

Râde, se rostogolește într-o parte și mai râde puțin. E contagios și încep și eu să râd, întregul meu corp îi răspunde. Aștept să apară gropița, căreia se presupune că nu ar mai trebui să îi acord atenție. Vreau să-mi pun degetul pe ea și el să zâmbească așa o veșnicie.

Poate că nu putem să prezicem totul, dar unele lucruri le putem prezice. De exemplu, cu siguranță mă voi îndrăgosti de Olly.

Aproape sigur va fi un dezastru.

Dicționarul Madeline

obsesie, obsesii, s. f.

1. Interes extrem de ridicat (și perfect justificat) pentru ceva (sau cineva) extrem de interesant. [2015, *Whittier*]

Secrete

PERMANENTELE DISCUȚII pe chat cu Olly își spun cuvântul. Nu adorm doar în timpul unei nopți de film cu mama, ci chiar în timpul a două. Începe să-și facă griji că ceva nu e în regulă, că sistemul meu imunitar e în primejdie cumva. Îi spun că e mai simplu de-atât. Pur și simplu nu dorm suficient. Având în vedere situația noastră, cred că înțeleg de ce creierul ei de doctor ajunge imediat la cel mai rău caz posibil. Îmi spune ceea ce știu deja, lipsa de somn nu e bună pentru cineva aflat în starea mea. Promit să fiu cuminte. În acea noapte stau cu el pe chat doar până la 2, în loc de ora noastră obișnuită – 3.

Mă simt ciudat să nu vorbesc cu mama despre ceva, *cine*va care devine foarte important pentru mine. Eu și mama începem să ne depărtăm una de alta, dar nu pentru că am petrece mai puțin timp împreună. Și nici pentru că Olly i-ar lua locul. Ne depărtăm una de alta întrucât, pentru prima oară în viața mea, am un secret de ținut.

Vă mulțumim pentru cumpărăturile făcute

Email

1 din 2,902

COMPOSE

INBOX
SENT MAIL
DRAFTS
TRASH
MORE

Vă mulțumim pentru cumpărăturile făcute la BlueTag

Serviciul clienți BlueTag
către mine

METODA DE PLATĂ
Pauline Whittier
Visa **** **** **** 4492
Total: 236,19$

ARTICOL	DESCRIERE	CANT.	PREȚ
	Tricou clasic (Portocaliu înviorător)	1	29.99$
	Tricou clasic (Albastru extatic)	1	29.99$
	Tricou clasic (Verde-mușchi fermecător)	1	29.99$
	Tricou clasic (Ocru apăsător)	1	29.99$
	Tricou clasic (Negru nerăbdător)	1	29.99$
	Tricou clasic (Alb surescitabil)	1	29.99$
	Tenişi de pânză (Albastru năucitor)	1	54.99$

Numerologie

NUMĂRUL DE:
minute cât i-a luat tatălui lui Olly să înceapă să țipe după ce a ajuns acasă aseară:
8

boscorodeli legate de nenorocita de friptură care a fost lăsată din nou prea mult pe foc:
4

scuze pe care și le-a cerut mama lui Olly:
6

de câte ori tatăl lui Olly a făcut-o pe Kara o ciudată nenorocită pentru că poartă ojă neagră:
2

minute cât i-a luat mamei lui Olly să-i șteargă ojа Karei:
3

de câte ori a menționat tatăl lui Olly că știe că cineva i-a tot băut din nenorocitul de whisky:
5

că e cel mai deștept tip din casă:
2

că nimeni nu ar trebui să uite că el aduce toți banii în casă:
2

glume pe care e nevoie să le fac pentru ca Olly să se simtă
oarecum mai bine când intră pe chat la 3 noaptea:
5

de câte ori scrie „nu contează"
în timpul conversației noastre pe chat:
7

ore de somn de care am avut parte azi-noapte:
0

țigări pe care Kara le-a îngropat în grădină azi-dimineață:
4

vânătăi vizibile pe mama lui Olly:
0

vânătăi invizibile:
incert

ore până când îl văd din nou pe Olly:
0,5

Olly zice

NU-L GĂSESC PE perete când ne vedem a doua zi. În schimb, îl găsesc în ceea ce am început să cred că e poziția lui de repaus: săltându-se ușor pe vârfurile picioarelor, cu mâinile înfundate în buzunare.

— Bună, spun din pragul ușii, așteptând ca stomacul meu să-și termine dansul nebunesc pe care-l face la vederea lui Olly.

— Bună și ție.

Vocea lui e scăzută și puțin aspră, de la lipsa de somn.

— Mersi c-ai stat la povești azi-noapte, spune el și mă urmărește cu privirea toată distanța pe care o parcurg până la canapea.

— Oricând.

Vocea mea e și ea răgușită și scăzută. Arată mai palid decât de obicei iar umerii îi sunt ușor căzuți în față, dar continuă să se miște.

— Câteodată îmi doresc să dispar pur și simplu și să-i las, mărturisește el rușinat.

Aș vrea să spun ceva, nu orice, ci ceva *perfect* care să-l aline, să-l facă să uite de familie pentru câteva minute, dar nu găsesc ce. De asta se ating oamenii. Câteodată, cuvintele pur și simplu nu sunt suficiente.

Privirile ni se întâlnesc și, de vreme ce nu pot să-l îmbrățișez, mă strâng pe mine în brațe.

Ochii lui rătăcesc de-a lungul feței mele de parcă ar încerca să-și amintească ceva.

— De ce mi se pare că te cunosc dintotdeauna? mă întreabă.

Nu știu de ce, dar și eu simt la fel. Se oprește din bâțâit, luând decizia, oricare ar fi fost ea, pe care avea nevoie s-o ia.

Zice că lumea ți se poate schimba într-o singură clipă.

Zice că nimeni nu e nevinovat, poate doar tu, Madeline Whittier.

Zice că tatăl lui nu a fost dintotdeauna așa.

Teoria haosului

Olly cel de 10 ani și tatăl lui stau la barul din bucătăria fostului lor apartament de lux din New York. E Crăciunul, nu că poate ninge afară, sau poate tocmai s-a oprit ninsoarea. Asta e o amintire, deci detaliile sunt puțin incerte.

Tatăl lui tocmai a făcut ciocolată caldă proaspătă. E un *connoisseur*[1] și se mândrește cu faptul că o face de la zero. Topește efectiv tablete de ciocolată pentru gătit și folosește „în proporție de sută la sută grăsimea" din laptele integral pe care îl pune. Ia cana preferată a lui Olly, fiarnă un strat de ciocolată și adaugă 180 ml de lapte încălzit până în punctul de fierbere, pe plită – niciodată la microunde. Olly amestecă laptele și ciocolata în timp ce tatăl lui scoate din frigider frișca, de asemenea proaspăt preparată. Frișca e doar puțin îndulcită, acel soi de dulce care te face să vrei mai mult. Pune o lingură strașnică, poate chiar două în cana lui Olly.

Olly ia cana și suflă în ea, în frișca care a început deja să se topească. Alunecă pe suprafața lichidului ca un aisberg în miniatură. Trage cu ochiul spre tatăl lui pe deasupra cănii, încercând să aprecieze în ce dispoziție e.

În ultima vreme, dispozițiile au fost proaste, mai rele decât în mod obișnuit.

Newton s-a înșelat, spune tată lui acum. Universul nu e determinist.

[1] „Cunoscător".

Olly își leagănă picioarele. Îi place când tatăl lui îi vorbește așa, ca de la „bărbat la bărbat", de parcă ar fi adult, chiar dacă nu înțelege întotdeauna ce-i spune. Au avut mai multe astfel de conversații de când tatăl lui a fost suspendat de la locul de muncă.

— Ce-nseamnă asta? întreabă Olly.

Tatăl lui așteaptă mereu ca Olly să-l întrebe înainte să înceapă să-i explice.

— Înseamnă că nu întotdeauna un lucru duce la alt lucru, spune el și soarbe din ciocolata caldă.

Cumva, tatăl lui nu suflă niciodată înainte să bea dintr-un lichid fierbinte. Se năpustește direct asupra lui.

— Înseamnă că poți să faci corect fiecare *nenorocit* de lucru, și viața ta să se transforme totuși într-un rahat.

Olly ține în gură dușca de ciocolată caldă și se uită fix la cana sa.

În urmă cu câteva săptămâni, mama i-a explicat că tata va sta acasă pentru o vreme, până când se vor rezolva lucrurile la serviciul lui. N-a vrut să-i spună ce era de rezolvat, dar Olly a auzit prin casă cuvinte precum „fraudă" și „investigație". Nu știa exact ce înseamnă vreunul dintre ele, știa doar că tatăl lui părea să îi iubească, pe Olly, pe Kara și pe mama lor, mai puțin decât înainte. Și cu cât părea să-i iubească mai puțin, cu atât încercau ei să devină mai demni de iubit.

Sună telefonul și tatăl lui se grăbește să ajungă la el.

Olly dă pe gât gura de ciocolată caldă și ascultă.

Mai întâi, tatăl lui își folosește tonul de serviciu, cel care e și furios și relaxat în același timp. În cele din urmă, tonul lui se transformă într-unul furios pur și simplu.

— Mă dai afară? Tocmai ai spus că tâmpiții ăia m-au scos curat.

Olly se trezește că se înfuriază și el, în numele tatălui său. Lasă cana jos și se dă jos de pe scaun.

Tatăl măsoară camera în lung și-n lat. Fața lui e o furtună.

— Nu mă interesează *nenorociții* de bani. Nu-mi face ista, Phil. Dacă mă dai afară, toată lumea o să creadă că...

Se oprește din mers și își îndepărtează telefonul de lungă ureche. Tace îndelung.

Olly stă și el locului, sperând că ceea ce urmează să zică Phil va repara totul.

— Dumnezeule. Nu puteți să-mi faceți asta. N-o să mai vrea nimeni să aibă de-a face cu mine după treaba asta.

Olly vrea să se apropie de tatăl lui și să-i spună că totul va fi bine, dar nu poate. Îi e prea frică. Se strecoară afară din cameră, luându-și cu el ciocolata caldă.

Prima oară când tatăl lui Olly s-a îmbătat într-o după-amiază, beție cruntă, beție-cu-strigăte-din-toți-rărunchii, beție-din-care-nu-ți-amintești-nimic-a-doua-zi, nu s-a întâmplat decât câteva luni mai târziu. Stătuse toată ziua acasă, certându-se cu televizorul la care rulau emisiuni de știri financiare. Unul dintre prezentatori a pomenit numele fostei sale companii, iar tatăl lui s-a dezlănțuit. Și-a turnat whisky într-un pahar înalt, apoi a adăugat vodcă și gin. A amestecat băuturile cu o linguriță cu coadă lungă, până când mixul și-a pierdut culoarea palidă de umbră dată de whisky și arăta acum a apă.

Olly a urmărit cum pălește culoarea în pahar și și-a amintit de ziua în care tatăl lui a fost concediat și cum i-a fost prea frică să-l consoleze. Dacă ar fi făcut-o, lucrurile ar fi stat altfel acum? Cum ar fi fost dacă?

Și-a amintit cum tatăl lui i-a spus că un lucru nu duce întotdeauna la alt lucru.

Și-a amintit cum stătea la barul din bucătărie și amestecă laptele și ciocolata laolaltă. Cum a devenit ciocolata albă, iar laptele, maro, și cum uneori nu poți să „dezamestec" lucrurile, indiferent cât de mult ai vrea.

Găsiți Z în următoarea ecuație:

$$X + Y = Z$$

Unde X este necunoscută și de necunoscut,
iar Y este necunoscută și de necunoscut.

Poveste despre două Maddy

Mama ta m-a întrebat dacă am observat ceva diferit la tine în ultima vreme, spune Carla din celălalt colţ al livingului.

Mă uit la primul film din seria *Misiune: Imposibilă*, cu Tom Cruise. Joacă rolul unui super-spion, Ethan Hunt, care duce o viaţă dublă, triplă, câteodată chiar cvadruplă. Am ajuns aproape de final, când Ethan tocmai se demaschează, literalmente, ca să-i prindă pe tipii cei răi.

Carla mai repetă o dată, mai tare de data asta.

Şi ai observat? o întreb chiar când Ethan îşi dă jos mască incredibil de realistă pentru a-şi dezvălui adevărata faţă.

Îmi aplec capul într-o parte pentru o mai bună perspectivă.

Carla îmi smulge telecomanda din mână şi apasă pe butonul de pauză. Aruncă telecomanda într-un colţ al canapelei.

Ce s-a-ntâmplat? o întreb, simţindu-mă vinovată c-am ignorat-o.

Tu. Şi băiatul ăla.

Ce vrei să zici?

Oftează şi se aşază.

Am ştiut că-i o greşeală să vă las să vă întâlniţi.

Acum mi-a captat toată atenţia.

Ce-a zis mama?

— Ai contramandat o seară de filme cu ea?

Știam că nu trebuia să fac asta. A părut atât de rănită și dezamăgită, dar n-am vrut să aștept până după 9 să intru pe chat cu Olly. Nu mă mai satur să vorbesc cu el. Debordez de atâtea cuvinte. Nu o să se termine niciodată lucrurile pe care vreau să i le spun.

— Și-a mai zis că ești neatentă tot timpul. Și ți-ai comandat o mulțime de haine. Și pantofi. Și aproape te-a bătut la un joc la care câștigi mereu.

Of.

— Bănuiește ceva?

— De-asta îți faci griji? Ascultă ce-ți spun. Mama ta îți duce dorul. E singură fără tine. Ar fi trebuit să vezi ce față avea când a vorbit cu mine.

— Eu, doar...

— Nu, spune ridicând mâna. Nu poți să-l mai vezi.

Apucă telecomanda de care s-a descotorosit și o strânge între palme, uitându-se oriunde altundeva, dar nu la mine.

Panica îmi face inima să gonească.

— Carla, te rog. Te rog, nu mi-l lua.

— Nu-i al tău!

— Știu...

— Nu, nu știi. Nu-i al tău. Poate că are timp pentru tine acum, dar o să înceapă în curând școala. O să cunoască vreo fată și atunci o să fie Olly *al ei*. Mă-nțelegi?

Știu că nu încearcă decât să mă protejeze, exact la fel cum încercam și eu să mă protejez acum câteva săptămâni, dar vorbele ei mă fac să-mi dau seama că inima din pieptul meu e un mușchi ca oricare altul. Poate să doară.

— Înțeleg, îi răspund încet.

— Petrece niște timp cu mama ta. Băieții vin și pleacă, dar mamele sunt pe vecie.

Sunt sigură că a mai rostit exact aceste cuvinte pentru Rosa ei.

— Bine.

Îmi întinde telecomanda. Ne uităm amândouă la ecranul nemișcat.

Se ridică sprijinindu-și palmele de genunchi.

— Ai vorbit serios? o întreb când a ajuns deja pe la jumătatea camerei.

— În legătură cu ce?

— Ai spus că dragostea nu poate să mă omoare.

— Da, dar o poate omorî pe maică-ta.

Îi iese un zâmbet slab. Îmi ţin respiraţia, aşteptând.

— OK, bine. Poţi să-l mai vezi în continuare, dar trebuie să-ţi bagi un pic mințile în cap. Înțelegi?

Dau din cap în semn că sunt de acord și opresc televizorul. Ethan Hunt dispare.

Îmi petrec restul zilei în camera cu soare, departe de Carla. Nu sunt supărată pe ea, dar nici nu sunt *ne*-supărată. Toate îndoielile mele de a-l ține pe Olly secret față de mama s-au evaporat. Nu-mi vine să cred că o contramandare a unei seri cu ea aproape a dus la a nu-l mai vedea vreodată pe Olly. Înainte îmi făceam griji că am secrete față de ea. Acum îmi fac griji că nu pot să am niciun fel de secret. Știu că nu e supărată că mi-am cumpărat haine noi. E supărată că nu i-am cerut părerea și le-am cumpărat în culori la care nu se aștepta. E supărată din cauza schimbării pe care nu o vedea la orizont. Mă irită, dar, în același timp, o înțeleg. A avut de ținut sub control atât de multe lucruri ca să fiu în siguranță în bula mea...

Și nu greșește. Am *fost* cu capul în altă parte când eram cu ea, mintea mea trecând în permanență pe frecvența Radio Olly. Știu că nu greșește. Dar tot mă irită. Nu e

distanțarea o parte din maturizare? Nu am dreptul la o cât de mică normalitate de acest gen?

Cu toate astea, mă simt vinovată. Mi-a dedicat toată viața ei. Cine sunt eu să arunc așa ceva la gunoi la primele semne de dragoste?

Carla mă găsește în cele din urmă pentru verificarea de la ora 16:00.

— Există ceva ca un început brusc de schizofrenie? o întreb.

— De ce? Asta ai?

— Poate.

— Acum vorbesc cu Maddy cea bună sau cu Maddy cea rea?

— Incert.

Mă mângâie pe mână.

— Fii bună cu mama ta. Ești tot ce are pe lume.

Card Freedom[1]

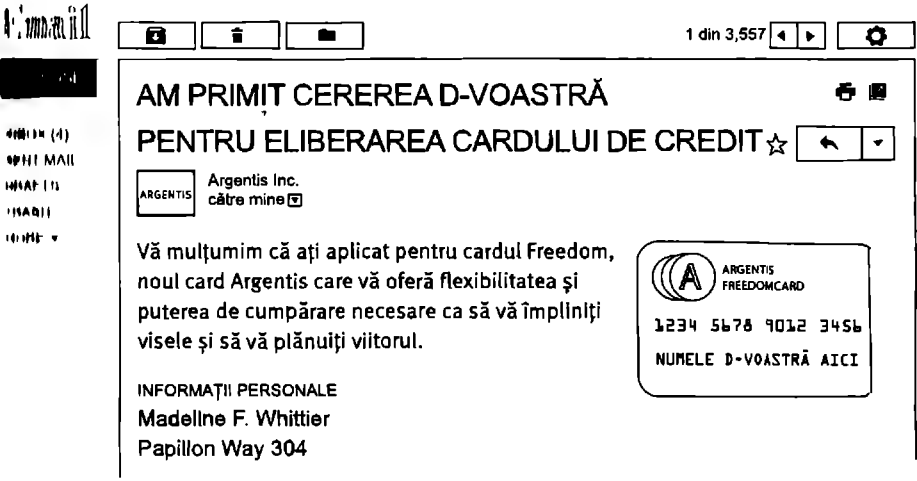

[1] *Freedom* înseamnă „libertate“ în engleză.

Cu susul în jos

Oamenii normali se plimbă în sus şi-n jos când sunt agitaţi. Olly defilează.

— Olly! E doar un simplu stat în mâini! La perete. O să fiu bine.

Mi-a luat o oră să-l conving să-mi arate cum se face.

— Nu ai suficientă forţă în încheieturile mâinilor şi în partea superioară a corpului, bombăne el.

— Ai mai zis-o pe-asta. În plus, sunt puternică, spun şi-i arăt un biceps încordat. Pot să împing din poziţia culcat greutatea mea în cărţi.

La asta zâmbeşte puţin, apoi, slavă Domnului, se opreşte din măsurat încăperea cu pasul. Trage şi pocneşte din elastic, în timp ce ochii lui îmi scanează tot corpul, criticându-mi în gând lipsa de rezistenţă fizică.

Dau ochii peste cap cât de dramatic cu putinţă.

— Bine, oftează el, la fel de dramatic. Ghemuit!

Îmi arată cum se face.

— Ştiu şi eu cum...

— Concentrează-te.

Mă las pe vine.

Din cealaltă parte a camerei îmi verifică postura şi mă instruieşte ce ajustări să-i fac – mâinile la treizeci de centimetri distanţă una de alta, braţele drepte cu coatele lipite de genunchi, degetele răsfirate –, până ajung în poziţia potrivită.

- Acum, spune el, mută-ți greutatea în față, doar puțin, până când degetele de la picioare ți se desprind de podea.

Îmi mut greutatea prea mult în față și mă rostogolesc peste cap până ajung pe spate.

- Hmm, zice și își strânge apoi buzele.

Se străduiește să nu râdă, dar gropița lui trădătoare îl dă de gol. Revin în poziție.

– Mai multă balansare, mai puțină basculare.

– Am crezut că asta fac.

– Nu tocmai. OK, acum, uită-te la mine, spune lăsându-se pe vine. Mâinile la 30 cm distanță, coatele lipite de genunchi, degetele răsfirate. Apoi încet, încet mută-ți greutatea în față înspre umeri – fă să se ridice vârfurile alea de pe podea – și apoi împinge-te pur și simplu în sus.

Se ridică în mâini fără niciun efort, cu grația lui obișnuită. Iarăși sunt izbită de cât de liniștit arată în timp ce se mișcă. Asta-i ca o meditație pentru el. Corpul său reprezintă evadarea lui din lume, în timp ce eu sunt captivă într-al meu.

— Vrei să-ți mai arăt o dată? mă întreabă, în timp ce plutește ajungând din nou în picioare.

— Nu, nu.

Nerăbdătoare, îmi împing greutatea în umeri după cum am fost instruită, dar nu se întâmplă nimic. Nu se întâmplă nimic timp de aproximativ o oră. Jumătatea inferioară a corpului meu rămâne ferm ancorată de podea, în timp ce brațele îmi iau foc de la efort. Mi-au mai ieșit câteva tumbe neintenționate. Până la sfârșit, tot ce am reușit să fac a fost să nu mai scâncesc când mă dau de-a dura.

— Facem o pauză? întreabă el, străduindu-se în continuare să nu zâmbească.

Mârâi la el, îmi aplec capul, împing înainte încă o dată și reușesc o nouă tumbă. De data asta râde de-a binelea.

Rămân lungită pe spate, îmi trag sufletul și apoi încep să râd împreună cu el. Câteva secunde mai târziu, îmi îndoi din nou corpul și mă las pe vine.

Scutură din cap.

— Cine-ar fi zis că ești așa de încăpățânată?

Eu, nu. N-am știut că *sunt* atât de încăpățânată.

Bate o dată din palme.

— OK, hai să încercăm ceva nou. Închide ochii.

Îi închid.

— Bun. Acum, închipuie-ți că ești în spațiu cosmic.

Cu ochii închiși, îl simt mai aproape de mine, de parcă ar fi fix lângă mine, nu de cealaltă parte a camerei. Vocea lui îmi alunecă de-a lungul gâtului, îmi șoptește în ureche.

— Vezi stelele? Și câmpul ăla de asteroizi? Și satelitul ăla singuratic care tocmai trece? Nu există gravitație. Ești imponderabilă. Poți să faci orice vrei cu corpul tău. Nu trebuie decât s-o gândești.

Mă aplec în față și, brusc, sunt cu capul în jos. La început, nu sunt sigură c-am reușit. Îmi deschid și închid ochii de câteva ori, dar lumea rămâne răsturnată. Sângele mi se adună în cap, făcându-mă să-l simt greu și ușor în același timp. Importanța momentului îmi lățește gura într-un zâmbet și îmi deschide ochii larg. Mă simt minunat de străină în corpul meu. Partea superioară a brațelor începe să-mi tremure. Mă înclin prea mult din poziția mea verticală și picioarele-mi ating peretele. Mă împing în el ca să revin în poziția normală și aterizez înapoi ghemuită.

— Grozav, zice Olly bătând din palme. Ai și rămas așa timp de câteva secunde. În curând, n-o să mai ai nevoie de perete deloc.

— Cum ar fi acum? îl întreb, dorindu-mi mai mult, dorindu-mi să văd lumea cum o vede el.

Ezită, pregătit să mă contrazică, dar apoi ochii lui îi întâlnesc pe-ai mei. Aprobă din cap și se lasă pe vine ca să mă urmărească.

Mă las pe vine, mă balansez, mă împing în sus. Nu am stabilitate şi încep aproape imediat să cad pe spate. Olly e brusc lângă mine, mâinile lui pe pielea dezgolită a gleznelor mele, ţinându-mă dreaptă. Fiecare nerv din corp îmi migrează spre locul unde mă atinge. Pielea cu care intră în contact mâna lui prinde viaţă, fiecare celulă e aprinsă de senzaţii. Mă simt de parcă n-am fost atinsă vreodată.

— Jos, îi spun, iar el îmi coboară încet picioarele până când ajung înapoi pe podea.

Aştept să se ducă la loc în colţul lui, dar nu se îndepărtează. Înainte să apuc să mă gândesc la ce fac, mă ridic şi mă întorc cu faţa spre el. E doar un metru distanţă între noi. Aş putea să mă întind şi să-l ating, dacă aş vrea. Îmi ridic încet ochii înspre el.

— Eşti OK? mă întreabă.

Vreau să spun că da, dar în loc de asta îmi scutur capul. Ar trebui să mă mişc. Ar trebui să se mişte. Trebuie să se întoarcă în colţul lui de lume, dar nu o face şi pot să văd în ochii lui că nu are de gând s-o facă. Inima îmi bate atât de tare, încât sunt convinsă că poate s-o audă.

— Maddy?

Numele meu are semnul întrebării în coadă, iar privirea îmi coboară spre buzele lui.

Îşi întinde mâna dreaptă şi mă prinde de degetul arătător de la mâna stângă. Mâna lui e aspră, neuniformă de la bătături şi atât de caldă. Îşi trece o dată degetul mare peste articulaţia degetului meu şi apoi îmi culcuşeşte degetul în palma lui.

Mă uit în jos la mâna mea.

Prietenii au voie să se atingă, nu?

Îmi descleştez degetul ca să pot să mi le încleştez pe toate celelalte, până palmele noastre sunt lipite strâns una de alta.

Mă uit din nou în ochii lui şi-mi văd reflexia în ei.

— Ce vezi? îl întreb.

— Păi, în primul rând, pistruii ăia.

— Ai o obsesie.

— Întrucâtva. Arată de parcă cineva ți-ar fi stropit nasul și obrajii cu ciocolată.

Ochii lui cutreieră înspre buzele mele și apoi din nou sus, spre ochii mei.

— Buzele tale sunt roz și se fac și mai roz când ți le muști. Ți le muști mai mult atunci când ești pe cale să te contrezi cu mine. Ar trebui s-o faci mai puțin. Contratul, nu mușcatul. Mușcatul e adorabil.

Ar trebui să zic ceva, să-l opresc, dar nu pot să vorbesc.

— N-am văzut vreodată pe cineva cu un păr atât de lung, pufos și creț ca al tău. Arată ca un nor.

— Dacă norii ar fi maro, spun eu, regăsindu-mi într-un sfârșit vocea și încercând să rup vraja.

— Da, nori creți și maro. Și apoi, ochii tăi. Jur că-și schimbă culoarea. Câteodată sunt aproape negri. Câteodată sunt căprui. Încerc să găsesc o legătură între culoarea lor și starea ta de spirit, dar n-am găsit-o deocamdată. Te țin la curent.

— Succesiunea nu implică legătura cauzală, spun eu, doar ca să zic ceva.

Îmi zâmbește și mă strânge de mână.

— Tu ce vezi?

Vreau să-i răspund, dar îmi dau seama că nu pot. Scutur din cap și mă uit din nou în jos, la mâinile noastre.

Rămânem așa, glisând de la certitudine la incertitudine și înapoi, până când o auzim pe Carla apropiindu-se și suntem forțați să ne dezlipim.

Sunt născută. Sunt renăscută.

Piele

Am citit cândva că, în medie, majoritatea celulelor ni se reînnoiesc o dată la șapte ani. Și mai uimitor: stratul superior al pielii ni se schimbă o dată la două săptămâni. Dacă *toate* celulele noastre ar face asta, am fi nemuritori. Dar unele dintre celule noastre, cum sunt cele din creier, nu se reînnoiesc. Îmbătrânesc și ne îmbătrânesc.

În două săptămâni, pielea mea nu va mai păstra amintirea atingerii lui Olly, dar creierul meu o va ține minte. Putem fie să avem parte de nemurire, fie să avem memoria atingerii. Dar nu putem să le avem pe amândouă.

Prietenie

Mai târziu, 20:16

Olly: te-ai logat mai devreme

Madeline: I-am spus mamei că am multe teme.

Olly: ești în ordine?

Madeline: Mă întrebi dacă m-am îmbolnăvit?

Olly: da

Madeline: Toate bune, până acum.

Olly: ești îngrijorată?

Madeline: Nu. Sunt bine.

Madeline: Sunt sigură că sunt bine.

Olly: ești îngrijorată

Madeline: Un pic.

Olly: nu trebuia s-o fi făcut. îmi pare rău

Madeline: Te rog să nu-ți pară. Mie nu-mi pare. N-a schimba nimic.

Olly: totuși

Olly: ești sigură că ești ok?

Madeline: Mă simt ca nouă.

Olly: și doar pentru că ne-am ținut de mână. imaginează-ți ce efect ar avea un sărut

Madeline: ...

Madeline: Prieteții nu se sărută, Olly.

Olly: prietenii cu adevărat b uni pot s-o facă

Documentare

Douăzeci și patru de ore mai târziu, doar la pupat îmi stă mintea. Văd cuvintele „imaginează-ți ce efect ar avea un sărut" de fiecare dată când închid ochii. La un moment dat îmi trece prin cap că nu știu nimic despre săruturi. Bineînțeles, am citit despre. Am văzut suficiente săruturi în filme cât să prind ideea. Dar nu mi-am închipuit niciodată cum ar fi să fiu sărutată, cu atât mai puțin să sărut eu pe cineva.

Carla spune că e în ordine probabil să ne vedem din nou azi, dar eu decid să mai așteptăm câteva zile. Nu știe despre atingerea de pe glezna mea, despre mâinile împreunate, despre răsuflarea pe care aproape că am împărțit-o cu el. Ar trebui să-i spun, dar nu o fac. Mi-e teamă că ar opri vizitele. Încă o minciună de pus la socoteala care tot crește. Olly e acum singura persoană din viața mea pe care i-am mințit-o.

Patruzeci și opt de ore post-atingere, și tot mă simt bine. Când Carla nu e atentă, trag cu ochiul la rapoartele de monitorizare. Tensiunea, pulsul, temperatura – toate par să fie OK. Niciun semnal de alarmă la orizont.

Corpul meu o ia ușor razna când îmi imaginez cum îl sărut pe Olly, dar sunt destul de sigură că ăsta e doar un simptom al dragostei.

Listă de bifat pre-sărut

☑ Balsam de buze

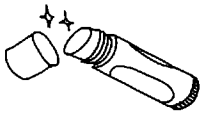

☑ Verifică-ți potențiala poziție a mâinilor

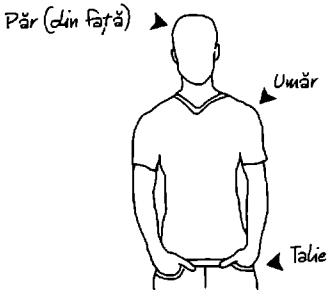

Exersează tehnica sărutului

☑ Porțiunea moale dintre degetul mare și cel arătător

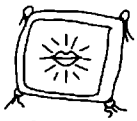

☑ Pernă decorativă

☑ Tărtăcuță

SEMNĂTURA _____

AM LUAT LA CUNOȘTINȚĂ _____

Crearea atmosferei corecte potrivite sărutatului

Ploaie

S-a dovedit că intensifică pasiunea

A se vedea: „Jurnalul"
„Patru nunți
și o înmormântare"

Un dispozitiv audio portabil

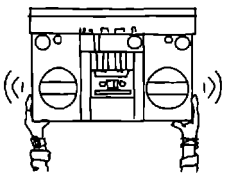

Asigură cum se cuvine crescendoul muzical

A se vedea: Aproape orice comedie romantică făcută vreodată

O poezie de dragoste grandioasă

A fi memorată + recitată chiar înaintea actului

SEMNĂTURA _____

AM LUAT LA CUNOȘTINȚĂ _____

Mecanica sărutului

Asigură probabilitea întâmplării sărutului

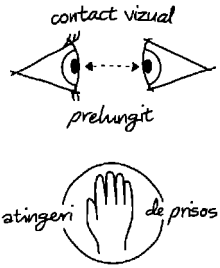

Tuguiază-ți buzele în măsura de fermitate corectă

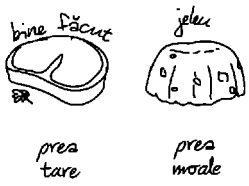

Înclină-ți capul pentru a evita ciocnirea nasurilor

Apleacă-te în față

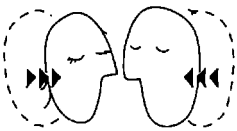

Partenerul va parcurge distanța rămasă

Stabilește contactul

Apasă și menține timp de 3-5 secunde

Retrage-te încet

Notă:
ține ochii închiși!

SEMNĂTURA _____

AM LUAT LA CUNOȘTINȚĂ _____

Viață și moarte

Olly nu e pe perete. Nici măcar nu e în colțul îndepărtat al canapelei. În schimb, e fix în mijlocul camerei, cu fesele pe genunchi, întinzând și trăgând de elasticul lui.

Ezit în pragul ușii. Ochii lui nu-mi părăsesc nicio clipă fața. Simte și el aceeași nevoie urgentă să ocupe același spațiu, să respire același aer pe care-l respir eu?

Șovăiesc în ușa camerei, nesigură. Aș putea merge la locul lui obișnuit de lângă perete. Aș putea să rămân chiar acolo, în prag. Aș putea să-i spun că nu ar trebui să ne forțăm norocul, dar nu pot. Mai mult de-atât, nu vreau.

– Cred că portocaliul e culoarea ta, zice el într-un final.

Port unul dintre noile mele tricouri. E despicat în formă de „V" la gât și e strâmt, iar acum e piesa mea vestimentară preferată. S-ar putea să-mi mai cumpăr încă zece bucăți exact la fel.

- Mersi.

Îmi trec o mână peste stomac. Fluturii au revenit și ei în stare.

- Să mă mișc? zice, trăgând de elasticul prins între degetul mare și cel arătător.

- Nu știu, îi răspund.

Aprobă din cap și începe să se ridice.

- Nu, stai, spun, apăsându-mi cealaltă mână de stomac și ducându-mă înspre el.

Mă așez pe jos, lăsând o distanță de un pas între noi.

Lasă elasticul să-l plesnească peste încheietură. Umerii lui se eliberează de o tensiune pe care nu realizasem că o ascund. Lângă el, eu îmi lipesc genunchii unul de altul și-mi trag umerii în jos. Mă fac cât de mică pot, de parcă talia mea ar contrazice apropierea noastră.

Își ridică un braț de pe genunchi și-mi întinde mâna, fluturându-și degetele.

Toate ezitările mele se evaporă și îmi strecor mâna într-a lui. Degetele ni se așază unde trebuie, ca și când ne-am ține de mână așa de-o viață. Nu știu cum se face că distanța dintre noi se micșorează.

S-a mișcat el? Eu?

Acum suntem unul lângă altul, coapsele atingându-ni-se, antebrațele calde lipite, umărul meu apăsându-i partea superioară a brațului. Își freacă degetul mare de-al meu, schițând un traseu între încheietura degetului și cea a mâinii. Pielea mea, fiecare celulă individuală, se aprinde. Oamenii normali, ne-bolnavi, fac asta tot timpul? Cum supraviețuiesc senzației? Cum se abțin să nu se atingă *tot timpul*?

Mă trage foarte ușor de mână. E o întrebare, știu, și-mi ridic privirea de pe miracolul mâinilor noastre spre miracolul feței lui, a ochilor și a buzelor lui apropiindu-se de mine. M-am mișcat eu? El?

Respirația lui e caldă și apoi buzele lui, moale ca untul, le netezesc pe ale mele. Ochii mei se închid de la sine. Comediile romantice au dreptate la faza asta. Trebuie să închizi ochii. Se retrage și buzele mele sunt reci. Greșesc undeva? Ochii mi se deschid brusc și se lovesc de întunecimea albastră a privirii sale. Mă sărută de parcă îi e frică să continue și-i e frică să se oprească. Îl prind de partea din față a tricoului și-l țin strâns.

Fluturii mei fac tărăboi.

Mă strânge de mână, buzele mi se deschid și gustăm unul din altul. Are gust de caramel sărat și de lumina soarelui. Sau de cum cred eu că au gustul caramelul sărat și lumina soarelui. Gustul lui nu seamănă cu nimic din ce-am încercat vreodată, aduce a speranță, a posibilități și a viitor.

Mă desprind prima de data asta, dar numai pentru că am nevoie de aer. Dacă aș putea, l-aș săruta în fiecare secundă din fiecare zi, până la capătul zilelor.

Își sprijină fruntea de a mea. Respirația lui e caldă lângă nasul și obrajii mei. E întrucâtva dulce, acel soi de dulce care te face să vrei mai mult.

— Așa e de fiecare dată? îl întreb cu respirația tăiată.

— Nu, spune el. Nu e *niciodată* așa.

Detectez surpriza din vocea lui.

Și așa, pur și simplu, totul se schimbă.

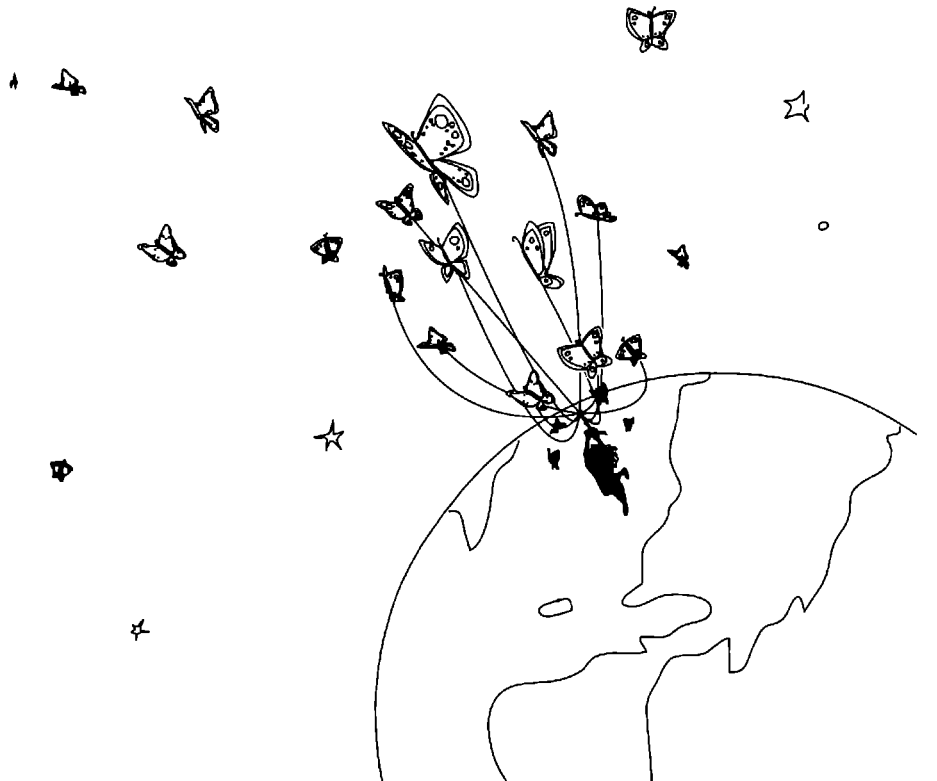

Cinstit vorbind

Mai târziu, 20:03
Olly: nu ai seară de filme cu mama ta?
Maddy: Am contramandat-o. Carla o să se supere pe mine
Olly: de ce?
Maddy: I-am promis că o să petrec mai mult timp cu mama
Olly: îți dau peste cap viața
Maddy: Nu, te rog să nu crezi asta.
Olly: ce-am făcut azi a fost nebunesc
Maddy: Știu.
Olly: ce-a fost în capul tău?
Maddy: Nu știu.
Olly: poate ar trebui să facem o pauză?
Maddy: ...
Olly: scuze. încerc să te protejez
Maddy: Și dacă nu de protecție am eu nevoie?
Olly: ce înseamnă asta?
Maddy: Nu știu.
Olly: am nevoie de tine teafără. nu vreau să te pierd
Maddy: De-abia dacă mă ai!
Maddy: Îți pare rău?
Olly: pentru ce? pentru sărut?
Olly: cinstit vorbind?
Maddy: Bineînțeles.
Olly: nu
Olly: ție îți pare rău?
Maddy: Nu.

AFARĂ

UNIVERSUL ŞI subconştientul meu s-ar putea să conspire împotriva mea. Sunt în bârlog şi joc Fonetik cu mama. Până acum, în jocul din seara asta am extras piese cu care am format cuvinte ca AFARĂ, LIBER şi SICRETE. Cel din urmă îmi aduce un bonus pentru că am folosit toate literele. Mama se uită la tablă şi se încruntă, cred că o să-mi conteste cuvântul, dar nu o face. Calculează scorul şi, pentru prima oară, chiar conduc. Sunt înaintea ei cu şapte puncte.

Mă uit la scor şi înapoi la ea.

— Eşti sigură că ai socotit bine? o întreb.

Nu vreau s-o mai şi bat, colac peste pupăză. Socotesc şi eu scorul şi văd că are dreptate.

Privirea ei e lipită de faţa mea, dar eu continui să mă uit la carnetul de scor. Aşa a fost toată seară, vigilentă, de parcă sunt un puzzle pe care trebuie să-l dezlege. Sau poate că sunt paranoică. Poate mă simt vinovată pentru că sunt atât de egoistă, vrând să fiu cu Olly până şi în momentul ăsta. În fiecare clipă pe care o petrec cu el învăţ ceva nou. Devin cineva nou.

Îmi ia carnetul de scor din mână şi-mi ridică bărbia, astfel încât să trebuiască să-i întâlnesc privirea.

— Ce se întâmplă, scumpo?

Sunt pe cale s-o mint, când se aude un ţipăt ascuţit venind de-afară. Urmează încă un ţipăt, apoi nişte răcnete

nedesluşite şi o uşă trântită cu putere. Ne răsucim amândouă ca să ne uităm la fereastră. Vreau să mă ridic, dar mama mă apasă pe umeri şi scutură din cap. O las să mă ţină în loc, dar încă un ţipăt – „OPREŞTE-TE" – ne face pe amândouă să ne repezim la geam.

Toţi trei – Olly, mama şi tatăl lui sunt pe verandă. Trupurile lor formează un triunghi de nefericire, frică şi furie. Olly e în poziţie de luptă, pumnii încleştaţi, picioarele plantate ferm şi depărtate. Chiar şi de-aici pot să-i văd venele umflându-se pe suprafaţa braţelor, a feţei sale. Mama lui face un pas către el, dar Olly îi spune ceva ce o face să se retragă.

Olly şi tatăl lui se confruntă. Tatăl ţine un pahar de băutură în mâna dreaptă. Nu-şi ia ochii de pe Olly când ridică paharul şi-l dă peste gât cu înghiţituri mari. Întinde paharul gol pentru ca mama să i-l ia. Ea începe să se apropie de el, dar, din nou, Olly spune ceva şi o opreşte. Tatăl se întoarce şi se uită la ea, cu mâna în continuare întinsă, ţinând paharul. Pentru o clipă, mă gândesc că poate n-o să-i facă pe plac.

Dar insubordonarea ei nu e de durată. Face un pas către el. Tatăl încearcă să o apuce, ameninţător şi plin de furie. Dar Olly e dintr-odată între cei doi. Îi loveşte mâna tatălui şi o împinge pe mamă la o parte.

Şi mai furios acum, tatăl se mai năpusteşte o dată. Olly îl împinge înapoi. Se izbeşte de perete, dar nu cade.

Olly începe să-şi mişte picioarele dansând şi să-şi scuture mâinile şi încheieturile, ca un boxer care se pregăteşte de luptă. Încearcă să-i atragă atenţia tatălui de la mama sa. Funcţionează. Tatăl se năpusteşte la el cu pumnii înainte. Olly se fereşte, se mişcă la dreapta, apoi la stânga. Sare cu spatele de pe treptele verandei tocmai când tatăl lui îşi mai ia avânt o dată. Tatăl ratează, iar impulsul îl propulsează

împiedicându-se de trepte. Aterizează lățit pe cimentul aleii de la intrare și rămâne nemișcat.

Olly împietrește. Mama lui își acoperă gura cu ambele mâini. Mama mea își încolăcește un braț în jurul umerilor mei. Îmi lipesc fruntea de geam și mă prind de pervaz. Toate privirile noastre sunt pe tată. Clipa se prelungește. Fiecare secundă în care nu mișcă aduce o teribilă ușurare.

Mama lui e prima care cedează. Coboară în grabă treptele, se lasă pe vine lângă el și îi trece o mână peste spate. Olly îi face semne să se îndepărteze, dar ea îl ignoră. Se apleacă mai mult, chiar când tatăl lui Olly se rostogolește pe spate. Îi prinde încheietura cu mâinile lui mari și neiloase. Cu o față triumfătoare, îi ridică mână în aer, ca și când ar fi un trofeu pe care l-a câștigat. Se ridică în picioare și o trage și pe ea după el.

Încă o dată, Olly se grăbește să se interpună între ei, dar de data asta tatăl lui e pregătit. Mai rapid decât l-am văzut vreodată să se miște, îi dă drumul mamei, îl prinde pe Olly de gulerul cămășii și-l lovește în stomac.

Mama lui Olly țipă. Apoi strig și eu. Îl mai lovește o dată.

Nu văd ce se întâmplă mai departe, pentru că mă smucesc de lângă mama și alerg. Nu gândesc; doar mă mișc. Zbor din cameră și de-a lungul vestibulului. Trec prin camera de presurizare și afară pe ușă într-o clipită.

Nu știu încotro mă îndrept, dar trebuie să ajung la el.

Nu știu ce fac, dar trebuie să-l protejez.

Alerg pe iarbă de-a lungul peluzei noastre, spre casa lui Olly. Tatăl se năpustește la el din nou, când încep să strig „OPREȘTE-TE!".

Amândoi încremenesc, uitându-se la mine șocați. Beția tatălui își spune cuvântul. Se împleticește pe trepte și intră în casă. Mama lui Olly îl urmează.

Olly se apleacă ţinându-se de stomac.

— Eşti bine? îl întreb.

Se uită în sus spre mine, faţa lui trecând de la durere la confuzie, la frică.

— Du-te. Du-te-napoi, spune el.

Mama mă prinde de mână şi încearcă să mă tragă de-acolo. Sunt vag conştientă că a devenit isterică. E mai puternică decât m-aş fi aşteptat, dar nevoia mea de a-l vedea pe Olly e mai puternică.

— Eşti bine? strig eu încă o dată, fără să mă mişc.

— Mads, sunt bine. Du-te înapoi. Te rog.

Întreaga greutate a sentimentelor noastre e suspen dată între noi.

— Sunt bine, îţi promit, mai spune o dată, iar eu mă las târâtă înapoi.

Suntem în camera de presurizare când încep să-mi dau seama ce-am făcut. Chiar am ieşit Afară? Mâna mamei mă strânge ca într-o menghină de braţ. Mă forţează să o privesc în faţă.

— Nu înţeleg, spune ea, cu o voce stridentă şi confuză. De ce ai face asta?

— Sunt OK, spun eu, răspunzând la întrebarea pe care nu o formulase. A fost doar un minut. Mai puţin de-un minut.

Îmi dă drumul la braţ şi-mi ridică bărbia.

— De ce ţi-ai risca viaţa pentru un necunoscut?

Nu sunt o mincinoasă suficient de bună ca să-mi ascund sentimentele faţă de ea. Olly e impregnat în pielea mea.

Mama vede adevărul.

— Nu e un necunoscut, aşa e?

— Suntem doar prieteni. Prieteni online, îi răspund şi fac o pauză. Îmi pare rău. Nu ştiu ce a fost în capul meu. Am vrut numai să mă asigur că e OK.

Îmi masez antebraţele. Inima îmi bate atât de tare, încât mă doare. Enormitatea lucrului pe care tocmai l-am făcut mă copleşeşte şi încep să tremur.

Tremuratul meu o abate pe mama de la interogatoriu şi şi intră în rolul de doctor.

- Ai atins ceva? mă-ntreabă ea, iar şi iar.

Îi răspund că nu, iar şi iar.

- A trebuit să-ţi arunc hainele, zice, după ce am făcut dușul pe care a insistat ea să-l fac.

Nu se uită la mine când spune asta.

- Şi va trebui să fim mult mai atente în următoarele zile, ca să fim sigure că nimic...

Se opreşte, incapabilă să rostească cuvintele.

- Am stat mai puţin de un minut, spun eu, pentru binele amândurora.

- Câteodată nici nu e nevoie de mai mult.

Vocea parcă îi dispare de tot.

- Mama, îmi pare rău...

Ridică o mână şi scutură din cap.

- Cum ai putut? întreabă, privirile întâlnindu-ni-se, în sfârşit.

Nu sunt sigură dacă se referă la ieşirea mea Afară sau la faptul că am mințit-o. Nu am niciun răspuns pentru niciuna dintre întrebări.

De îndată ce iese, mă duc la geam şi-l caut pe Olly, dar nu l găsesc. Probabil e pe acoperiş. Mă bag în pat.

Chiar am ieşit Afară? Ce miros avea aerul? Era vânt? Picioarele mele chiar au atins pământul? Îmi pipăi pielea de pe braţe, de pe faţă. E cumva diferită? Eu sunt?

Toată viaţa mi-am imaginat cum e să ieşi în lume. Şi acum că am fost, nu-mi amintesc nimic. Numai imaginea lui Olly îndoit de durere. Numai vocea lui spunându-mi să mă întorc înapoi.

Cea de-a treia Maddy

SUNT PE CALE SĂ ADORM în acea seară, când uşa de la cameră se deschide. Mama rămâne nehotărâtă în uşă, iar eu îmi ţin ochii închişi, prefăcându-mă că dorm. Totuşi, intră în cameră şi se aşază pe pat, lângă minte.

O bucată bună de timp nu se mişcă. Apoi, se apleacă spre mine şi sunt convinsă că o să mă pupe pe frunte, aşa cum obişnuia când eram mică, dar mă întorc pe partea cealaltă, prefăcându-mă în continuare că dorm.

Nu ştiu de ce fac asta. Cine e Maddy asta cea nouă, care e atât de crudă fără niciun motiv? Se ridică şi aştept să aud uşa închizându-se înainte să deschid ochii.

Un elastic negru singuratic stă pe noptiera mea.

Ştie.

Viața e un dar

A doua zi dimineață mă trezesc în urlete. La început, cred că e familia lui Olly, din nou, dar sunetul vine de mult mai aproape. E mama. Nu am auzit-o niciodată ridicând tonul.

— Cum ai putut să faci asta? Cum ai putut să lași un străin aici?

Nu pot să aud răspunsul Carlei. Deschid încet ușa de la dormitor și ies tiptil pe palier. Carla e la baza scărilor. Mama e mai mică decât Carla din toate punctele de vedere, dar n-ai zice asta după felul în care se mișcorează Carla în fața ei.

Nu pot s-o las pe Carla să fie învinovățită pentru asta. Cobor repede scările.

— S-a întâmplat ceva? E bolnavă?

Carla mă prinde de braț, mă pipăie pe față, ochii ei îmi scanează corpul căutând un semn de boală.

— A ieșit afară. Din cauza lui. Din cauza *ta*, spune și apoi se întoarce cu fața spre mine. Și-a pus viața în pericol și mă minte de săptămâni întregi.

Se întoarce înapoi spre Carla.

— Ești concediată.

— Nu, te rog, mamă. Nu a fost vina ei.

Mi-o retează cu un gest.

— Nu *numai* vina ei, vrei să zici. A fost și vina ta, de asemenea.

— Îmi pare rău, zic eu, dar nu are niciun efect asupra ei.

— Și mie. Carla, strânge-ți lucrurile și pleacă.

Acum sunt disperată. Nu pot să-mi imaginez viața fără Carla.

— Te rog, mamă, te rog. Nu o să se mai repete.

— Bineînțeles că nu, spune absolut sigură.

Carla începe să urce scările fără să scoată o vorbă.

Următoarea jumătate de oră, eu și mama ne uităm cum Carla își strânge lucrurile. Are ochelari de citit, creioane și *clipboard*-uri aproape în fiecare cameră.

Nu mă obosesc să-mi șterg lacrimile, pentru că pur și simplu continuă să izvorască. Mama rămâne mai rigidă decât am văzut-o vreodată. Când ajungem într-un final în camera mea, îi dau Carlei exemplarul meu din *Flori pentru Algernon*. Mă privește și zâmbește.

— Cartea asta n-o să mă facă să plâng? mă întreabă.

— Probabil.

Strânge cartea la piept și o ține așa, nu-și ia ochii de la mine.

— Să fii curajoasă, Madeline.

Mă arunc în brațele ei. Scapă trusa medicală și cartea și mă ține pe mine strâns.

— Îmi pare atât de rău, șoptesc eu.

Mă strânge și mai tare.

— Nu e vina ta. Viața e un dar. Nu uita s-o trăiești.

Tonul vocii ei e aprig.

— Cred că ajunge, o trântește mama din pragul ușii, nerăbdătoare. Știu că ăsta e un moment foarte trist pentru amândouă. Puteți să credeți sau nu, dar și pentru mine e trist. Dar a venit momentul să pleci. Acum.

Carla îmi dă drumul.

— Fii curajoasă. Ține minte, viața e un dar.

Carla își ridică trusa medicală. Coborâm toate trei, împreună, la parter. Mama îi dă un ultim cec și dusă e.

Dicționarul Madeline

asimptotă, asimptote, s.f.

1. O dorință care tinde să-și atingă obiectul, dar nu ajunge niciodată să se îndeplinească. [2015, *Whittier*]

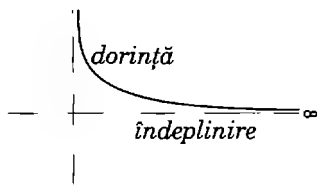

Imagine în oglindă

TRAG DRAPERIILE LA o parte, de îndată ce mă întorc la mine în cameră. Olly e la fereastră, cu fruntea sprijinită în pumni și pumnii lipiți de geam. De cât timp așteaptă? Îi ia o secundă să realizeze că sunt acolo, dar e suficient cât să-i văd frica. Evident, rolul meu în viață este să bag frica în inimile celor care mă iubesc.

Nu că Olly m-ar iubi.

Ochii lui cutreieră de-a lungul corpului meu, a feței mele. Face un gest cu mâinile de parcă ar tasta, dar eu scutur din cap. Dispare de la fereastră și se întoarce cu un marker.

ƎȘTI OK?

Dau din cap că da.

— Tu ești ok? spun cu voce tare.

DA. CHAT?

Clatin din cap.

PƎDƎPSITĂ?

Dau din cap că da.

FĂRĂ INTƎRNƎT?

Dau din cap că da.

PƎNTRU CÂT TIMP?

Ridic din umeri.

ƎȘTI SIGURĂ CĂ ƎȘTI OK?

Mimez sănătate excelentă, angoasă existențială, regret și un gol imens interior, toate printr-o încuviințare din cap.

Ne uităm în tăcere unul la altul.

ŞUĂR ƎƎAꟼ IMÎ

Scutur din cap. Un gest care înseamnă: *Nu, să nu-ți pară rău. Nu e vina ta. Nu eşti tu de vină. E viața asta.*

Schimbare de program

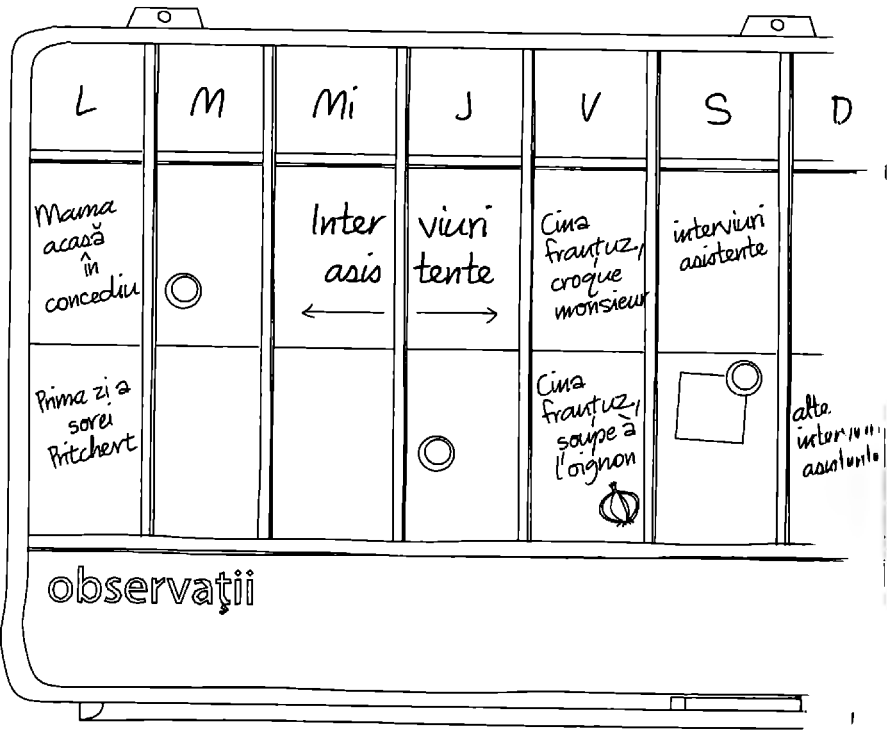

Mai mult de-atât

MAMA ÎNGENUNCHEAZĂ tăcută ca să strângă de pe jos desenele de la jocul de Pictionary onorific și le adună într-o grămăjoară. Le păstrează pe cele mai bune (a se citi, fie pe cele foarte bune, fie pe cele foarte proaste) de la fiecare joc. Uneori ne uităm la colecția noastră cu nostalgie, așa cum unele familii se uită prin fotografiile vechi. Degetul ei înfigurzie deasupra unui desen din cale afară de prost cu un fel de animal încornorat care planează deasupra unui cerc cu găuri în el.

Ridică desenul ca să mi-l arate.

– Cum ai ghicit „cântec pentru copii" din asta? zice și se străduiește să chicotească, încercând să spargă gheața.

– Nu știu, îi răspund râzând, vrând și eu să îndrept lucrurile între noi. Ești un desenator groaznic.

Creatura trebuia să fie o vacă și cercul trebuia să fie o lună.[1] Într-adevăr, bănuiala mea a fost inspirată, având în vedere cât de oribil era desenul.

Se oprește din strâns desenele și se sprijină cu fundul pe călcâie.

Chiar m-am simțit foarte bine cu tine săptămâna asta, spune ea.

Dau din cap, dar nu spun nimic. Zâmbetul îi dispare. Acum, de când nu mai pot să-l văd pe Olly sau să vorbesc

[1] În limba engleză există un cântec pentru copii foarte răspândit, *Hey Diddle Diddle*, în care o vacă sare peste lună.

cu el, eu și mama petrecem mai mult timp împreună. E singurul lucru bun care a ieșit din nebunia asta.

Mă întind spre ea și îi prind mâna, i-o strâng.

— Și eu.

Zâmbește încă o dată, nu la fel de larg de data asta.

— Am angajat-o pe una dintre asistente.

Aprob din cap. Mi-a propus să mă lase pe mine să intervievez potențialele înlocuitoare ale Carlei, dar am refuzat. Nu contează pe cine angajează. Nimeni nu va fi în stare să o înlocuiască pe Carla vreodată.

— Trebuie să mă întorc la serviciu de mâine.

— Știu.

— Aș vrea să nu trebuiască să te las singură.

— O să fiu OK.

Aranjează stiva de desene, care e deja aranjată.

— Înțelegi de ce sunt nevoită să fac ceea ce fac?

Pe lângă concedierea Carlei, mi-a retras dreptul de a folosi internetul și mi-a contramandat cursul de arhitectură cu domnul Waterman în carne și oase.

În mare, am evitat să vorbim despre asta toată săptămâna. Minciunile mele. Carla. Olly. Și-a luat toată săptămâna liber de la serviciu și m-a monitorizat ea în absența Carlei. Mi-a verificat funcțiile vitale o dată pe oră, în loc de o dată la două ore, și a răsuflat ușurată de fiecare dată când rezultatele erau normale.

După a patra zi, a spus că am trecut de punctul critic. Am avut noroc, a zis.

— La ce te gândești? mă întreabă.

— Mi-e dor de Carla.

— Și mie îmi e, dar nu aș fi fost o mamă bună dacă aș fi lăsat-o să rămână. Înțelegi? Ți-a pus viața în pericol.

— Era prietena mea, spun eu încet.

Furia la care m-am așteptat toată săptămâna din partea ei își face într-un sfârșit apariția.

— Dar nu era doar prietena ta. Era asistenta ta medicală. Trebuia să se asigure că eşti în siguranţă. Nu trebuia să-ţi pună viaţa în pericol sau să-ţi facă cunoştinţă cu adolescenţi care o să-ţi rupă inima. Prietenii nu te încurajează să-ţi faci speranţe false.

Trebuie că arăt la fel de lovită cum mă şi simt, pentru că se opreşte brusc şi-şi trece palmele peste coapse.

— Of, scumpo. Îmi pare rău.

Şi atunci, mă izbesc cu adevărat, toate deodată. Carla chiar nu mai e. Nu o să fie aici mâine, când mama se întoarce la muncă. În locul ei o să fie cineva nou. Carla e dusă şi e vina mea. Nici Olly nu mai e. Nu o să mai am niciodată ocazia unui al doilea sărut. Mi se taie respiraţia de la durerea provocată de acest gând, al sfârşitului unui ceva abia început.

Sunt sigură că mama îmi va da voie în cele din urmă să intru pe internet şi vom putea sta pe chat din nou, dar nu va fi suficient. Dacă ar fi să fiu cinstită cu mine însămi, ar trebui să recunosc că niciodată nu ar fi fost suficient doar atât.

N-aş ajunge niciodată la capătul diferitelor feluri în care aş vrea să fiu cu el.

Îşi apasă palma pe inimă. Ştiu că simţim aceeaşi durere.

– Povesteşte-mi despre el, îmi spune.

De atâta timp îmi doresc să-i povestesc despre el, dar acum nu ştiu cum să încep. Inima mea e atât de plină de el. Aşa că, încep cu începutul. Îi povestesc cum a fost când l-am văzut prima oară, despre felul în care se mişcă – uşor, fluid şi sigur. Îi povestesc despre ochii lui de culoarea oceanului şi despre degetele lui noduroase. Îi povestesc cum e mai puţin cinic decât crede el că e. Despre groaznicul lui tată, despre alegerile lui vestimentare dubioase.

Îi povestesc că mă consideră amuzantă, deşteaptă şi frumoasă, în ordinea asta, şi că ordinea contează. Toate

lucrurile pe care am vrut să i le spun de săptămâni întregi
Mă ascultă şi mă ţine de mână şi plânge împreună cu mine

— Pare să fie minunat. Înţeleg de ce-l consideri aşa.

— Chiar e.

— Îmi pare rău că eşti bolnavă, scumpo.

— Nu e vina ta.

— Ştiu, dar aş vrea să-ţi pot oferi mai mult de-atât.

— Pot să-mi primesc înapoi dreptul de a avea acces la internet? fac eu o încercare.

Scutură din cap.

— Cere-mi altceva, scumpo.

— Te rog, mama.

— E mai bine aşa. Nu vreau să ai o inimă frântă.

— Dragostea nu mă poate omorî, copiez eu cuvintele Carlei.

— Nu-i adevărat, spune ea. Cine ţi-a spus asta?

Asistenta Malefică

NOUA MEA ASISTENTĂ medicală este un despot nezâmbitor, cu diplomă medicală. Numele ei e Janet Pritchert.

— Poți să-mi spui „*sora* Janet", îmi zice ea.

Vocea ei e nenatural de înaltă, ca o alarmă.

Pune accentul pe cuvântul „soră", ca să înțeleg că nu e în regulă să-i spun doar Janet. Strângerea ei de mână e prea fermă, de parcă ar fi mai obișnuită să distrugă lucruri decât să aibă grijă de ele.

E posibil ca felul în care o văd să fie distorsionat.

Tot ce văd când mă uit la ea e cât de mult nu este Carla. E subțire unde Carla era corpolentă. Vocabularul nu-i e condimentat cu cuvinte în spaniolă. Nu are niciun fel de accent. În comparație cu Carla, este din toate privințele mai *puțină*.

Până după-masă, decid să-mi modific atitudinea, dar atunci apare primul dintre bilețelele ei, lipit pe laptopul meu.

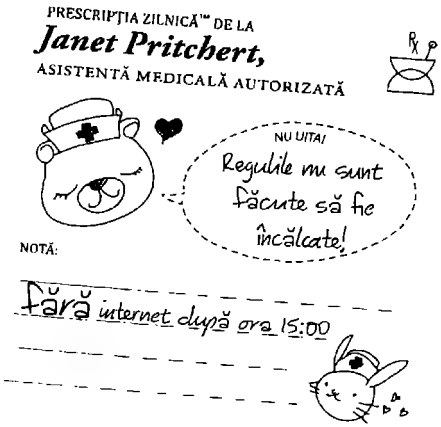

Mama mi-a restituit accesul la internet, dar numai în timpul orelor de şcoală. Spune că am voie să-l folosesc doar pentru cursuri, dar sunt sigură că faptul că Olly a început şcoala şi ajunge acasă doar după ora 15:00 are o legătură cu asta.

Verific cât e ceasul. E 14:30. M-am decis să nu-mi modific atitudinea. Sora Janet putea măcar să-mi dea şansa să încalc regula înainte să presupună că sunt genul care încalcă regulile.

Lucrurile nu se îmbunătăţesc a doua zi:

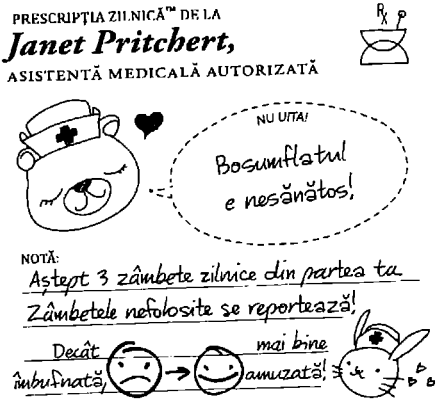

De-a lungul săptămânii următoare, am renunţat la orice speranţă aş fi avut că ar putea să adere la cauza mea. Misiunea ei e clară – să monitorizeze, să înfrâneze şi să controleze.

Eu şi Olly ne stabilim un nou ritm. Vorbim pe chat în reprize scurte în timpul zilei, între cursurile mele pe Skype. La ora 15:00, Asistenta Malefică opreşte routerul şi comunicarea dintre noi se încheie. Seara, după cină şi după ce petrec nişte timp împreună cu mama, eu şi Olly ne uităm fix unul la altul pe fereastră.

Stărui pe lângă mama pentru modificarea regulii, dar e de neurnit. Zice că o face pentru propria mea protecție.

A doua zi, Asistenta Malefică găsește un alt motiv pentru a-mi lăsa un bilet:

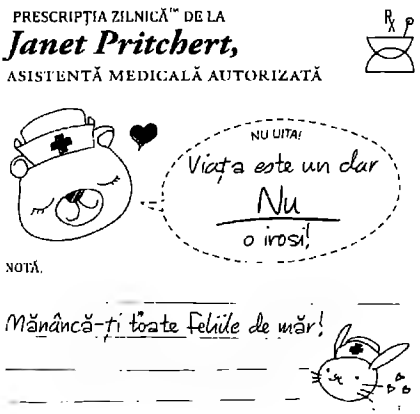

Mă uit fix la bilet, aducându-mi aminte cum Carla mi-a spus exact același lucru când se pregătea să plece: *Viața e un dar*. O irosesc eu oare pe-a mea?

Supravegherea vecinătății #2

PROGRAMUL LUI OLLY

6:55 – Stă la fereastră. Scrie AȚAȘNIMIC ĂNUȘ pe geam.
7:20 – O așteaptă pe Kara să-și termine țigara.
7:25 – Pleacă la școală.
15:45 – Se întoarce de la școală.
15:50 – Stă la fereastră. Șterge de pe geam AȚAȘNIMIC ĂNUȘ și scrie TUJAS.
21:05 – Stă la fereastră. Scrie câteva întrebări.
22:00 – Scrie YDDAM ĂNUȘ ȘTAOU pe geam.

PROGRAMUL LUI MADDY

6:50 – Îl așteaptă pe Olly să apară la fereastră.
6:55 – E bucuroasă.
7:25 – Dispera.
8:00 – 15:00 – O ignoră pe Asistenta Malefică. La parte la cursuri. Își face temele. Citește. Își verifică compulsiv e-mailul. Mai citește un pic.
15:40 – Se uită după mașina lui Olly.
15:50 – E bucuroasă.
16:00 – Mai multe teme. Mai mult citit.
18:00 – 21:00 – Cina / petrece timp cu mama.
21:01 – Îl așteaptă pe Olly să apară la fereastră.
21:05 – E bucuroasă. Mimează răspunsuri la întrebări.
22:01 – Dispera și așa mai departe.

Educație superioară

De când a început Olly școala, sesiunile noastre de chat sunt chiar mai limitate. Îmi scrie când poate – între cursuri sau, câteodată, chiar în timpul unuia. De-a lungul primei săptămâni de școală, face tot posibilul să mă facă să mă simt de parcă aș fi acolo, cu el. Îmi trimite poze cu dulapul lui (#23), cu programul cursurilor lui, cu biblioteca și bibliotecara, care arată exact cum îmi imaginam că arată o bibliotecară de liceu, adică pedantă și minunată. Îmi trimite poze de la testul de mate, lista de lecturi obligatorii de la engleză, poze cu pahare Berzelius și vase Petri de la orele de biologie și chimie.

Această primă săptămână se duce – și chiar așa o simt, cum se duce, ca și cum fără să îl văd pe el e complet irosită – în timp ce fac toate acele lucruri pe care le fac de obicei: citesc, învăț, nu mor. Scriu titluri alternative pentru cărțile de pe lista lui de lecturi. *Poveste despre două sărutări. Să săruți o pasăre cântătoare. Pe patul cu sărutări.* Și așa mai departe.

Eu și Asistenta Malefică dezvoltăm o rutină ranchiunoasă, în timp ce eu mă prefac că nu există, iar ea îmi lasă și mai multe bilețele insuportabile ca să-mi amintească că există.

Dar nu e doar faptul că îmi e dor de el. Sunt și geloasă pe viața lui, pe lumea lui care se întinde dincolo de ușa de la intrare.

Îmi spune că liceul nu e un loc ideal, dar nu sunt convinsă. Cum altfel să fie un loc care există cu precădere ca să te învețe despre lume? Cum altfel să fie un loc cu prieteni și profesori și biblioteci și cluburi de lectură și cercuri de matematică și cluburi de dezbateri și orice alt fel de club și activități extrașcolare și posibilități nenumărate?

Până la sfârșitul celei de-a treia săptămâni devine din ce în ce mai greu să ne menținem relația în această nouă formă. Mi-e dor să *vorbesc* cu el. Nu poți să mimezi prea multe. Mi-e dor să fiu în aceeași cameră cu el, de prezența lui fizică. Mi-e dor de felul în care corpul meu era mereu conștient de corpul lui. Mi-e dor de cum începusem să-l cunosc. Mi-e dor de cum începusem să o cunosc pe Maddy care sunt când sunt cu el.

Continuăm așa până când, într-un sfârșit, inevitabilul se produce.

Stau la fereastră când mașina lui intră pe alee. Îl aștept să iasă din mașină, să-mi facă cu mâna cum îmi face de obicei, dar nu iese el primul.

O fată care nu e Kara coboară de pe locurile din spate ale mașinii.

Poate că e o prietenă de-a Karei.

Dar apoi Kara iese din mașină trântind portiera și intră în casă, lăsându-i singuri pe Olly și pe Fata Misterioasă. Fata Misterioasă râde când Olly îi spune ceva. Se întoarce, îi pune mâna pe umăr și îi zâmbește așa cum îi zâmbesc și eu.

Mai întâi sunt șocată; parcă nu pot să cred ce-mi văd ochii. Îl atinge pe Olly *al meu*? Mi se strânge stomacul. O mână gigantică mă strânge de mijloc. Organele interne îmi sunt deplasate din loc, până când mă simt *groaznic* în propria-mi piele.

Las draperia să cadă și mă las în jos, sub nivelul ferestrei. Mă simt ca un voyeur.

Îmi amintesc de vorbele mamei. *Nu vreau să ai o inimă frântă*. Ştia ce o să se întâmple. Întotdeauna ar fi urmat să apară altcineva. Cineva care nu e bolnavă. Cineva care poate să iasă din casă. Cineva cu care poate să vorbească şi să se atingă şi să se sărute şi tot tacâmul.

Îmi înăbuş impulsul de-a mă uita din nou pe fereastră ca să-mi evaluez competiţia. Dar nu e nicio competiţie când una dintre părţi nici măcar nu poate să-şi facă apariţia la întrecere. Şi nu are nicio importanţă cum arată. Nu contează dacă are picioare lungi sau scurte. Nu contează dacă are pielea deschisă la culoare sau bronzată, dacă are părul brunet sau şaten sau roşcat sau blond. Nu contează dacă e drăguţă sau nu.

Contează că simte razele soarelui pe piele. Respiră aer nefiltrat. Contează că trăieşte în aceeaşi lume în care trăieşte şi Olly, iar eu nu. Şi nici n-o voi face vreodată.

Mai trag o dată cu ochiul. Mâna ei e în continuare pe umărul lui şi încă mai râde. El se uită încruntându-se spre fereastra mea, dar sunt sigură că nu poate să mă vadă. Îmi face totuşi cu mâna, dar eu mă las repede în jos, prefăcându-mă, atât pentru el, cât şi pentru mine, că nu sunt acolo.

Aloha înseamnă „Bună" şi „Rămas-bun", partea întâi

AM CONTRAMANDAT ÎNCĂ o seară mamă-fiică, aşa că mamu trece pe la mine prin cameră.

— Deci, zice ea.

— Îmi pare rău că am contramandat, mama. Dar nu prea mă simt în apele mele.

Imediat îşi pune palma pe fruntea mea.

— Mental, nu fizic, clarific eu.

Nu pot să-mi scot din cap imaginea Fetei Misterioas ţinându-şi mâna pe umărul lui Olly.

Mama aprobă din cap, dar nu-şi ia mâna până nu convinsă că nu sunt febrilă.

— Deci, îi suflu eu.

Chiar vreau să fiu singură.

— Am fost şi eu adolescentă cândva. Şi copil singur l părinţi. Eram foarte singuratică. Am resimţit adolescenţ ca foarte dureroasă.

De asta a venit? Întrucât crede că sunt singuratică? Deoarece crede că am un soi de angoasă adolescentină?

— Nu sunt singuratică, mama, o reped eu. Sunt sin gură. Sunt două lucruri diferite.

Tresare, dar nu dă înapoi. În schimb, lasă deoparte c o fi ţinând în mână şi îmi mângâie obrazul până ni întâlnesc privirile.

— Ştiu, fetiţa mea, zice ea ducându-şi din nou mâinile l spate. Poate că ăsta nu e cel mai bun moment. Vrei să plec?

Tot timpul e atât de înțelegătoare și rezonabilă. E greu să fii supărată pe ea.

— Nu, e OK. Îmi pare rău. Rămâi, îi spun în timp ce-mi trag picioarele, făcându-i loc lângă mine. Ce ascunzi acolo? o întreb.

— Ți-am adus un cadou. M-am gândit că te-ar putea face să te simți mai bine, dar acum nu mai sunt așa de sigură.

Scoate la iveală o fotografie înrămată. Inima mi se strânge în piept. E o fotografie veche cu noi patru – eu, mama, tatăl și fratele meu – pe o plajă, într-un loc tropical. Soarele apune în spatele nostru și cine ne-o fi făcut poza a folosit blițul, așa că fețele noastre profilate pe cerul întunecos sunt luminoase, aproape strălucitoare.

Fratele meu îl ține cu o mână pe tata, iar în cealaltă ține strâns un iepure de pluș, mic și maro. În cea mai mare parte, e o versiune mai mică a mamei mele, având același păr drept și negru și aceiași ochi întunecați. Singura diferență e că are pielea lui tata, închisă la culoare. Tatăl meu poartă un tricou pe care e imprimat „Aloha" și pantaloni scurți la fel. „Caraghios" e singurul cuvânt care-mi vine cap ca să-l descriu. Totuși, e foarte arătos. Brațul îi e încolăcit în jurul umerilor mamei și pare că o trage mai aproape de el. Se uită fix în obiectiv. Dacă a existat vreodată un om care-a avut tot ce și-a dorit, ăsta a fost taică-meu.

Mama poartă o rochie roșie cu flori, fără bretele, de plajă. Părul ud îi încadrează fața, ondulându-se. Nu e machiată și nu poartă bijuterii. Chiar arată ca o versiune dintr-un univers paralel a mamei care stă acum lângă mine. Pare că locul ei este acolo pe plajă, cu oamenii ăia, mai mult decât aici, blocată în camera asta cu mine. Mă ține pe mine în brațe și e singura care nu se uită fix în aparat. În schimb, se uită la mine și râde. Eu îi răspund,

cu zâmbetul ăla idiot, cu gingiile la vedere, pe care doar bebeluşii pot să-l aibă.

N-am văzut niciodată o poză cu mine Afară. Nu ştiam că există aşa ceva.

— Unde e făcută? întreb eu.

— Hawaii. Maui era locul preferat al tatălui tău.

Vocea i s-a transformat aproape într-o şoaptă acum.

— Aveai doar patru luni, înainte să aflăm de ce erai mereu bolnavă. Cu o lună înainte de accident.

Strâng fotografia tare la piept. Ochii mamei se umplu de lacrimi care nu vor să cadă.

— Te iubesc, spune ea. Mai mult decât ştii tu.

Dar eu ştiu. Întotdeauna i-am simţit inima întinzându-se spre a mea pentru a o proteja. Aud cântece de leagăn în vocea ei. Încă pot să-i simt mâinile legănându-mă înainte de culcare şi sărutările ei pe obraji dimineaţa. Şi eu o iubesc la fel de mult. Nici nu pot să-mi imaginez lumea la care a renunţat pentru mine.

Nu ştiu ce să zic, aşa că-i spun că şi eu o iubesc. Nu e suficient, dar va trebui să ne mulţumim şi aşa.

După ce pleacă, mă pironesc în faţa oglinzii, ţinând fotografia lângă faţă. Mă uit de la mine din fotografie la mine din oglindă şi înapoi.

O fotografie e ca o maşină a timpului. Camera mea se volatizează iar eu sunt pe acea plajă, înconjurată de dragoste şi de aer sărat şi de căldura soarelui care dispare treptat şi de umbrele alungite ale apusului.

Îmi umplu plămânii mei mici cu cât de mult aer pot ţine în ei şi-mi ţin respiraţia. Mi-o tot ţin de atunci încoace.

Mai târziu, 21:08

OLLY MĂ AŞTEAPTĂ DEJA când îmi fac apariţia la fereastră. Cu litere mari şi groase scrie:

Mimez completa şi totala mea lipsă de gelozie.

Era o tipă răpitoare[1]

UNEORI ÎMI RECITESC cărţile preferate de la capăt spre prima pagină. Încep cu ultimul capitol şi citesc în sens invers până ajung la început. Când citeşti astfel, personajele trec de la speranţă la disperare, de la cunoaştere interioară la îndoială. În poveştile de dragoste, cuplurile încep împreună şi se descompun în doi străini. Cărţile despre maturizare devin poveşti despre rătăcire. Personajele tale preferate reînvie.

Dacă viaţa mea ar fi o carte şi a-i citi-o invers, nimic nu s-ar schimba. Astăzi e la fel ca ieri. Mâine va fi la fel ca astăzi. În *Cartea lui Maddy*, toate capitolele sunt la fel.

Până la Olly.

Înainte de el, viaţa mea era un palindrom – acelaşi început şi acelaşi sfârşit, ca „El o să facă fasole" sau „Era o tipă răpitoare". Dar Olly e ca o literă care nu se potriveşte, „X"-ul mare şi îngroşat aruncat în mijlocul unui cuvânt sau al unei fraze, cel care strică toată compoziţia.

Iar acum, viaţa mea nu mai are niciun sens. Aproape că-mi doresc să nu-l fi cunoscut. Cum ar trebui să mă întorc la viaţa mea dintotdeauna, cu zile nesfârşite şi brutal de asemănătoare întinzându-se în faţa mea? Cum aş putea să fiu din nou Fata-care-citeşte? Nu că aş avea ceva cu viaţa mea plină de cărţi. Tot ce ştiu despre lume am

[1] În original, palindromul era *Madam, I'm Adam.*

învățat din ele. Dar o descriere a unui copac nu este un copac, și o mie de sărutări pe hârtie nu o să se compare niciodată cu senzația de a avea buzele lui Olly lipite de ale mele.

Peretele de sticlă

O SĂPTĂMÂNĂ MAI TÂRZIU, ceva mă face să mă trezesc brusc. Mă ridic. Capul îmi e înceţoşat din cauza somnului, dar inima mi s-a deşteptat şi a luat-o la goană. Ştie ceva ce capul meu încă nu ştie.

Mă uit la ceas. 3:01. Draperiile mele sunt trase, dar pot să văd o lumină venind din camera lui Olly. Mă târăsc până la fereastră şi trag la o parte draperiile. În întreaga lui casă sunt aprinse luminile. Până şi lumina de pe verandă e aprinsă. Inima mi-o ia la goană şi mai şi.

O, nu. Se ceartă din nou?

Se trânteşte o uşă. Se aude slab, dar sunetul e inconfundabil. Strâng draperia în pumn şi aştept, dorindu-mi ca Olly să apară. Nu aştept prea mult pentru că fix atunci, iese împiedicându-se pe treptele verandei ca şi cum ar fi fost împins. Nevoia de-a merge la el mă umple aşa cum am păţit şi ultima dată. Vreau să merg la el. *Am nevoie* să merg la el, să-l liniştesc, să-l protejez.

Îşi recapătă echilibrul cu viteza lui obişnuită şi se întoarce să înfrunte uşa de la intrare cu pumnii încleştaţi. Mă încordez odată cu el, aşteptând un atac care nu mai vine. Rămâne în poziţie de luptă cu faţa spre uşă pentru un minut întreg. Nu l-am văzut niciodată atât de nemişcat.

Mai trece un minut şi mama lui iese şi ea pe verandă. Încearcă să-i atingă braţul, dar Olly se fereşte şi nici măcar nu o priveşte. Până la urmă, ea renunţă. De îndată ce

mama lui intră în casă, toată tensiunea acumulată în corp îl părăsește. Își apasă palmele pe ochi și umerii încep să i se zguduie. Se uită-n sus, la geamul meu. Îi fac cu mâna, dar nu-mi răspunde. Îmi dau seama că nu poate să mă vadă pentru că luminile mele sunt stinse. Dau fuga la întrerupător. Dar până să mă întorc la fereastră, el nu mai e.

Îmi lipesc fruntea, palmele, brațele de geam.

N-am vrut niciodată mai mult să ies din pielea mea.

Lumea ascunsă

CÂTEODATĂ, SE ÎNTÂMPLĂ ca lumea să ți se dezvăluie. Sunt singură în camera cu soare, care se întunecă treptat. Soarele după-amiezii târzii taie un trapez de lumină prin geamul ferestrei. Mă uit în sus și, în lumina instabilă, văd plutind particule de praf strălucitoare, de un alb de cleștar.

Sunt lumi întregi care există în imediata apropiere a înțelegerii noastre.

Viață pe jumătate

E UN LUCRU bizar să descoperi că îți dorești să mori. Nu te lovește subit, ca o epifanie neașteptată. Se întâmplă încet, ca un balon care se dezumflă.

Imaginea lui Olly plângând singur pe verandă nu o să mă părăsească.

Cercetez cu atenție fiecare poză pe care mi-a trimis-o de la școală. Mă introduc în fiecare dintre ele. Maddy la bibliotecă. Maddy stând lângă dulapul lui Olly, așteptând să intre la cursuri. Maddy ca o fată obișnuită.

Memorez fiecare milimetru din portretul nostru de familie, încercând să-i ghicesc toate secretele. Mă minunez în fața lui Maddy-cea-nebolnavă, Maddy bebeluș, cu viața desfășurându-se înaintea ei cu toate posibilitățile ei nelimitate.

De când a apărut Olly în viața mea au fost două Maddy: cea care trăiește prin cărți și nu vrea să moară și cea care *trăiește* și bănuiește că moartea ar fi un preț mic de plătit pentru asta. Prima Maddy e surprinsă de direcția pe care o iau gândurile ei. Cea de-a doua Maddy, cea din fotografia din Hawaii? Ea e ca o zeiță – impenetrabilă pentru frig, foamete, boală, dezastre naturale sau declanșate de om. E impenetrabilă la frângeri de inimă.

Cea de-a doua Maddy știe că viața asta spălăcită, pe jumătate trăită nu înseamnă să trăiești cu adevărat.

Rămas-bun

Dragă mamă,

Mai întâi de toate, te iubesc. Știi deja asta, dar s-ar putea să nu mai am ocazia să ți-o mai spun.

Deci. Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc.

Ești inteligentă și puternică și bună și generoasă. Nu se poate să-mi fi dorit o mamă mai bună.

N-o să înțelegi ceea ce sunt pe cale să-ți spun. Nici eu nu știu dacă înțeleg mai bine.

Datorită ție sunt în viață, mama, și îți sunt atât de recunoscătoare pentru asta. Datorită ție am supraviețuit așa de mult și am avut șansa să cunosc o mică parte din această lume. Dar nu e de-ajuns. Nu e vina ta. Viața asta imposibilă e de vină.

Nu fac asta doar din cauza lui Olly. Sau poate că da. Nu știu. Nu știu cum să explic. E din cauza lui Olly și nu e, în același timp. E de parcă nu mai pot să văd lumea așa cum o făceam înainte. Am găsit partea asta nouă din mine când l-am cunoscut pe el, iar partea asta nouă nu știe cum să stea liniștită și nemișcată, și doar să observe.

Mai știi cum a fost când am citit împreună pentru prima oară „Micul Prinț"? Am fost atât de supărată că moare la sfârșit. N-am înțeles cum de a putut să aleagă moartea doar ca să fie din nou cu trandafirul lui.

Cred că acum înțeleg. Nu a ales să moară. Trandafirul era întreaga lui viață. Fără el, nu mai era de fapt în viață.

Nu știu, mamă. Nu știu ce fac, știu doar că trebuie s-o fac. Uneodată îmi doresc să mă întorc la felul cum eram înainte, când nu știam nimic. Dar nu pot.

Îmi pare rău. Iartă-mă. Te iubesc.

Maddy

Cele cinci simțuri

AUZ

Tastatura de la sistemul de alarmă încearcă să anunțe evadarea mea emițând câte un lung „bip" de fiecare dată când apăs câte un număr. Nu pot decât să sper că mama nu se așteaptă să audă acest sunet și că dormitorul ei e prea departe de ușă ca să poată auzi.

Ușa se deblochează cu un oftat.

Sunt Afară.

Lumea răcnește de câtă liniște o învăluie.

PIPĂIT

Clanța ușii de la intrare e de metal, rece și netedă, aproape alunecoasă. E ușor să mă desprind de ea și o fac.

VĂZ

Este 4 noaptea și e prea întuneric ca să văd în detaliu. Ochii mei deslușesc doar formele aproximate ale lucrurilor, siluete neclare profilate pe cerul nopții. Copac mare, copac mai mic, trepte, grădină, alee de piatră care duce la o portiță dintr-un gard de lemn. Portiță, portiță, portiță.

MIROS

Sunt în grădina lui Olly. Aerul este bogat, plin de mi resme – flori, pământ, frica mea mărindu-și proporțiile. Î

depozitez în plămâni pentru mai târziu. Arunc cu pietricelele în geamul lui Olly, dorindu-mi să iasă afară.

GUST

Olly e în fața mea, perplex. Nu spun nimic. Îmi lipesc buzele de ale lui. La început e împietrit, nesigur și necooperant, dar apoi nu mai e așa. Deodată, mă trage și mă lipește strâns de el. O mână mi se afundă în păr și cealaltă mă prinde de talie.

Are același gust pe care mi-l aminteam.

Alte lumi

Ne revenim în simțiri.

Sau, cel puțin, Olly își revine. Se desprinde de mine, mă strânge de umeri cu ambele mâini.

— Ce cauți aici? Ești bine? S-a întâmplat ceva? Mama ta e OK?

Sunt vitează:

— Sunt bine. E bine. Fug de-acasă.

Camera lui, deasupra noastră, împrăștie suficientă lumină cât să văd confuzia care-i traversează trăsăturile feței.

— Nu înțeleg, spune el.

Trag aer în piept din plin, dar mă blochez la jumătatea gestului.

Aerul ăsta de noapte e rece, umed și greu, complet diferit față de orice alt aer am respirat vreodată.

Încerc să-l *dez*respir, să-l dau afară din plămâni. Buzele mă furnică și sunt ușor amețită. E doar frică, sau e altceva?

— Maddy, Maddy, îmi șoptește la ureche. Ce-ai făcut?

Nu pot să-i răspund. Gâtul mi s-a blocat, de parcă aș fi înghițit o piatră.

— Încearcă să nu respiri, spune el și începe să mă îndrume înapoi spre casă.

Îl las să mă tragă o secundă, poate două, dar apoi mă opresc.

— Ce ai? Poți să mergi? Vrei să te duc în brațe?

Scutur din cap și-mi trag mâna dintr-a lui. Iau o gură de aer de noapte.

— Am spus că fug de-acasă.

Scoate un sunet ca un mârâit.

— Ce vrei să spui? Ai chef să mori?

— Dimpotrivă, îi răspund. Mă ajuți?

— Cu ce?

— N-am mașină. Nu știu să conduc. Nu știu nimic despre lumea asta.

Mai scoate un sunet, ceva între un mârâit și un hohot de râs. Aș vrea să-i văd ochii în întuneric.

Se trântește ceva. O ușă? Îl prind de mână și-l trag să ne lipim de peretele casei.

— Ce-a fost asta?

— Dumnezeule. O ușă. De la mine din casă.

Mă lipesc mai mult de perete, încercând să dispar. Trag cu ochiul înspre aleea care duce la casa mea, așteptându-mă s-o văd pe mama apărând. Dar nu e acolo.

Închid ochii.

— Du-mă pe acoperiș.

— Maddy...

— Îți explic totul.

Tot planul meu depinde de ajutorul lui. Nici n-am luat în considerare ce s-ar întâmpla dacă ar refuza.

Stăm liniștiți vreme de o respirație. Apoi de două. Apoi de trei.

Mă ia de mână și mă duce pe latura casei care e cea mai îndepărtată de casa mea. Acolo e o scară lungă care duce la acoperiș.

— Ți-e frică de înălțime? mă întreabă.

— Nu știu, zic eu și încep să urc.

Cum ajungem pe acoperiș, mă las cât mai jos, dar Olly îmi spune că nu e necesar.

— Cei mai mulți oameni oricum nu se uită în sus, zice el.

Inimii mele îi ia câteva minute să-și revină.

Olly se așază ghemuindu-se, cu obișnuita lui grație. Sunt bucuroasă să-l văd cum se mișcă.

— Bun, și acum? întreabă el după o vreme.

Mă uit în jur. Întotdeauna am vrut să știu ce face aici sus. Acoperișul este mansardat în anumite părți, dar noi stăm pe o secțiune plată, înspre spatele casei. Distingi niște contururi: o măsuță de lemn cu o cană, o lampă și niște hârtii mototolite. Poate că scrie aici sus, compune poezii proaste. Limerick-uri.

— Lampa aia merge? îl întreb.

Fără niciun cuvânt, o aprinde iar lampa aruncă un cerc de lumină difuză în jurul nostru. Aproape că mi-e frică să mă uit la el.

Hârtiile mototolite de pe masă sunt ambalaje de fast-food. Nu e un poet ascuns, atunci. Lângă masă se găsește o prelată gri și prăfuită care ascunde ceva, poate chiar mai multe lucruri. Bucata pe care stăm e presărată cu unelte – chei franceze, clești de diferite dimensiuni, cio cane și alte câteva scule pe care nu le identific. Există până și o lampă de sudură.

Mă uit în sfârșit la el.

Își sprijină coatele de genunchi și se uită la cerul care se luminează încet.

— Ce faci aici sus? îl întreb.

— Asta nu poate să aibă vreo importanță acum.

Vocea îi este aspră și nu se uită la mine. Nu e nici urmă de băiatul care m-a sărutat cu disperare acum câteva minute. Frica pentru mine a eclipsat toate celelalte lucruri.

Câteodată faci niște lucruri având motive bune, alteori având motive rele, iar alteori e imposibil să faci diferența.

— Am pastile, îi zic.

Abia se mișca și așa, dar acum înlemnește de-a dreptul.

— Ce fel de pastile?

Sunt experimentale, nu sunt aprobate de FDA[1]. Le-am comandat online. Din Canada.

Minciuna îmi vine simplu, fără efort.

- Online? Păi și de unde știi că sunt de încredere?

- M-am documentat mult.

- Bine, dar tot nu poți fi sigură...

– Nu sunt inconștientă, îi spun și mă uit în ochii lui.

Minciunile astea sunt pentru a-l proteja. Deja arată mai ușurat. Îi dau înainte.

- Ar trebui să-mi permită să petrec câteva zile afară. Nu i-am spus mamei pentru că ea n-ar fi vrut să riscăm, dar eu...

- Pentru că sunt riscante. Tocmai mi-ai spus că FDA...

– Sunt suficient de bune pentru câteva zile.

Tonul meu nu lasă loc niciunei îndoieli. Aștept, sperând să-mi înghită minciuna.

– Dumnezeule.

Își lasă capul în mâini și rămâne așa. Când își ridică privirea, un Olly mai puțin îndărătnic mă privește. Până și vocea i se mai înmoaie:

– Puteai să-mi zici chestia asta de acum cinci minute.

Mă străduiesc din greu să îndulcesc atmosfera.

– Dar ne sărutam! Și apoi tu ai început să te superi pe mine.

Roșesc pentru că am pomenit de sărut și din cauza minciunii.

— Aveam de gând să-ți spun. Îți spun acum. Tocmai ți-am spus.

E mult prea inteligent ca să înghită gălușca, dar vrea să fie adevărat. Vrea să fie adevărat mai mult decât își

[1] Food and Drug Administration, una dintre autoritățile competente din Statele Unite ale Americii responsabile de verificarea și certificarea alimentelor, medicamentelor și a altor produse ce pot afecta sănătatea.

dorește adevărul. Zâmbetul care i se întinde pe față este prudent, dar atât de frumos încât nu pot să-mi desprind privirea de la el. L-aș mai minți o dată pentru un asemenea zâmbet.

— Bun, spun eu. Ce e sub chestia aia?

Îmi întinde un colț din prelată iar eu o trag la o parte.

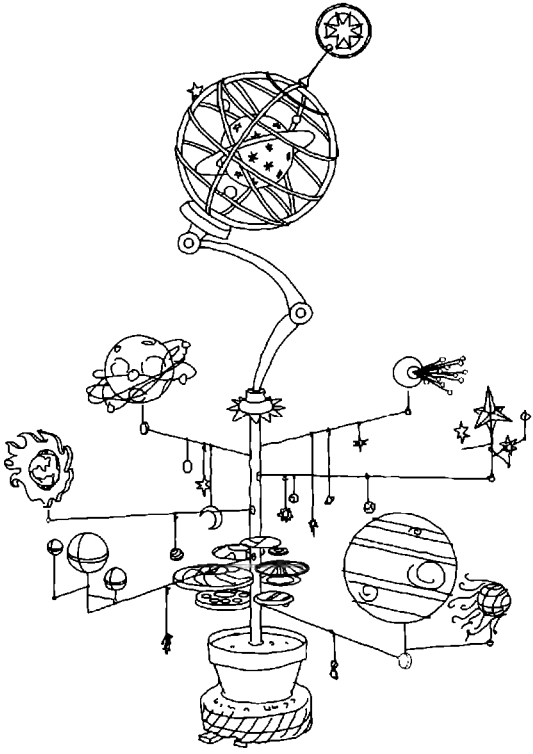

La început, nu știu la ce mă uit. E de parcă aș citi o serie de cuvinte aparent întâmplătoare înainte ca propoziția să-mi devină clară.

— E frumos, spun eu.

— Se cheamă planetariu.

— Asta faci tu când ești aici sus? Construiești universuri?

Ridică din umeri.

Suflă o mică pală de vânt, iar planetele încep să se învârtească ușor. Ne uităm amândoi în tăcere la mișcarea lor.

— Ești sigură de treaba asta?

Îndoiala i s-a furișat înapoi în voce.

— Te rog, ajută-mă, Olly. Te rog! îi spun și arăt înspre planetariu. Și eu am nevoie să evadez, doar pentru puțină vreme.

Încuviințează din cap.

— Unde vrei să mergi?

Aloha înseamnă „Bună“ și „Rămas-bun“, partea a doua

Email

COMPOSE

INBOX (2)
SENT MAIL
DRAFTS
TRASH
MORE ▾

1 din 2,778

Mahalo că ați ales Plumeria Airlines!

Plumeria Airlines <custserv@plumeriaair.com>
către mine

Plumeria Airlines

Pregătește-te să spui Aloha!

Găsiți detaliile zborului dumneavoastră mai jos.

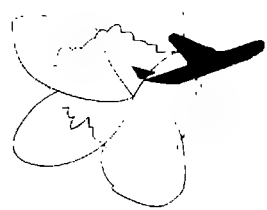

NUMĂR DE CONFIRMARE: AFTOOQ

PLECARE	DE LA	SPRE	PASAGER(I)	CLASA
10 Oct, 2014 7:00	LAX Los Angeles, CA	OGG Kahului, HI	Madeline Whittier	Economic
			Oliver Bright	Economic

Deja fericită

- MADS, FII SERIOASĂ. Nu putem să mergem în Hawaii.

- De ce nu? Tocmai am cumpărat bilete. Am rezervat camera la hotel.

Suntem în mașina lui Olly, parcată pe aleea din fața casei lui. Bagă cheia în contact, dar nu o pornește.

Glumești? întreabă el, scrutându-mi fața după vreo dovadă că aș glumi.

Nu găsește niciuna, așa că începe să clatine încet din cap.

Hawaii e la cinci mii de kilometri depărtare.

De-asta luăm avionul.

Îmi ignoră încercarea frivolă.

- Vorbești serios? Când ai făcut treaba asta? Cum? De ce?

- Încă o întrebare și jucăm Repede cinci chestii preferate, spun eu.

Se apleacă în față, își lipește fruntea de volan.

Aseară cu un card de credit pentru că vreau să văd lumea.

Ai un card de credit?

Mi-am făcut unul acuma câteva săptămâni. Există multe beneficii când o arzi mereu cu o femeie mai în vârstă.

Își ridică fruntea de pe volan, dar uitându-se în continuare drept înainte și evitându-mi privirea.

Dacă ți se întâmplă ceva?

N-o să mi se întâmple nimic.

— Dar dacă ți se întâmplă?

— Am pastilele, Olly. O să funcționeze.

Își închide ochii strâns și pune mâna pe cheia din contact

— Știi că avem și aici, în sudul Californiei, suficientă lume la dispoziție.

— Dar n-avem humuhumunukunukuapua'a.

Îi apare un zâmbet firav în colțul buzelor. Trebuie să l fac să i se lățească pe toată fața.

Se întoarce spre mine.

— Despre ce vorbești?

— Despre humuhumunukunukuapua'a.

— Și ce e humu-cum-l-o-fi-chemând?

— Peștele statului Hawaii.

Zâmbetul i se lățește.

— Bineînțeles că e.

Întoarce cheia în contact. Privirea îi întârzie pe cam lui, zâmbetul îi pălește foarte puțin.

— Pentru cât timp?

— Două nopți.

— OK, spune strângându-mă de mână și pupându-mă scurt. Hai să mergem să vedem peștele.

Dispoziția lui Olly se îmbunătățește, devine cumva mai ușurat pe măsură ce ne îndepărtăm de casa lui. Călătoria asta îi oferă scuza perfectă să se desprindă de povara famil liei sale, cel puțin pentru o scurtă vreme. În plus, un vechi prieten de-al lui din New York, Zach, locuiește în Maui.

— O să-ți placă la nebunie, îmi spune el.

— Totul o să-mi placă la nebunie, îi răspund.

Zborul nostru e abia la ora 7, iar eu am de făcut un mic ocol.

Să fiu în mașina lui e ca și cum aș fi într-o bulă foarte zgomotoasă, care se mișcă foarte repede. Refuză să deschidă

geamurile. În schimb, apasă pe un buton de pe bord care împiedică aerul să circule. Sunetul cauciucurilor pe asfalt e ca un șuierat slab și constant în urechile mele. Mă împotrivesc impulsului de a le acoperi.

Olly spune că nu mergem prea repede, dar pentru mine e ca și cum am goni prin spațiu. Am citit că pasagerii din trenurile de mare viteză spun că lumea de afară se încețoșează din cauza vitezei. Știu că nu mergem în niciun caz repede. Totuși peisajul se mișcă prea repede înainte ca ochii mei înceți să se fixeze pe el. Abia prind cu colțul ochiului frânturi de case pe dealurile întunecate din depărtare. Indicatoare cu simboluri și comenzi criptice vin și pleacă înainte să le pot eu descifra. Apar și dispar într-o clipită abțibilduri lipite pe mașini și numere de înmatriculare.

Deși înțeleg procesul fizic, mi se pare ciudat că trupul meu se poate mișca, deși eu stau nemișcată. Mă rog, nu chiar nemișcată. Mă afund în scaun când Olly accelerează și mă aplec în față de câte ori frânează.

Din când în când, încetinim suficient de mult cât să văd bine oameni în mașinile lor.

Trecem pe lângă o femeie care dă din cap și bate cu palmele pe volan. Doar după ce trecem de ea mă prind că, probabil, dansa pe muzică. Doi copii din spatele altei mașini scot limba la mine și râd. Eu nu reacționez nicicum, pentru că nu cunosc eticheta în astfel de cazuri.

Treptat, încetim până la o viteză mai omenească și ieșim de pe autostradă.

Unde suntem? întreb eu.

Stă în cartierul coreean.

Capul îmi bâzâie pentru că vreau să văd totul deodată. Reclamele luminoase și panourile publicitare sunt doar în coreeană. Cum nu cunosc limba, semnele astea arată

ca nişte opere de artă frumoase, în forme misterioase. Bineînţeles, probabil că scrie vreo chestie absolut nor malã, ca *Restaurant,* sau *Farmacie,* sau *Nonstop.*

E devreme, dar tot e multă lume afară, făcând atât de multe lucruri – mergând, vorbind, stând în picioare, stând aşezaţi, alergând sau mergând pe biciclete. Nu prea îmi vine să cred că sunt chiar reali. Sunt ca figurinele miniaturale pe care le folosesc drept modele la proiectele mele la arhitectură, puse aici ca să-i dea cartierului coreean acea „energie a vieţii".

Sau poate că eu nu sunt cea tocmai reală, nu sunt aici deloc.

Mai mergem câteva minute. În cele din urmă, tragem în faţa unui complex de apartamente cu etaj şi o fântână în curte.

Îşi desface centura de siguranţă, dar nu dă niciun semn cum că ar vrea să iasă din maşină.

— Nu ţi se poate întâmpla nimic, zice el.

Mă întind spre el şi îi iau mâna.

— Mulţumesc, e tot ce-mi trece prin cap să-i spun.

Vreau să-i spun că din cauza lui sunt aici, afară. Că dragostea îţi deschide lumea.

Eram deja fericită înainte să-l cunosc. Dar acum trăiesc, ceea ce e cu totul altceva.

Infectată

Carla țipă și își acoperă fața când dă cu ochii de mine.

– Ești o fantomă?

Mă prinde de umeri și mă strânge la pieptul ei, mă leagănă în brațe și mă mai strânge o dată. Nu mi-a mai rămas niciun strop de aer în plămâni când termină.

– Ce cauți aici? Nu ai cum să fii aici, spune ea, încă strângându-mă în brațe.

– Și eu mă bucur să te văd, chițăi eu.

Se dă mai în spate, clatină din cap de parcă aș fi vreun miracol și mă trage spre ea pentru încă o tură.

– O, fata mea, spune Carla. Vai, cât de dor mi-a fost de tine, zice luându-mi fața în palme.

– Și mie mi-a fost dor de tine. Îmi pare rău că...

– Stop. Nu ai de ce să îți pară rău.

– Ți-ai pierdut locul de muncă din cauza mea.

– Mi-am găsit altul, spune ea ridicând din umeri. De altfel, de tine îmi e dor.

– Și mie mi-e dor de tine.

Mama ta a făcut ce trebuia să facă.

Nu vreau să mă gândesc la mama. Așa că mă uit după Olly, care se ține puțin mai departe.

Îl mai ții minte pe Olly, spun eu.

Cum aș putea să uit fața aia? Și corpul ăla, răspunde ea, suficient de tare ca el s-o audă.

Se duce înspre el și-l trage într-o îmbrățișare doar puțin mai reținută decât cea cu care m-a tratat pe mine.

— Ai grijă de fata asta? spune ea, retrăgându-se din îmbrățișare și bătându-l de câteva ori – puțin cam tare peste obraz.

— Fac tot ce pot, zice Olly, frecându-și obrazul. Nu știu dacă știți, dar poate să fie puțin încăpățânată.

Carla se uită de la unul la altul pentru un moment lung, remarcând tensiunea dintre noi.

Încă suntem în fața ușii de la intrare.

— Haideți înăutru, haideți înăuntru, spune ea.

— Nu ne-am gândit că o să fii trează așa devreme, spun eu în timp ce intrăm.

— Când îmbătrânești, nu mai dormi așa de mult. O să vezi tu.

Vreau s-o întreb dacă „Eu o să ajung să îmbătrânesc?", dar în loc de asta întreb:

— Rosa e acasă?

— Sus, doarme. Vrei s-o trezesc?

— N-avem timp. Am vrut doar să te văd pe tine.

Îmi ia fața în palme încă o dată și mă examinează din nou, de data asta cu ochi de asistentă medicală.

— Cred c-am ratat multe lucruri. Ce cauți aici? Cum te simți?

Olly se apropie, vrând să vadă ce-i răspund. Îmi încrucișez mâinile peste stomac.

— Sunt super, răspund eu mult prea încântată.

— Spune-i de pastile, zice Olly.

— Avem pastile. Ceva experimental.

— Știu că mama ta nu-ți dă nimic experimental.

— Le-am luat eu singură. Mama nu știe.

Aprobă din cap, am zis ce trebuie.

— De unde?

Îi spun același lucru pe care i l-am zis și lui Olly, dar nu mă crede. Nici cât negru sub unghie. Își acoperă gura cu mâna și face ochii mari, ca-n desene animate.

Îmi pun tot sufletul în privire și încerc să o conving pe mutește. „Te rog, Carla. Te rog, înțelege-mă. Te rog, nu mă da de gol. Ai spus că viața e un dar."

Își ferește privirea și începe să se maseze pe piept cu o mână, folosind mici mișcări circulare.

— Trebuie să vă fie foame. Vă pregătesc un mic dejun.

Ne direcționează spre o canapea de un galben viu, mult prea îndesată, înainte să dispară în bucătărie.

— Fix așa mi-am imaginat că e casa ei, îi spun lui Olly de îndată ce Carla a ieșit.

Nu vreau să mă întrebe ceva de pastile.

Niciunul dintre noi nu se așază. Mă dau cu un pas sau doi mai departe de el. Pereții sunt zugrăviți în culori primare. Aproape toată suprafața lor e acoperită de mărunțișuri și poze.

— Pare de acord cu pastilele, spune Olly într-un final.

Se apropie de mine, dar mă crispez. Mi-e teamă că o să fie în stare să simtă minciunile pe pielea mea.

Mă plimb prin cameră, uitându-mă la poze cu diverse generații de femei care seamănă cu Carla. O fotografie imensă cu ea și Rosa când era mică atârnă deasupra unei sofale. Ceva la poza asta îmi amintește de mine și de mama. E felul cum o privește Carla pe Rosa, nu doar cu dragoste, dar și cu un fel de ferocitate, ca și cum ar fi în stare să facă orice ca s-o apere. N-o s-o pot răsplăti niciodată pentru câte a făcut pentru mine.

Carla ne pregătește *chilaquiles* – tortilla din porumb cu salsa, brânză și sos mexican, care e un fel de smântână. E delicioasă, înseamnă un gust nou pentru mine, dar nu iau decât o gură. Sunt prea agitată ca să mănânc.

— Așa, Carla, deci după părerea ta de om care lucrează în branșă, chiar crezi că pastilele funcționează? întreabă Olly debordând de optimism.

— Poate, spune ea, dar clatină din cap și adaugă: Nu vreau să vă încurajez să vă faceți speranțe false.

— Spune-mi, încep eu.

Vreau s-o întreb de ce nu m-am îmbolnăvit încă, dar nu pot. Sunt prinsă în plasa propriilor minciuni.

— Ar putea să fie pastilele cele care îți întârzie declanșarea bolii. Chiar și fără pastile, s-ar putea să nu fi dat încă peste ce-ți declanșează boala.

— Sau poate că pastilele chiar funcționează, spune Olly.

E mai mult decât încrezător. Din punctul lui de vedere, pastilele astea sunt o minune.

De pe cealaltă parte a mesei, Carla îl bate ușor peste mână.

— Ești un copil bun, îi spune ea.

Evită să se uite spre mine când ne ia farfuriile și se duce în bucătărie. O urmez încet, rușinată.

— Mulțumesc.

Își șterge mâinile de un prosop.

— Te înțeleg. Te înțeleg de ce ești aici, afară.

— Aș putea muri, Carla.

Umezește o cârpă de spălat vase și începe să frece un loc deja curat de pe blat.

— Am plecat din Mexic în toiul nopții fără să iau nimic. N-am crezut că o să supraviețuiesc. Multă lume nu reușește, dar am plecat totuși. Mi-am părăsit tatăl, mama, sora și fratele.

Clătește cârpa și continuă:

— Au încercat să mă oprească. Au spus că nu merită să-mi risc viața, dar le-am zis că e viața *mea* și că *eu* trebuie să decid ce merită și ce nu. Le-am zis că am de gând să plec și că fie voi muri, fie voi avea o viață mai bună.

Mai clătește o dată cârpa și o stoarce bine.

— Crede-mă, când mi-am părăsit în noaptea aia casa, m-am simţit mai liberă ca oricând. Chiar şi acum consider, după tot timpul cât am stat aici, că atunci am fost cea mai liberă.

— Şi nu-ţi pare rău?

— Bineînţeles că-mi pare rău. Multe lucruri urâte s-au întâmplat în călătoria aia. Iar când mama şi tatăl meu au murit, nu m-am putut întoarce pentru înmormântări. Rosa nu ştie nimic despre locul de unde se trage, spune ea oftând. Nu trăieşti dacă nu ai ce să regreţi.

Eu ce o să regret? În capul meu încep să se învârtă tot felul de viziuni: mama singură în camera mea albă, întrebându-se unde au dispărut toţi cei pe care i-a iubit vreodată. Mama singură pe un câmp înverzit uitându-se în jos la mormântul meu, al tatălui meu şi al fratelui meu. Mama murind singură cuc în casa aia.

Carla îmi atinge mâna iar eu mă forţez să-mi alung fără milă din minte toate imaginile. Nu suport să mă gândesc la lucrurile astea. Dacă o fac, nu voi mai fi în stare să trăiesc.

— Poate că n-o să mă îmbolnăvesc, şoptesc eu.

— Exact, spune Carla, iar speranţa se împrăştie prin mine ca un virus.

brb

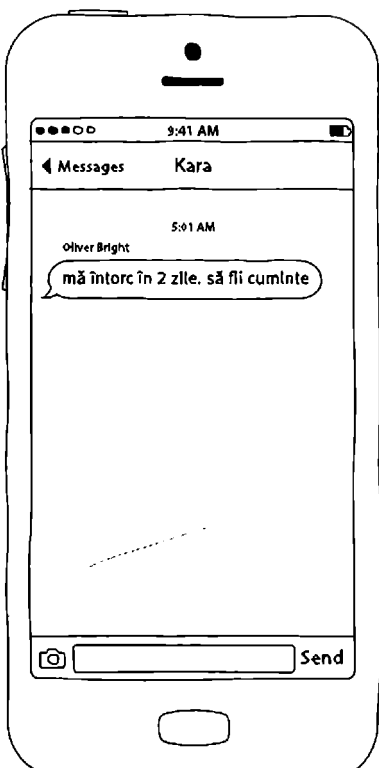
9:41 AM
Messages
Kara
5:01 AM
Oliver Bright
mă întorc în 2 zile. să fii cuminte
Send

Primul zbor, întrebări frecvente

Î: Care e cea mai bună metodă să nu ți se înfunde urechile și să nu te doară de la schimbarea de presiune?
R: Să mesteci gumă. De asemenea, sărutatul.

Î: Care e cel mai bun loc: la fereastră, la mijloc sau lângă coridor?
R: Fereastră, absolut. Lumea îți oferă o priveliște pe cinste când ești la 10.000 de metri deasupra ei. Reține că un loc la fereastră înseamnă că tovarășul tău de drum s-ar putea procopsi, de cealaltă parte a lui, cu un vecin extrem de vorbăreț și plictisitor. Sărutatul (cu tovarășul tău, nu cu plictisitorul) este, de asemenea, foarte eficient într-o astfel de situație.

Î: De câte ori pe oră este reîmprospătat aerul din cabină?
R: De douăzeci de ori.

Î: Câți oameni poate să învelească confortabil o pătură din avion?
R: Doi. Aveți grijă să ridicați mânerul dintre scaune și să vă cuibăriți unul în altul, pentru o învelire cât mai completă.

Î: Cum e posibil ca oamenii să fi inventat ceva atât de minunat cum e avionul și ceva atât de îngrozitor cum e bomba atomică?
R: Specia umană e misterioasă și paradoxală.

Q: Voi avea parte de turbulențe?
R: Da. Trebuie să fie prezente puține turbulențe în orice viață.

Banda de bagaje

— Am decis că banda de bagaje e o metaforă perfectă pentru viață, spune Olly de pe o astfel de bandă care nu e în mișcare.

Niciunul dintre noi nu are bagaje de cală. Tot ce am cu mine e un rucsac mic cu strictul necesar – periuță de dinți, lenjerie curată, un ghid turistic cu Maui și *Micul Prinț*. Bineînțeles că trebuia să-l iau cu mine. Am de gând să o citesc încă o dată ca să văd cum i s-a schimbat înțelesul.

— Când ai decis asta? îl întreb.

— Chiar acum.

Olly e pus pe debitat teorii trăsnite, abia așteaptă să-l rog să elaboreze.

— Vrei să te mai gândești puțin înainte să mă regalezi cu înțelepciunea ta?

Dă din cap că nu și sare jos, fix în fața mea.

— Aș vrea să încep să te *regalez* acum. Te rog.

Gesticulez larg, îndemnându-l să continue.

— Ești născut. Ești aruncat în drăcia asta nebunească numită viață care se tot învârte.

— Oamenii sunt bagaje în această teorie?

— Da.

— Continuă.

— Câteodată cazi prea repede. Câteodată ajungi atât de deteriorat de alte bagaje care-ți cad în cap, încât nu mai poți să funcționezi. Câteodată ești rătăcit sau uitat sau te învârți la nesfârșit pe bandă.

— Şi cei care sunt ridicaţi de pe bandă?

— Merg mai departe şi duc o viaţă extraordinară într-un dulap, undeva.

Deschid şi închid gura de câteva ori, neştiind de unde să încep. El ia această reacţie drept încuviinţare.

— Vezi? E fără cusur, zice el şi ochii îi sclipesc.

— Fără cusur, îi răspund, referindu-mă la el, nu la teorie.

Îmi împletesc degetele de ale lui şi mă uit în jurul nostru.

— Arată aşa cum îţi aminteai?

Olly a mai fost aici o dată, într-o vacanţă cu familia, pe când avea zece ani.

— Nu-mi amintesc prea multe. Mi-l amintesc pe taică-meu zicând că nu ar strica dacă s-ar cheltui nişte bani pentru crearea unei prime impresii mai bune.

Terminalul este presărat de hostesse – femei hawaiiene cu rochii lungi, înflorate, cu pancarte de bun-venit şi şiraguri de orhidee mov şi albe atârnând de antebraţele lor. În aer nu se simte mirosul de ocean. E un miros industrial, cum ar fi cel de combustibil de avion şi produse pentru curăţenie. E un miros pe care aş putea ajunge să-l iubesc, pentru că ar însemna că aş călători. În jurul nostru, nivelul de zgomot creşte şi descreşte, fiind punctat de câte un „aloha" cântat în cor, atât de femeile care ne întâmpină, cât şi de familiile venite în vacanţă. Cât despre prima impresie, asta nu e deloc proastă. Mă întreb cum a reuşit tatăl lui Olly să trăiască în această lume fără să ştie ce e cu adevărat preţios la ea.

— În teoria ta cu bagaje, mama ta e una dintre genţile care ajunge să fie deteriorată?

Dă din cap că da.

— Şi sora ta? E una dintre cele care se rătăcesc şi se învârt la nesfârşit pe bandă?

Din nou, dă din cap că da.

— Şi tu?

— La fel ca soră-mea.

— Și tatăl tău?

— El e banda de bagaje.

Scutur din cap.

— Nu, spun eu și-l prind de mână. Nu trebuie să aibă el totul, Olly.

L-am făcut să se jeneze. Își desprinde mâna dintr-a mea, se duce puțin mai încolo și începe să se uite prin terminal.

— Tu, draga mea, ai nevoie de un *lei*[1], spune el.

Dă din cap înspre o hostessă care nu și-a găsit încă o familie.

— N-am, zic eu.

— O, ba da, insistă el. Așteaptă-mă aici.

Își croiește drum până la ea. Mai întâi, ea scutură din cap în semn că nu, dar Olly insistă, așa cum îi stă în fire. Câteva secunde mai târziu, se uită amândoi în direcția mea. Le fac cu mâna pentru a-i demonstra că sunt drăguță și prietenoasă, genul de persoană căreia ai vrea să-i oferi un *lei* pe gratis.

Se lasă înduplecată. Olly se întoarce triumfător. Mă întind ca să-i iau șiragul, dar el, în schimb, mi-l pune pe cap.

— Știi că aceste șiraguri se dădeau în mod tradițional doar persoanelor cu sânge regal, îi spun eu, citând din ghid.

Îmi adună părul în palme și mă mângâie pe ceafă înainte să lase șiragul de flori să-mi alunece în jurul gâtului.

— Cine nu știe asta, prințeso?

Îmi trec degetele peste șirag, simțindu-mă de parcă acesta mi-ar fi transferat și mie din frumusețea lui.

— *Mahalo nui loa*, îi spun. Înseamnă „mulțumesc frumos".

— Ai citit fiecare cuvânt din ghidul ăla, nu?

---

[1] Șirag de flori, specific pentru Hawaii.

Aprob din cap.

— Dacă aş avea o valiză, încep eu, aş adora-o. Aş pro teja-o cu folie de plastic când aş călători cu ea. Aş lipi pe ea abţibilduri din fiecare loc în care merg. Şi când aş vedea-o pe banda de bagaje, aş apuca-o cu ambele mâini şi aş fi atât de fericită s-o regăsesc, pentru că atunci ar însemna că aventura mea poate să înceapă.

Olly se uită la mine, un Toma necredincios confruntat dacă nu cu dovada că există Dumnezeu, cel puţin cu această posibilitate. Mă trage spre el şi ne încolăcim braţele unul în jurul celuilalt, îşi îngroapă faţa în părul meu iar eu îmi ascund capul la pieptul lui; niciun pic de lumină a zilei nu pătrunde printre corpurile noastre.

— Să nu mori, zice el.

— N-o să mor, îi răspund.

promisiune, promisiuni, s.f.
1. Minciuna de care vrei să te ţii. [2015, *Whittier*]

Aici acum

POTRIVIT ghidului turistic, Maui are forma unui cap. Drumul cu taxiul ne va duce de-a lungul gâtului, de-a lungul maxilarului, peste bărbie, gură, nas și sus spre frunte lată. Am făcut rezervări la un hotel din Ka'anapali, care e pe țeastă, chiar dincolo de linia părului, geografic vorbind.

Cotim la un moment dat și, dintr-odată, oceanul e fix acolo, gonind alături de noi de-a lungul drumului, pe partea stângă. Nu se poate să fie mai mult de 10 metri până la el.

Nesfârșita lui întindere e șocantă. Ajunge până la capătul lumii.

— Nu pot să cred c-am ratat toate astea. Am ratat toată lumea asta mare.

Olly clatină din cap.

— Toate la timpul lor, Maddy. Acum suntem aici.

Mă uit în ochii lui oceanici și mă înec, înconjurată din toate părțile de apă. Sunt atâtea lucruri de văzut, încât e foarte greu să știi cărui lucru să-i acorzi atenție. Lumea e prea mare și n-am suficient timp s-o văd.

Îmi citește gândurile, din nou:

— Vrei să oprim și să ne uităm?

— Da, te rog.

Îl întreabă pe șofer dacă e de acord să oprim, iar acesta îi spune că nu e nicio problemă. Știe el un loc bun pe lângă care urmează să trecem, cu un parc și o zonă de picnic.

Mă dau jos din maşină înainte să oprească motorul. Ca să ajungi la apă, nu trebuie decât să cobori dealul şi să faci o scurtă plimbare prin nisip.

Olly se ţine puţin mai în spatele meu.

Oceanul.

E mai albastru, mai mare, mai agitat decât mi l-am imaginat. Vântul îmi ciufuleşte părul, îmi împroaşcă pe piele nisip şi sare, îmi invadează nasul. Mă descalţ doar după ce cobor dealul. Îmi suflec blugii cât de sus îmi permite materialul. Nisipul e fierbinte şi uscat şi afânat. Cade în cascade peste laba piciorului meu şi îmi alunecă printre degete.

Cum mă apropii de apă, consistenţa nisipului se schimbă. Acum mi se lipeşte de tălpi, acoperindu-le ca o a doua piele. La buza apei, se schimbă din nou consistenţa şi devine ca o catifea lichidă. Tălpile mele lasă urme în acest amestec moale.

Într-un sfârşit, tălpile mele ajung în apa înspumată, apoi gleznele, apoi gambele. Înaintez mai departe până când apa îmi ajunge la genunchi şi îmi udă blugii.

— Ai grijă! strigă Olly de undeva din spatele meu.

Nu ştiu ce înseamnă asta în contextul ăsta. Ai grijă să nu te îneci? Ai grijă să nu te îmbolnăveşti? Ai grijă, pentru că atunci când devii parte din lume, lumea devine şi ea parte din tine?

Pentru că nu există niciun dubiu acum. Sunt în lume. Şi, de asemenea, lumea este în mine.

Dicționarul Madeline

ocean, oceane, s. n.,

1. Partea nesfârșită din tine de care n-ai
știut niciodată, dar pe care ai bănuit-o
mereu acolo. [2015, *Whittier*]

Recompensă pentru cine o găsește

HOTELUL NOSTRU E CHIAR pe plajă şi putem vedea şi mirosi oceanul chiar din holul deschis spre exterior. Suntem întâmpinaţi cu „aloha" şi mai multe şiraguri de flori. Olly îmi dă mie şiragul lui, aşa că acum am trei unul peste altul în jurul gâtului. Un angajat al hotelului într-o cămaşă hawaiiană de un galben viu cu alb se oferă să ne recupereze bagajele inexistente. Olly mormăie ceva cum că bagajele noastre vor ajunge mai târziu şi mă direcţionează astfel încât să-l ocolim, înainte să mai apuce să ne pună vreo întrebare.

Îl împing pe Olly spre recepţie şi-i dau hârtiile noastre.

— Bine aţi venit în Maui, domnule şi doamnă Whittier, spune recepţionera.

Olly nu o corectează, mă trage mai aproape şi mă sărută zgomotos pe buze.

— Mahalo mult, zice, zâmbind larg.

— Veţi rămâne alături de noi timp de... două nopţi.

Olly se uită întrebător, iar eu dau din cap că da.

Femeia apasă pe câteva taste şi apoi ne zice că, deşi e devreme, camera noastră e pregătită. Ne dă o cheie şi o hartă a împrejurimilor şi ne vorbeşte despre micul dejun inclus care constă într-un bufet suedez.

— Sper să vă simţiti bine în luna de miere! adaugă făcându-ne cu ochiul şi expediindu-ne în cameră.

Camera e mică, foarte mică și decorată cam ca holul de la intrare, cu mobilă de tec și fotografii mari cu flori tropicale în culori vesele. Balconul nostru – numit *lanai* – dă înspre o mică grădină și o parcare.

Din mijlocul camerei, fac o întoarcere de 360 de grade, ca să văd ce se consideră a fi necesar într-o locuință temporară – un televizor, un frigider mic, un dulap imens, un birou și un scaun. Mă mai întorc încă o dată 360 de grade, ca să-mi dau seama ce lipsește.

— Olly, unde sunt paturile noastre? Unde dormim?

Olly pare confuz pentru un moment, până când observă ceva.

— A, te referi la ăsta?

Se duce înspre ceea ce am crezut că e un dulap imens, apucă cele două mânere care se află mai sus și trage de ele pentru a dezvălui patul.

— *Voilà*[1], spune el. Însuși prototipul timpurilor noastre, eficiența în economisirea spațiului. Vârful stilului și al confortului, al accesibilității și al eficacității. Îți prezint patul Murphy!

— Cine e Murphy? întreb eu, încă surprinsă că un pat a ieșit din perete.

— Inventatorul acestui pat, spune el și-mi face cu ochiul.

Cu patul desfăcut, camera pare chiar mai mică. Amândoi ne holbăm la el mai mult decât e necesar. Olly se întoarce ca să mă privească. Încep să roșesc chiar dinainte să spună:

— Doar un singur pat.

Vocea lui e neutră, dar privirea lui, nu. Privirea din ochii lui mă face să roșesc mai tare.

— Așa deci, spunem amândoi în același timp.

Râdem stingheriți, niște râsete jenate, apoi râdem cu adevărat pentru că suntem așa de stingheriți și jenați.

---

[1] „Iată", în fr. în orig.

— Unde e ghidul ăla? întreabă el, rupând într-un sfârșit contactul vizual și prefăcându-se că se uită prin cameră.

Îmi ia rucsacul și răscolește prin el, dar scoate *Micul Prinț*, în loc de ghidul turistic.

— Văd c-ai adus strictul necesar, mă tachinează el, fluturând cartea prin aer.

Se urcă în mijlocul patului și începe să sară ușor. Arcurile lui Murphy protestează zgomotos.

— Nu e asta cartea ta preferată din toate timpurile? spune răsucind cartea pe toate părțile. Pe asta ne-au pus s-o citim în clasa a zecea. Sunt destul de sigur că n-am înțeles-o.

— Ar trebui să încerci s-o citești din nou. Înțelesul i se schimbă de fiecare dată.

Se uită în jos spre mine.

— Și de câte ori ai cit...

— De câteva ori.

— Mai mult sau mai puțin de douăzeci de ori?

— OK, mai mult decât de câteva ori.

Zâmbește larg și deschide cartea la a doua copertă.

— Proprietatea lui Madeline Whittier.

Dă mai departe la pagina de titlu și continuă să citească.

— Recompensă pentru cine o găsește. O vizită cu mine (Madeline) la un anticariat. Să faci *snorkeling* împreună cu mine (Madeline) în Molokini, pentru a identifica peștele simbol al statului Hawaii.

Nu mai citește cu voce tare, dar continuă în gând.

— Când ai scris asta? întreabă.

Încep să mă urc în pat, dar mă opresc când camera se clatină puțin. Mai încerc o dată, dar un val de amețeală mă dezechilibrează.

Mă întorc și mă așez cu spatele la el. Inima mi se strânge atât de tare în piept, încât mi se taie răsuflarea.

Olly apare imediat pe partea mea a patului.

— Mad, ce ai? Ce-ai păţit?

O, nu. Nu încă. Nu sunt pregătită.

— Am ameţit, îi spun. Iar stomacul...

— Trebuie să mergem la spital?

Ca răspuns, stomacul meu ghiorăie tare şi prelung. Mă uit în sus spre el.

— Cred că mi-e...

— Foame, spunem amândoi deodată.

Foame.

Asta simt. Nu mă îmbolnăvesc. Mi-e doar foame.

— Sunt lihnită, spun eu.

În ultimele douăzeci şi patru de ore am luat o singură îmbucătură de *chilaquiles* şi câteva feliuţe din mărul Asiei tentei Malefice.

Olly începe să râdă. Se prăbuşeşte pe spate în pat.

— Mi-am făcut atâtea griji că ceva din aer o să te omoare, zice el apăsându-şi podul palmelor pe ochi. În schimb, o să mori de foame.

Nu mi-a fost niciodată atât de foame ca acum. În cea mai mare parte a timpului, am mâncat mereu cele trei mese şi cele două gustări la ore fixe, în fiecare zi. Carla credea tare mult în mâncare. „Burtica goală, capul gol", ar spune ea.

Mă întind pe spate şi râd împreună cu el.

Simt din nou o gheară în piept, dar o ignor.

Amintirea lucrurilor actuale

MĂ SIMT MULT mai bine după ce ciugulim ceva. Avem nevoie de echipament pentru plajă şi, potrivit lui Olly, de suveniruri, aşa că ne oprim într-un magazin numit, foarte util, Maui Souvenir Shop and General Store. Nu cred c-am văzut vreodată atât de multe lucruri. Mă trezesc copleşită de volumul total al acestora. Stive peste stive de tricouri şi pălării pe care scrie „Maui", sau „Aloha", sau o variaţie a celor două. Suporturi de umeraşe pline cu rochii înflorate de (aproape) toate culorile. Suport rotativ după suport rotativ plin de mărunţişuri – brelocuri, păhărele pentru shoturi, magneţi. Un suport e dedicat exclusiv brelocurilor în formă de plăci de surf, cu nume ştanţate pe ele, aşezate în ordine alfabetică. Mă uit după unul cu Oliver, sau Madeline, sau Olly, sau Maddy, dar nu găsesc.

Olly apare pe la spatele meu şi-şi încolăceşte un braţ în jurul taliei mele. Stau în faţa unui perete plin de calendare cu surferi la bustul gol. Nu sunt neatrăgători.

– Sunt gelos, îmi murmură în ureche, iar eu îl mângâi pe braţ.

– Aşa şi trebuie să fii, zic şi mă întind după un calendar.

- Doar nu ai de gând...

- Pentru Carla, spun eu.

- Sigur, sigur.

– Tu ce ai luat? îl întreb, lăsându-mi capul pe pieptul lui.

- Colier de scoici pentru mama. Scrumieră în formă de ananas pentru Kara.

— De ce cumpără oamenii toate chestiile astea?

Mă ține puțin mai strâns.

— Nu e chiar un mister, îmi răspunde. Ca să ne amintim să ne amintim.

Mă răsucesc ajungând în brațele lui, gândindu-mă cât de repede a devenit locul meu preferat din toată lumea. Familiar, străin, mângâietor și palpitant, toate în același timp.

— O să iau asta pentru Carla, spun fluturând calendarul. Și nuci de Macadamia trase în ciocolată. Și o rochie din aia pentru mine.

— Și mamei tale?

Ce fel de suvenir îi iei mamei care te-a iubit toată viața ei, care a renunțat la lume pentru tine, pe care s-ar putea să n-o mai vezi vreodată? Nimic n-ar fi suficient, de fapt.

Mă gândesc la acea veche fotografie pe care mi-a arătat-o, cu noi toți în Hawaii. N-am nicio amintire cu acel moment, nicio amintire că am fost pe acea plajă cu ea, cu tata și cu fratele meu, dar ea are. Are amintiri cu mine, cu o viață pe care eu nu o am deloc.

Mă desprind de Olly și mă plimb prin magazin. Până să împlinească 18 ani, alți adolescenți s-au despărțit deja de părinții lor. Pleacă de-acasă, trăiesc vieți separate, au amintiri separate. Dar nu și eu. Eu și mama mea am împărțit același spațiu închis și am respirat același aer filtrat pentru un timp atât de îndelungat, încât e ciudat să fiu aici fără ea. E ciudat să-mi fac amintiri care nu o includ pe ea.

Ce se va întâmpla cu ea dacă nu o să trăiesc să mă întorc acasă? O să-și adune și o să se țină strâns de toate amintirile cu mine? O să le scoată, o să le examineze și o să le retrăiască la nesfârșit?

Vreau să-i ofer ceva de acum, din timpul ăsta petrecut fără ea. Ceva prin care să-și amintească de mine. Găsesc un suport rotativ cu vederi vintage și-i spun adevărul.

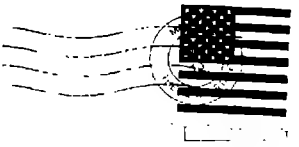

O, cât îmi doresc
să fii aici!

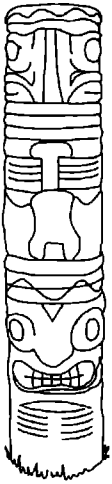

Mama

Papillon Way nr. 304

Los Angeles, CA 90036

Statuile tradiționale tiki sunt
obiecte de cult folosite pe vremuri
pentru a ține la distanță spiritele rele.

Costumul de baie

E POSIBIL SĂ FI trebuit să probez costumul de baie înainte să-l cumpăr. Nu că nu mi-ar veni. Îmi vine, ba chiar destul de bine. Dar chiar se presupune că ar trebui să apar în public îmbrăcată atât de sumar?

Sunt în baie şi mă uit când la corpul meu din realitate, când la cel din oglindă. Costumul e întreg, de un roz turbat, cu breteluţe subţiri. Rozul e atât de turbat, încât mă face să arăt îmbujorată. Sunt rumenă în obraji, ca o fiică a verii al cărei loc e în lumina soarelui.

Umiditatea din aer mi-a făcut părul mai vâlvoi ca de obicei. Ca să-l îmblânzesc, îl strâng sus şi-l împletesc într-o coadă lungă. Mă uit la imaginea din oglindă. Singurul mod în care aş putea să îmblânzesc costumul ăsta e să port mai multe haine, posibil chiar pe toate odată. Îmi scanez încă o dată corpul. Nu prea am cum să ascund că am sâni şi picioare îmbrăcată în chestia asta. Toate părţile corpului meu par să fie unde trebuie şi să aibă proporţiile potrivite. Mă răsucesc puţin ca să-mi confirm că fundul îmi e acoperit, şi chiar este, dar doar puţin. Ce-aş vedea în oglindă dacă aş fi o fată normală? M-aş gândi că sunt prea grasă sau prea slabă? Mi-ar displăcea şoldurile mele, talia sau faţa mea? Mi-aş face probleme în privinţa corpului meu? Aşa cum stau lucrurile, singura mea problemă e că aş face bucuroasă schimb cu un alt corp care funcţionează cum trebuie.

Olly bate la uşă.

— Faci *snorkeling* acolo?

Într-un final, va trebui să ies din baie, dar sunt prea neliniştită. Va fi Olly de acord că toate părţile corpului meu sunt la locul lor?

— Pescuit la mare adâncime, de fapt, îi răspund cu o voce uşor tremurată.

— Fantastic. O să mâncăm sushi la...

Deschid uşa rapid, de parcă aş dezlipi dintr-o mişcare un plasture.

Olly se opreşte pur şi simplu din vorbit. Ochii lui alunecă încet de pe faţa mea spre degetele de la picioare, apoi şi mai încet înapoi.

— Eşti în costum de baie, spune el.

Ochii i-au rămas pe întinderea de piele goală cuprinsă între gât şi piept.

— Sunt.

Mă uit în ochii lui şi ceea ce văd acolo mă face să mă simt de parcă n-aş purta haine deloc. Inima mea îşi grăbeşte bătăile, iar eu respir adânc încercând să o încetinesc, dar nu funcţionează.

Îşi trece mâinile de-a lungul braţelor mele, trăgându-mă în acelaşi timp uşor către el. Când suntem suficient de aproape, îşi lipeşte fruntea de a mea. Ochii lui sunt de un albastru aprins.

Arată ca un om flămând, de parcă ar putea să mă devoreze cu totul.

— Costumul ăsta de baie, începe el.

— E mic, trag eu concluzia.

Îndreptar al peștilor din recifurile hawaiiene

Humuhumunukunukuapua'a
(Peşte ţepos dreptunghiular)

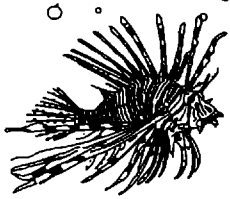

Nohu
(Peşte leu)

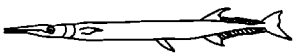

A'ha
(Zargan)

Ţiparul Murena zebră

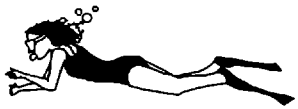

Maddy
(Specie în pericol, pe cale de dispariţie)

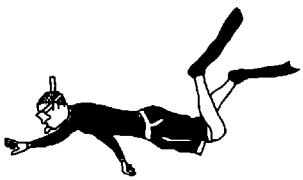

Olly
(Neruşinător, aproape perfect)

Sari

Îl iau prin surprindere pe Olly când intru imediat în apă. Spune că sunt ca un copil care se aruncă cu capul înainte, neştiind suficient de multe cât să-i fie frică. Ca un copil, scot limba la el şi îmi croiesc drum mai departe prin apă, echipată cu vestă de salvare şi tot tacâmul.

Suntem la Black Rock, numită aşa datorită stâncii pietroase formată din rocă magmatică, care se avântă direct de pe plajă şi se înalţă sus spre cer. În apă, pietrele formează un semicerc care îndulcesc valurile şi creează un recif de corali perfect pentru *snorkeling*. Ghidul nostru de la biroul Distracţie şi Soare ne-a spus că plaja asta e cunoscută şi printre cei care plonjează în apă de pe stânci.

Apa e rece, sărată şi delicioasă, şi mă gândesc că poate am fost sirenă într-o viaţă trecută. O sirenă-astronaut-arhitect. Labele şi vesta de salvare mă menţin la suprafaţă şi nu-mi ia mai mult de câteva minute să mă obişnuiesc cu respiratul prin mască. Să ascult sunetul formidabil al propriei respiraţii e liniştitor şi ciudat de euforic. Fiecare respiraţie mă reasigură că sunt mai mult decât în viaţă. Trăiesc.

Vedem peştele humuhumunukunukuapua'a imediat. De fapt, vedem chiar mulţi. Bănuiesc că motivul pentru care sunt peştii oficiali ai statului hawaian îl reprezintă faptul că sunt destui aici. Cei mai mulţi sunt înghesuiţi în jurul recifului de corali. N-am mai văzut culori atât de intense, nu doar albastru, galben şi roşu, dar cel mai adânc

albastru, cel mai viu galben și cel mai vibrant roșu pe care poți să le vezi. Dincolo de corali, razele soarelui formează în apă coloane dreptunghiulare de lumină. Bancuri de peștișori argintii țâșnesc dintr-o parte în alta, jucându-se cu mintea celui ce-i privește.

Ținându-ne de mână, înotăm mai departe și vedem alteori necând prin apă pisici de mare, care arată ca niște păsări uriașe cu burți albe. Vedem două țestoase enorme, care arată de parcă ar zbura, n-ar înota. Mental, știu că n-o să ne facă niciun rău. Dar sunt așa de mari și aparțin atât de evident acestei lumi acvatice – spre deosebire de mine – încât nu mă mai mișc, căci nu vreau să le atrag atenția.

Aș putea să rămân aici toată ziua, dar Olly mă trage în cele din urmă înapoi spre țărm. Nu vrea să ne alegem – nu mă aleg, adică – cu arsuri de la soarele din mijlocul zilei.

Înapoi pe plajă, ne ștergem cu prosoapele sub un copac umbros. Simt privirea lui Olly pe mine când crede că nu l observ, dar noi formăm o organizație de admirație reci procă – și eu îi fac ochi dulci în secret. Nu poartă decât șortul de baie, așa că pot în sfârșit să-i văd mușchii suplii și fini de pe umeri, de pe piept și de pe stomac. Vreau să i memorez cu mâinile întreg peisajul trupului său. Încep să tremur și-mi înfășor prosopul în jurul corpului. Olly interpretează greșit tremuratul meu, se apropie și-mi pune pe umeri prosopul lui. Pielea lui miroase a ocean și a altceva, a ceva de nedefinit care-l face să fie Olly. Sunt șocată că vreau să-i ating pieptul cu limba, să gust soarele și sarea de pe pielea lui. Îmi dezlipesc cu greu ochii de pe pieptul său și mă uit la fața lui. Îmi evită privirea și înfășoară prosopul strâns în jurul meu, astfel încât nu mi se mai vede niciun centimetru de piele, apoi se îndepărtează de mine. Am senzația că se înfrânează.

Sunt sigură că nu vreau să facă asta.

Se uită spre stânca de unde oamenii, în special adolescenţi, plonjează în ocean.

Vrei să sari de pe o stâncă mare? mă întreabă cu ochii sclipindu-i.

- Nu ştiu să înot, îi reamintesc.

- Un mic înec n-a stricat nimănui, spune băiatul care m-a avertizat odată că marea e nemiloasă şi neiertătoare.

Mă prinde de mână şi alergăm împreună spre stâncă. De aproape, pietrele arată ca un burete negru şi dur. Le simt ascuţite pe tălpi şi-mi ia ceva să găsesc locul potrivit unde să-mi pun piciorul pentru fiecare pas pe care-l fac, dar în cele din urmă reuşim să ajungem în vârf.

Olly e nerăbdător să sară. Nici măcar nu se opreşte să admire priveliştea.

– Împreună? întreabă, în timp ce se uită în jos la apa sclipitoare.

Data viitoare, îi răspund.

Aprobă din cap.

- Sar eu primul. Nu te las să te îneci.

Sare în sus şi în faţă şi face o tumbă completă în aer înainte să se îndrepte ca o săgeată spre apă. Câteva secunde mai târziu, iese la suprafaţă şi-mi face cu mâna. Îi fac şi eu cu mâna, pe urmă închid ochii ca să estimez situaţia în care mă aflu, căci să sari de pe o stâncă pare să fie genul de moment crucial când niscaiva estimare a situaţiei se cere a fi făcută. În mod curios totuşi, îmi dau seama că nu vreau să mă gândesc prea mult. La fel ca Olly, vreau pur şi simplu să sar. Caut chipul lui Olly în apă şi-l găsesc aşteptându-mă. Ţinând cont de ce poate să-mi rezerve viitorul, să sar de pe stânca asta nu mi se pare deloc înfricoşător.

Plonjatul de pe stâncă: un ghid

Ghid turistic — dincolo de Ka'anapali

JOS DE PE CALEA BĂTĂTORITĂ

PLONJAT DE PE STÂNCĂ

Iată ce se întâmplă când sari, cu picioarele înainte și cu mâinile fluturând haotic, de pe o stâncă de 10 metri în Oceanul Pacific. Coborârea e atât de palpitantă că trebuie să ții în timp ce cazi. Pe moment, când te lovești cu picioarele de apă te ustură, iar apoi apa rece și sărată tâșnește și-ți umple complet nările. E întuneric sub suprafața apei pentru că îți ții ochii închiși, e liniște– cu excepția sunetului apei care năvălește umplând vidul temporar format de corpul tău, e rece– cu excepția locașului călduț pe care ți-l lasă marea. Îți ia mai mult timp decât crezi să ajungi la suprafață și e un moment în care simți că ești pe o altă planetă sau că nu te afli nicăieri. Ieși la suprafață, apa ți se scurge din nas și din ochi, nu ești decât o altă mică ființă în lumea mare și largă.

Zach

CÂND NE ÎNTOARCEM LA hotel, Olly își sună prietenul, pe Zach, de pe telefonul din cameră. Jumătate de oră mai târziu, e la noi la ușă.

Zach are pielea închisă la culoare și roșiatică, niște dreaduri[1] imense și un zâmbet aproape prea mare pentru fața lui. Începe imediat să zdrăngăne la o chitară imaginară și să cânte un cântec pe care nu-l cunosc. Olly zâmbește larg, cu toată fața. Zach își scutură capul în mod dramatic în timp ce „cântă" iar părul i se mișcă în ritm cu „muzica".

— Zach! zice Olly și-l trage într-o îmbrățișare.

Se bat pe spate reciproc și zgomotos.

— Zaharia, mai nou.

— De când? întreabă Olly.

— De când m-am hotărât să devin un zeu al rock-ului. Zaharia ca...

— Mesia, mă bag eu, prinzându-mă de glumă.

– Exact! Gagică-ta e mai deșteaptă decât tine.

Roșesc și mă uit înspre Olly, ca să-l văd și pe el roșind.

– Ah, ce drăguț, zice Zach, râzând și zdrăngănind la niște corzi imaginare de chitară.

Râsul lui îmi amintește de cel al Carlei – lipsit de orice jenă, un pic cam zgomotos și plin de veselie. În acest moment îi simt lipsa cu disperare.

[1] Tip de coafură cunoscut și sub numele „rasta".

Olly se întoarce spre mine:

— Maddy, el e Zach.

— Zaharia.

— Moşule, n-o să-ţi spun aşa. *Zach*, ea e Maddy.

Zach îmi ia mâna şi mi-o pupă scurt.

— Fantastic să te întâlnesc, Maddy. Am auzit multe despre tine, dar n-am crezut că eşti chiar reală.

— E în ordine, îi răspund, examinându-mi locul de pe mână unde m-a pupat. În unele zile, nici nu sunt.

Începe să râdă prea zgomotos din nou şi mă trezesc râzând cu el.

— Minunat, intervine Olly. Hai să nu mai pierdem vremea. Un *loco moco* o aşteaptă undeva pe Maddy.

Un *loco moco* e un munte de orez cu un hamburger deasupra, cu un sos pesto, cu două ochiuri în vârf. Zach ne-a dus la un restaurant cu specific local, pentru un prânz târziu. Stăm la o masă afară, oceanul e la câteva zeci de metri distanţă.

— Restaurantul ăsta e cel mai bun, spune Zach. Aici mănâncă toţi localnicii.

— Le-ai spus alor tăi? întreabă Olly printre îmbucături.

— Despre partea cu starul rock sau despre partea cu sunt gay?

— Ambele.

— Nu.

— O să te simţi mai bine după ce le spui.

— Fără-ndoială, dar gradul de dificultate e puţin cam ridicat.

Zach se uită spre mine.

— Părinţii mei cred numai în trei chestii: familie, educaţie şi muncă asiduă. Prin „familie" mă refer la un bărbat, o femeie, doi copii şi un câine. Prin „educaţie" mă refer la patru ani de facultate, iar prin „muncă asiduă" mă

refer la orice nu are legătură cu arta. Sau cu speranțele. Hai cu visurile de a deveni star rock.

Se uită din nou la Olly acum și ochii lui căprui devin mai serioși ca până acum.

- Cum să le spun că fiul lor cel mare vrea să fie noul Freddie Mercury afro-american?

- Trebuie să fi bănuit, zic. Cel puțin partea cu starul rock. Părul tău e în patru nuanțe diferite de roșu.

- Ei cred că e doar o fază.

- Poate ar trebui să le compui un cântec.

Explodează în râs.

- Îmi placi, spune el.

- Și tu îmi placi, îi răspund. Ai putea să numești cântecul *Așchia asta a sărit foarte, foarte, foarte departe de trunchi*.

- Nici nu sunt prea sigur că sunt o aşchie, spune Zach, râzând.

- Voi doi sunteți tare comici, spune Olly aproape zâmbind, dar evident preocupat de ceva. Moșule, împrumută-mi puțin telefonul, îi spune lui Zach.

Zach i-l întinde iar Olly începe imediat să butoneze.

Cu tine ce se mai întâmplă? Tatăl tău tot un nenorocit e?

Te așteptai să se schimbe? spune Olly fără să-și ridice ochii din ecranul telefonului.

Probabil că nu, spune Zach, cu nepăsare în voce.

Mă întreb cât de multe știe despre familia lui Olly. Tatăl lui e mult mai mult decât un simplu nenorocit.

Dar tu, Madeline? Cu părinții tăi care-i treaba?

Nu suntem decât eu și mama.

Totuși. Trebuie să aibă și ea o problemă.

Mama, mama. Aproape că nu m-am mai gândit la ea. Trebuie să fie moartă de îngrijorare.

— Păi, cred că toată lumea are o problemă, nu-i așa? Dar maică-mea e inteligentă, e puternică și mereu sunt pe primul plan pentru ea.

Îmi dau seama că i-am surprins, pentru că niciunul dintre ei nu zice nimic.

Olly își ridică ochii din telefonul lui Zach.

— Trebuie să-i spui că ești bine, Mad.

Îmi dă telefonul și se îndreaptă spre toaletă.

De la: Madeline F. Whittier
Către: genericuser033@gmail.com
Subiect: (fără subiect)

Fiica mea e cu tine? E bine?

De la: Madeline F. Whittier
Către: genericuser033@gmail.com
Subiect: (fără subiect)

Știu că e cu tine. Nu înțelegi cât de bolnavă e. Adu-o acasă.

De la: Madeline F. Whittier
Către: genericuser033@gmail.com
Subiect: (fără subiect)

Te rog, spune-mi unde sunteți. Se poate îmbolnăvi grav în orice moment.

De la: Madeline F. Whittier
Către: genericuser033@gmail.com
Subiect: (fără subiect)

Știu unde sunteți și pornesc cu primul zbor. O să fiu acolo mâine dimineață la prima oră. Te rog să ai grijă de ea.

Mă opresc din citit, strâng telefonul la piept și închid ochii. Mă simt vinovată, indignată și panicată în același timp. Văzând cum își face griji și cum o doare, vreau să mă duc la ea s-o asigur că sunt bine. Partea asta din mine vrea ca o lase să aibă grijă de mine.

Dar o altă parte din mine, partea cea nouă, nu vrea să renunțe la lumea pe care am început să o cunosc. Sunt indignată că mi-a intrat în adresa mea personală de e-mail. Sunt indignată că, acum, eu și Olly avem chiar mai puțin timp la dispoziție decât am crezut că vom avea.

Rămân cu ochii închiși pentru prea multă vreme, pentru că Zach mă întreabă într-un final dacă sunt bine.

Deschid ochii și iau o gură de suc de ananas, aprobând din cap cu paiul în gură.

— Nu, serios. Te simți bine? Olly mi-a spus...

– Ți-a spus că sunt bolnavă.

— Da.

— Sunt bine, îi răspund, dându-mi seama că vorbesc cât se poate de serios.

Mă simt bine. Mă simt mai mult decât bine.

Mă uit din nou la telefon. Trebuie să-i scriu ceva.

[...]

De la: genericuser033@gmail.com
Către: Madeline F. Whittier <madeline.whittier@gmail.com>
Subiect: (fără subiect)

Te rog, nu-ți face griji, mamă. Și te rog să nu vii aici. Chiar sunt bine, iar asta e și viața mea. Te iubesc. Ne vedem curând.

Trimit mesajul și-i înapoiez telefonul lui Zach. Și-l bagă în buzunar și se uită la mine.

— Și chiar ai cumpărat pastile de pe internet? mă întreabă.

Sunt încă atât de zdruncinată din cauza e-mailurilor mamei și a grijilor pe care mi le fac că eu și Olly n-o să avem suficient timp unul pentru altul, încât sunt luată prin surprindere de minciuna mea ieșind din gura lui. Fac exact ce n-ar trebui să faci atunci când minți pe cineva: nu mă uit în ochii lui. Mă foiesc și mă înroșesc.

Deschid gura ca să-i explic, dar nu iese nicio explicație.

Deja a ghicit care-i adevărul până să ajung să-i înfrunt privirea.

— O să-i spui? îl întreb.

— Nu. Mint când vine vorba de mine de-atâta timp... Știu cum e.

Un val de ușurare trece peste mine.

— Îți mulțumesc, îi spun.

Doar dă ușor din cap.

— Ce s-ar întâmpla dacă le-ai spune părinților? îl întreb.

Îmi răspunde prompt:

— Ar încerca să mă facă să aleg. Și nu i-aș alege pe ei. Așa – toată lumea câștigă.

Se lasă pe spătarul scaunului și începe să zdrăngăne.

— Cu toată părerea de rău pentru The Rolling Stones, dar primul meu album o să se numească *Between Rock and Roll and a Hard Place*[1]. Ce zici?

— Formidabil, zic eu râzând.

---

[1] Joc de cuvinte bazat pe omonimia cuvântului *rock* – piatră/gen muzical. Echivalentul în limba română al expresiei *between a rock and a hard place* ar fi „între ciocan și nicovală". Zach face referire la piesa celor de la The Rolling Stones intitulată *Rock and a Hard Place*.

Devine din nou serios.

— Poate că maturizarea înseamnă să-i dezamăgeşti pe oamenii pe care-i iubeşti.

N-a formulat-o ca pe o întrebare şi, oricum, n-am un răspuns.

Îmi întorc capul şi-l privesc pe Olly cum vine înspre noi.

— Eşti bine? mă întreabă, înainte să mă sărute pe frunte, apoi pe nas, apoi pe buze.

Mă hotărăsc să nu-i spun de vizita iminentă a mamei. Vom profita, pur şi simplu, la maximum de timpul pe care-l avem la dispoziţie.

— În viaţa mea nu m-am simţit mai bine, îi răspund.

Sunt recunoscătoare că, cel puţin din punctul ăsta de vedere, nu sunt nevoită să mint.

Patul Murphy

SE FACE DUPĂ-AMIAZĂ până când ne întoarcem la hotel. Olly aprinde toate luminile și ventilatorul din tavan și se aruncă în pat cu o tumbă.

Se întinde pe o parte a patului, apoi pe cealaltă.

— Partea asta e a mea, zice el, referindu-se la partea stângă, cea mai apropiată de ușă. Dorm în partea stângă, continuă el. Ca să știi pe viitor.

Se ridică în capul oaselor și atinge ușor salteaua.

— Știi c-am zis mai devreme că paturile Murphy sunt culmea confortului? Sunt nevoit să-mi retrag spusele.

— Ești agitat? îmi scapă porumbelul pe gură.

Aprind veioza din partea dreaptă a patului.

— Nu, îmi răspunde el prea repede.

Se rostogolește peste marginea stângă a patului ajun gând pe podea și rămâne acolo.

Mă așez pe marginea mea de pat și sar puțin, de probă Salteaua îmi răspunde cu un scârțâit.

— De ce dormi pe partea stângă când dormi singur? întreb eu.

Mă întind pe pat. Are dreptate. E incredibil de incon fortabil.

— Poate că e vorba de anticipare, zice el.

— A ce?

Nu-mi răspunde, așa că mă rostogolesc până pe partea lui ca să mă uit în jos, la el. E întins pe spate, cu un braț îndoit peste ochi.

— A unui musafir.

Îmi trag înapoi capul, roşind.

— Eşti un romantic incurabil, spun eu.

— Sigur, sigur.

Ne cufundăm în liniște. Deasupra noastră, ventilatorul huruie încet, manipulând aerul cald prin încăpere. Prin ușă, aud zgomotul făcut de lifturi și murmurul vocilor scăzute care se perindă.

Acum câteva zile, o singură zi afară părea să-mi fie suficientă, dar acum, că am petrecut una, vreau mai multe. Nu sunt convinsă că mi-ar ajunge o eternitate.

— Da, spune Olly după o vreme. Sunt agitat.

— De ce?

Trage aer în piept și nu aud să-i dea drumul.

— N-am simțit pentru nimeni ce simt pentru tine.

Nu o spune încet. Mai curând o face prea tare și prea repede, ca și cum aceste cuvinte așteptau de multă vreme să i se rostogolească afară din gură.

Mă ridic și mă sprijin în coate, mă întind pe spate, mă ridic din nou în capul oaselor. Acum vorbim despre dragoste?

– Nici eu nu m-am mai simțit așa vreodată, șoptesc eu.

— Dar e altceva în cazul tău.

Se simte frustrare în vocea lui.

– De ce? Cum?

– Pentru tine, totul e pentru prima oară, Maddy, pentru mine nu.

Nu înțeleg. Numai pentru că e prima oară, asta nu înseamnă că e mai puțin real, nu? Până și universul are un început.

Tace. Cu cât mă gândesc mai mult la ce vrea să spună, cu atât mă supăr mai tare. Dar apoi îmi dau seama că nu încearcă să-mi anuleze sau să-mi minimalizeze sentimentele. E doar speriat. Ținând cont de lipsa mea de opțiuni, dacă l-am ales în lipsa unei alternative?

Trage aer în piept.

— În capul meu, știu c-am mai fost îndrăgostit, dar nu simt așa. Să fiu îndrăgostit de tine e mai bine decât prima oară. Se simte ca prima oară și ca ultima oară și ca singura oară, toate odată.

— Olly, încep eu. Îți promit că-mi cunosc propria inimă. E unul dintre puținele lucruri care nu-mi sunt complet noi.

Se urcă la loc în pat și-și întinde un braț. Mă ghemuiesc aproape de el, îmi pun capul în scobitura în formă de Maddy dintre gât și umăr.

— Te iubesc, Maddy.

— Te iubesc, Olly. Te-am iubit dinainte să te cunosc.

Alunecăm în somn, încolăciți unul în jurul celuilalt, fără ca unul dintre noi să scoată vreo vorbă, lăsând pentru o vreme lumea să facă niște zgomot pentru noi, căci toate celelalte cuvinte nu contează în momentul ăsta.

Toate cuvintele

MĂ TREZESC încet, fără vlagă, până îmi dau seama ce-am făcut. Arunc o privire ceasului. Am dormit mai bine de o oră. Nu mai avem aproape deloc timp și am petrecut o parte din el dormind. Mai arunc încă o privire ceasului. Zece minute pentru duș și alte zece ca să găsim locul perfect de pe plajă de unde să urmărim cum prima noastră zi petrecută împreună se încheie.

Îl scutur pe Olly ca să se trezească și mă grăbesc să mă îmbrac. În baie, îmi trag pe mine rochia în mărime universală. Mărime universală, pentru că partea de jos se lărgește mult iar cea de sus e dintr-o țesătură elastică care se poate întinde și cuprinde aproape pe oricine. Renunțând la elasticul de păr, îmi las părul să stea cum vrea, așa că acum cade în bucle bogate pe umeri și pe spate. În oglindă, pielea de un măsliniu cald îmi strălucește iar ochii îmi lucesc.

Sunt sănătatea întruchipată.

Olly e pe *lanai*, așezat pe ultima bară a balustradei. Poziția în care stă pare periculoasă, chiar dacă se ține cu ambele mâini de balustradă. Îmi reamintesc că deține suficient control asupra corpului său.

Zâmbește, radiază când mă vede. E Olly și nu-e-Olly din nou, cu privirea pătrunzătoare, urmărindu-mă cum mă apropii. Sunt conștientă de fiecare nerv scânteind din corpul meu. Cum face treaba asta cu o singură privire?

Am şi eu acelaşi efect asupra lui? Mă opresc în uşa glisantă de sticlă şi-l măsor din priviri. Poartă un tricou negru mulat, pantaloni scurţi negri şi sandale negre. Îngerul nopţii în vacanţă.

— Vino aici, spune el, iar eu mă cuibăresc în „V"-ul format de picioarele sale.

Stă nemişcat şi mâinile i se încleştează mai tare pe bară. Inspir mirosul lui proaspăt şi mă uit în sus. Ochii lui sunt un lac limpede şi albastru ca cerul de vară, un lac al cărui fund nu pot să-l văd. Îmi ating buzele de ale lui. Sare jos de pe balustradă, mă împinge în spate într-o masă. Cât ai clipi, sunt lipită de el şi mă sărută, scoţând un geamăt. Îmi deschid picioarele şi ne sărutăm până când nu mai am aer, până când respirăm unul prin altul. Mâinile mele sunt pe umerii lui, pe ceafa lui, în părul lui. Mâinile mele nu ştiu unde să se oprească. Sunt electrizată. Vreau absolut tot deodată. Olly rupe încleştarea buzelor şi stăm acolo, trăgându-ne respiraţiile obosite, cu frunţile şi nasurile atingându-ni-se, mâinile lui strângându-mă prea tare de şolduri, mâinile mele lipite de pieptul lui.

— Maddy.

Ochii lui îmi pun o întrebare, iar eu răspund cu „da". Pentru că întotdeauna i-aş răspunde aşa.

— Şi apusul? întreabă el.

Clatin din cap.

— O să mai fie unul şi mâine.

Pare uşurat iar eu nu pot să-mi opresc un zâmbet. Mă conduce cu spatele dincolo de uşa *lanai*-ului, până când partea din spatele a genunchilor mei se lipeşte de pat.

Mă aşez. Apoi mă ridic imediat. A fost mai uşor să ies de pe Black Rock decât să fac asta.

— Maddy, nu trebuie să facem nimic.

— Nu. Vreau. Vreau s-o facem.

Dă din cap că da, apoi își mijește ochii, aducându-și aminte ceva.

— Trebuie să mă duc să cumpăr...

— Am eu câteva, spun scuturând din cap.

— Ai tu ce? întreabă, fără să se prindă.

— Prezervative, Olly. Am eu câteva.

— Ai tu câteva.

— Da, îi răspund, roșind din tot corpul.

— Cum așa?

— De la magazinul de suveniruri. 14 dolari și 99 de cenți. Locul ăla are de toate.

Se uită la mine de parcă aș fi un fel de mic miracol, dar apoi zâmbetul i se transformă în ceva mai mult. Apoi sunt pe spate, mâinile lui trăgând de rochia mea.

— Jos. Jos, spune el.

Mă ridic în genunchi și o scot trăgând-o peste cap. Tremur în aerul călduț.

— Și aici ai pistrui, spune, trecându-și mâna peste sânii mei.

Mă uit în jos și râdem amândoi.

Își pune mâinile pe talia mea goală.

— Ești toate lucrurile bune împachetate într-un singur lucru bun.

— Uf, și tu, spun eu nedeslușit.

Toate cuvintele din capul meu au fost înlocuite de unul sigur – „Olly".

Își scoate tricoul trăgându-l peste cap și corpul meu preia controlul asupra creierului. Îmi trec vârfurile degetelor peste mușchii tari și fini de pe pieptul lui, le adâncesc în văile formate de aceștia. Buzele mele urmează aceeași cale, gustând, dezmierdând. Se întinde pe spate și stă nemișcat, lăsându-mă să explorez, și sărut tot peisajul corpului său, din cap până în vârful picioarelor și

înapoi. Nevoia de a-l mușca este irezistibilă și nu-i rezist. Mușcătura îl înnebunește și preia el controlul. Corpul meu arde acolo unde nu mă atinge și arde acolo unde o face.

Ne strângem unul în altul. Suntem buze și brațe și picioare și corpuri încâlcite. Se pune deasupra mea, nu scoatem niciun cuvânt, apoi suntem îmbinați și ne mișcăm în liniște. Suntem îmbinați și cunosc toate secretele universului.

infinit, infinită, adj.

1. Starea de-a nu ști unde se termină un corp și începe celălalt: „Bucuria noastră este infinită.“ [2015, *Whittier*]

Lumea observabilă

POTRIVIT TEORIEI Big Bang-ului, universul a luat ființă într-un singur moment – un cataclism cosmic care a dat naștere găurilor negre, piticelor cenușii, materiei și materiei întunecate, energiei și energiei întunecate. A dat naștere galaxiilor, stelelor, lunilor, sorilor, planetelor și oceanelor. Este un concept pe care îl accepți cu greu – ideea că a mai fost un timp înaintea noastră. Un timp înaintea timpului.

La început, a fost nimicul. Iar apoi a fost tot.

De data asta

Olly zâmbește. Nu vrea să se oprească din zâmbit. Îmi servește fiecare variațiune de zâmbet care există iar eu trebuie să-i sărut buzele zâmbitoare. Un sărut duce la zece, până când sărutul nostru e întrerupt de ghiorăitul stomacului lui Olly.

Mă desprind de buzele lui.

— Cred c-ar trebui să mâncăm ceva.

— În afară de tine? spune și-mi sărută buza de jos, muşcându-mi-o uşor. Eşti delicioasă, dar nu eşti comestibilă.

Mă ridic în capul oaselor, ținându-mi pătura la piept. Nu sunt tocmai pregătită să fiu din nou goală, în ciuda intimității noastre. Spre deosebire de mine, Olly nu e deloc timid. Se dă jos din pat dintr-o mişcare şi se mişcă prin cameră complet gol. Mă sprijin de tăblia patului şi mă uit pur şi simplu la el cum se mişcă, tot o grație şi o strălucire. Care înger întunecat al morții?

Totul e diferit şi la fel. Sunt în continuare Maddy. Olly e tot Olly. Dar suntem amândoi mai altfel. Îl cunosc într-un fel nou. Şi mă simt şi eu cunoscută.

Restaurantul e chiar pe plajă, masa noastră e cu fața la ocean. E târziu – ora 21.00, așa că nu prea putem să vedem albastrul apei, doar spuma albă a valurilor spărgându-se de plajă. Auzim oceanul pe sub muzica şi pălăvrăgeala din jurul nostru.

— Crezi că au humuhumu în meniumeniu? mă tachinează Olly.

Glumește cum că ar vrea să mănânce toți peștii pe care i-am văzut la *snorkeling*.

— Îndrăznesc să cred că nu servesc peștele oficial al statului, spun eu.

Amândoi suntem lihniți de foame datorită tuturor activităților zilei, așa că cerem toate aperitivele din meniu: *poke* (ton marinat în sos de soia), budincă de crab, creveți crocanți cu cocos, pachețele cu homar și porc Kalua. Ne tot atingem unul pe celălalt pe parcursul întregii cine. Ne atingem printre îmbucături de mâncare și înghițituri de suc de ananas. Mă atinge pe gât, pe obraji, pe buze. Îi ating degetele, brațele, pieptul. Acum că ne-am atins atât de intim, nu ne putem opri.

Ne tragem scaunele ca să stăm unul lângă altul. Îmi ține mâna în poala lui sau eu i-o țin pe-a lui la mine în poală. Ne uităm unul la altul și râdem fără niciun motiv. Sau nu fără niciun motiv, ci pentru că lumea pare pur și simplu extraordinară. Faptul că ne-am întâlnit, ne-am îndrăgostit și am avut șansa să fim împreună este mai mult decât s-a gândit vreunul dintre noi că e posibil.

Olly mai comandă încă o porție de pachețele cu homari.

— Îmi provoci o foame imensă, murmură el, dând din sprâncene.

Îmi atinge obrazul și mă îmbujorez în mâinile lui. Mănânc farfuria asta mai încet. E ultima noastră masă. Poate dacă rămânem pur și simplu aici, dacă ignorăm timpul care trece, atunci ziua asta atât de perfectă nu va trebui să se sfârșească.

Când plecăm, chelnerița ne spune să mai venim și altă dată, iar Olly îi promite că așa vom face.

Ne îndepărtăm de zona luminată a restaurantului spre plaja cufundată în întuneric. În spatele norilor s-a ascuns

luna. Ne scoatem sandalele, ne plimbăm aproape de buza mării și ne înfundăm degetele de la picioare în nisipul răcoros. Valurile din timpul nopții se sparg mai tare și mai zgomotos decât cele din timpul zilei. Cu cât mergem mai departe, cu atât mai puțini oameni vedem, până când începe să ni se pară că lăsăm lumea civilizată în urmă. Olly mă conduce spre nisipul uscat și ne găsim un loc unde să ne așezăm.

Îmi ia mâna și îmi sărută palma.

— Tatăl meu și-a cerut iertare de la noi când a lovit-o prima dată.

Spune toată fraza dintr-o singură suflare. Îmi ia o secundă să-mi dau seama despre ce vorbește.

— Plângea în timpul ăsta.

Noaptea e atât de neagră, încât mai curând îl simt cum clatină din cap, nu îl văd.

— Ne-a adunat pe toți și a spus că-i pare rău. A spus că n-o să se mai repete vreodată. Îmi amintesc cum Kara, care era atât de furioasă, nici n-a vrut să se uite la el. Știa că e un mincinos, dar eu l-am crezut. Și mama l-a crezut. Ne-a spus să uităm tot ce s-a întâmplat. Ne-a spus: „Tatăl vostru a trecut prin multe." Ne-a spus că l-a iertat și că așa ar trebui să facem și noi.

Îmi dă drumul la mână.

– Timp de un an, n-a mai lovit-o. În timpul ăsta bea prea mult. Țipa la ea. Țipa la noi toți. Dar n-a mai lovit-o pentru multă vreme.

Îmi țin respirația pentru un moment, apoi îl întreb ce voiam să-l întreb:

- De ce nu-l părăsește?

Pufnește și vocea i se înăsprește.

- Să nu crezi că n-am întrebat-o.

Se lasă pe spate pe nisip și-și pune mâinile sub cap.

— Cred că dacă ar lovi-o mai des, l-ar părăsi. Dacă ar fi un nenorocit puțin mai mare decât e, poate c-am putea în sfârșit să plecăm. Dar lui îi pare mereu rău și ea îl crede mereu.

Îl ating pe stomac, simțind nevoia unui contact. Cred că e posibil ca și el să simtă nevoia asta, dar el se ridică în capul oaselor, își trage genunchii la piept și-și pune coatele pe ei. Corpul lui formează o cușcă în care nu pot să intru.

— Ce-ți răspunde când o întrebi?

— Nimic. Nu mai vorbește despre asta. Obișnuia să spună că o vom înțelege când vom fi mai mari și vom fi într-o relație.

Sunt surprinsă de furia din vocea lui. N-aș fi zis că e furios pe mama lui. Pe tatăl lui, da, dar nu pe ea.

Pufnește încă o dată.

— Zice că dragostea îi face pe oameni să se comporte nebunește.

— Și crezi asta?

— Da. Nu. Poate.

— Nu trebuie să folosești toate răspunsurile, îi zic.

Zâmbește în întuneric.

— Da, cred asta.

— De ce?

— Sunt la mama naibii aici cu tine, în Hawaii. Nu-mi e ușor să le las singure cu el.

Îmi înăbuș sentimentul de vinovăție înainte să apuce să iasă.

— Dar *tu* crezi asta? mă întreabă.

— Da. Absolut.

— De ce?

— Sunt la mama naibii aici cu tine, în Hawaii, spun eu, repetându-i cuvintele. N-aș fi plecat niciodată de-acasă dacă nu erai tu.

— Deci, începe el.

Își întinde picioarele și mă ia de mână.

— Ce facem acum?

Nu știu răspunsul la întrebarea asta. Singurul lucru pe care-l știu e că să fiu aici cu Olly, să pot să-l iubesc, iar el să mă iubească pe mine reprezintă totul.

— Ar trebui să-i părăsești, îi spun. Nu e sănătos pentru tine să trăiești acolo.

I-o spun pentru că n-o știe. Ca și mama lui, e prins în aceeași capcană a amintirilor pline de iubire a vremurilor mai bune, dar asta nu ajunge.

Îmi odihnesc capul pe umărul lui și ne uităm împreună la oceanul aproape negru. Ne uităm la felul în care apa se retrage și se întoarce, cum se lovește de nisip și cum încearcă să tocească pământul. Și chiar dacă nu reușește, se retrage și izbește malul încă o dată și încă o dată, de parcă n-ar mai exista timp și de parcă nu există o dată următoare, iar data asta e cea care contează.

Spirală

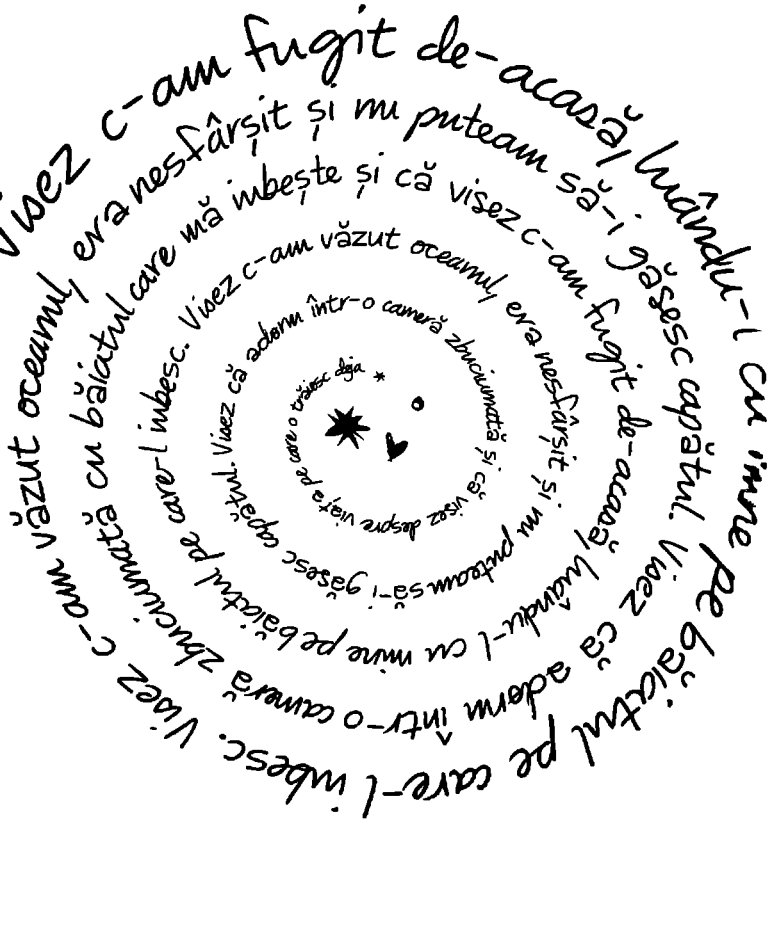
Visez c-am fugit de-acasă, luându-l cu mine pe băiatul pe care-l iubesc. Visez c-am văzut oceanul, era nesfârșit și mi puteam să-i găsesc capătul. Visez că adorm într-o cameră zbuciumată și mă trezesc cu băiatul care mă iubește și că visez c-am fugit de-acasă, luându-l cu mine pe băiatul pe care-l iubesc. Visez c-am văzut oceanul, era nesfârșit și mi puteam să-i găsesc capătul. Visez că adorm într-o cameră zbuciumată și că visez despre viața pe care o trăiesc deja.

Sfârșit

CINEVA M-A BĂGAT într-un cuptor fierbinte și a încuiat ușa.

Cineva m-a înmuiat în kerosen și a aprins un chibrit.

Mă trezesc încet cu corpul arzându-mi, mistuit de flăcări. Așternuturile sunt reci și umede. Mă înec în sudoare.

Ce mi se întâmplă? Îmi ia un moment să-mi dau seama că multe, multe lucruri sunt greșite.

Tremur. Mai mult de-atât. Tremur incontrolabil iar capul mă *doare*. Creierul îmi e strâns într-o menghină. Durerea iradiază și se lovește de nervii din spatele ochilor.

Corpul îmi e o vânătaie proaspătă. Până și pielea mă doare.

La început, mă gândesc că trebuie să fie un vis, dar n-am niciodată vise atât de lucide. Încerc să mă ridic, să trag păturile peste mine, dar nu pot. Olly încă doarme și o lungit peste ele.

Încerc din nou să mă ridic, dar durerea mi se cuibărește adânc în oase.

Menghina din jurul meu se strânge mai tare, iar acum o daltă de spart gheața îmi înjunghie la întâmplare carnea moale.

Încerc să strig, dar gâtul îmi e jupuit, ca și cum aș fi țipat zile în șir.

Sunt bolnavă.

Sunt mai mult decât bolnavă. Sunt pe moarte.

O, Doamne. Olly.

Asta o să-i rupă inima.

Se trezește de îndată ce formulez gândul.

— Mad? întreabă din întuneric.

Aprinde lampa de pe noptieră și ochii mă frig. Îi închid strâns și încerc să mă întorc. Nu vreau să mă vadă așa, dar e prea târziu. Îi văd fața cum trece de la confuzie la recunoaștere, la neîncredere. Apoi – teroare.

— Îmi pare rău, îi spun, sau încerc să-i spun, dar nu cred că vorbele reușesc să ajungă dincolo de buze.

Îmi atinge fața, gâtul, fruntea.

— Dumnezeule, spune iar și iar. Dumnezeule.

Trage pătura de pe mine și-mi e mai frig decât am crezut vreodată că e posibil să-mi fie.

— Dumnezeule, Maddy, arzi.

— Frig, croncănesc eu, iar el arată chiar mai înspăimântat.

Mă învelește, îmi leagănă capul la pieptul lui, îmi sărutră sprâncenele ude, buzele.

— Ești bine, spune el. O să fii bine.

Nu sunt, dar e drăguț din partea lui să spună asta. Corpul îmi pulsează din cauza durerii și îmi simt gâtul extrem de umflat. Nu am suficient aer.

— Am nevoie de o ambulanță, îl aud spunând.

Îmi rotesc capul. Când a ajuns în partea aia a camerei? Unde suntem? Vorbește la telefon. Vorbește despre cineva. Cineva bolnav. Cineva care *e* bolnav. Pe moarte. Urgență. Pastilele nu funcționează.

Vorbește despre mine.

Plânge. Nu plânge! Kara o să fie bine. Mama ta o să fie bine. Tu o să fii bine.

Patul se scufundă. Sunt în nisipuri mișcătoare. Cineva încearcă să mă tragă afară. Are mâinile fierbinți. De ce sunt așa de fierbinți?

Ceva luceşte în cealaltă mână a lui. E telefonul lui mobil. Spune ceva, dar cuvintele nu se înţeleg. Ceva. Mama. Mama *ta*.

Da. Mama. Am nevoie de mama. Deja e pe drum. Sper că e pe-aproape.

Închid ochii şi-l strâng de degete.

Sunt în afara timpului.

Inuma
Mi
Se
Opresp

Şi porneşte din nou.

Eliberată, prima parte

Maui Memorial Formular de externare (Revizionat 12.1.10)

Fişă medicală # Numele pacientului: *Whittier, Madeline* Locaţie: *Maui Memoria*

Data internării: Data externării: Doctor: *Francis, Melissa*

Date demografice	Vârsta: *16* Data naşterii: *2/05/1997* Sex: ☐ Masculin ☒ Feminin Rasa: ☐ albă caucaziană ☐ afro-american/-ă ☐ asiatică hispanică ☐ nativ/-ă american/-ă ☒ multirasial/-ă ☐ altele ☐ nu ştiu
Diagnostic cardiac	☐ Durereri în piept, infarct miocardic ☐ Infarct miocardic acut confirmat ☐ Insuficienţă cardiacă cu edem pulmonar ☐ Cardiopatie coronariană ☐ Angină pectorală instabilă ☐ Sincopă cardiacă ☐ Afecţiune cerebrovasculară ☐ Boală vasculară periferică ☒ Altale
Proceduri efectuate	☐ Niciuna ☐ Cateterism cardiac ☐ Angioplastie ☐ Angioplastie cu stant ☐ Angioplastie cu balon ☒ Ecocardiografie ☐ Ventriculografie ☐ Ventriculografie radioizotopică ☐ Ventriculografie nucleară ☐ Bypass ☐ Valvă artificială ☐ MUGA ☐ Ecocardiografie de stres ☐ Altele
Care e istoricul medical al pacientului?	☐ Infarcte precedente ☐ Angină pectorală ☐ Insuficienţă cardiacă ☐ Hipertensiune ☐ Diabet ☐ Insuficienţă renală ☐ Fumător/-oare (pe parcursul ultimul an) ☐ Existenţă sedentară ☐ Boală vasculară periferică ☐ Accident vascular cerebral ☐ BPOC ☐ Tahicardie ☒ Necunoscut ☐ Niciuna dintre acestea
Starea pacientului/-ei la externare	☐ Starea pacientului/-ei la externare ☐ Externare acasă ☐ Transfer la alt spital ☐ Transfer la ambulatoriu de specialitate ☐ Transfer la centru de îngrijire ambulatorie ☐ Externare acasă, sub supraveghere medicală ☒ A părăsit spitalul contrar sfatului medicului ☐ Transfer la centru de recuperare ☐ Transfer la spital de boli nervoase ☐ Alt mod de externare ☐ Decedat

Înviată

NU-MI AMINTESC prea multe, doar un amestec confuz de imagini. Ambulanța. Cum am fost înjunghiată în picior o dată. Apoi încă o dată. Doze de adrenalină ca să-mi pornească inima. Sirene urlând în depărtare și apoi mult prea aproape. Un televizor pâlpâind în albastru și alb undeva sus, într-un colț de cameră. Aparate bipăind și clipind toată ziua și toată noaptea, veghindu-mă. Femei și bărbați în uniforme albe. Stetoscoape și ace și antiseptice.

Apoi, din nou acel miros de combustibil de avion, acel miros care m-a mai întâmpinat o dată, *lei*-uri și pătura care mă zgârie, înfășurată de două ori în jurul meu, și de ce să conteze locul de la geam când obturatoarele hublourilor sunt trase?

Mi-amintesc chipul mamei și cum lacrimile ei puteau forma o mare.

Îmi amintesc ochii albaștri ai lui Olly întunecându-se. Pe ai mei i-am închis, ținând piept durerii, ușurării, iubirii pe care le-am văzut acolo.

Sunt în drum spre casă. O să rămân captivă acolo pentru totdeauna.

Sunt vie și nu vreau să fiu.

Reintegrată

Mama mi-a transformat dormitorul într-o cameră de gardă. Stau în pat sprijinită de perne și legată de o perfuzie. Sunt înconjurată de aparate care mă monitorizează. Nu mănânc nimic altceva decât jeleu.

De fiecare dată când mă trezesc, ea e lângă mine. Mă atinge pe frunte și-mi vorbește. Câteodată încerc să mă concentrez, să înțeleg ce-mi spune, dar sunetul e dincolo de înțelegerea mea.

Mă trezesc la un moment dat (după ore? zile?) și o găsesc aplecată deasupra mea, încruntându-se la *clipboard*-ul ei. Închid ochii și îmi inventariez corpul. Nu mă doare nimic sau, mai precis, nimic nu mă doare prea tare. Îmi verific capul, gâtul, picioarele. Toate sunt în ordine. Deschid ochii din nou ca s-o găsesc pregătindu-se să mă adoarmă din nou.

— Nu!

Mă ridic mult prea repede. Sunt și amețită, mi-e și greață. Vreau să spun că „Sunt bine", dar nu-mi iese niciun sunet.

Îmi dreg vocea și încerc din nou.

— Te rog, nu mă mai face să dorm.

Dacă tot o să trăiesc, măcar să fiu trează.

— Sunt bine? o întreb.

— Ești bine. O să fii bine, îmi răspunde.

Vocea îi tremură înainte să i se frângă.

Trag de mine să mă așez în capul oaselor; o privesc. Pielea îi e palidă, aproape translucidă, iar pe față o strânge, atât îi e de întinsă. O venă dureros de albastră îi pornește de la linia părului până la pleoapă. Pot să văd mai multe vene albastre sub pielea care-i acoperă antebrațele și încheieturile mâinilor. Are acea privire înfricoșată și neîncrezătoare a cuiva care a asistat la ceva oribil și așteaptă alte lucruri îngrozitoare să se întâmple.

— Cum ai putut să-ți faci una ca asta? Puteai să mori, șoptește ea.

Se apropie, strânge tare un *clipboard* la pieptul ei.

— Cum ai putut să-mi faci mie una ca asta? După tot...?

Vreau să spun ceva. Deschid gura ca să vorbesc, dar nu iese nimic.

Vinovăția pe care o simt e un ocean în care să mă înec.

Rămân în pat după ce pleacă. Nu mă ridic să-mi dezmorțesc corpul. Mă întorc cu spatele la fereastră. Ce regret? Că am ieșit afară. Că am văzut lumea și m-am îndrăgostit de ea. Că m-am îndrăgostit de Olly. Cum o să pot să trăiesc restul vieții în această bulă, acum că am aflat tot ce pierd trăind așa?

Închid ochii și încerc să adorm. Dar imaginea mamei de mai devreme, cu toate iubirea aceea disperată în privire, nu vrea să mă părăsească. Decid că dragostea este un lucru groaznic, groaznic. Să iubești pe cineva cu atâta violență, așa cum o face mama, e ca și cum ți-ai purta inima în afara corpului, fără piele sau oase sau altceva care s-o protejeze.

Dragostea e un lucru groaznic, iar pierderea ei este și mai și.

Dragostea e un lucru groaznic și nu vreau să am nimic de-a face cu ea.

Eliberată, partea a doua

Miercuri, 18:56

Olly: dumnezeule, pe unde ai umblat?
Olly: ești bine?
Madeline: Da.
Olly: mama ta ce spune?
Olly: o să fii bine?
Madeline: Sunt bine, Olly.
Olly: am încercat să vin să te văd, dar mama ta nu m-a lăsat
Madeline: Mă protejează.
Olly: știu
Madeline: Mulțumesc că mi-ai salvat viața.
Madeline: Îmi pare rău că ai fost nevoit să treci prin toate astea din cauza mea.
Olly: nu trebuie să-mi mulțumești
Madeline: Îți mulțumesc totuși.
Olly: ești sigură că ești bine?
Madeline: Te rog, nu mă mai întreba asta.
Olly: îmi cer scuze
Madeline: Nu-ți cere.

Mai târziu, 21:33

Olly: mă bucur că putem vorbi din nou pe chat
Olly: ești un mim îngrozitor
Olly: spune ceva
Olly: știu că ești dezamăgită Mad, dar cel puțin ești în viață

Olly: când te faci bine, vom vorbi cu mama ta. poate că o
să te pot vizita
Olly: știu că nu e mare lucru Mad, dar tot e mai bine decât
nimic.

Mai târziu, 0:05
Madeline: Nu e mai bine decât nimic. E mult mai rău decât
nimic.
Olly: ce?
Madeline: Crezi că putem pur și simplu să fim cum am
fost înainte?
Madeline: Vrei să te întorci la decontaminări, vizite scurte,
fără atingeri, fără săruturi, fără niciun viitor?
Madeline: Vrei să spui că asta îți e suficient?
Olly: e mai bine decât nimic.
Madeline: Nu, nu e. Nu mai spune asta.

Mai târziu, 2:33
Olly: și pastilele?
Madeline: Ce-i cu ele?
Olly: au funcționat timp de câteva zile. poate c-o să le facă
cum trebuie, în cele din urmă
Olly: maddy?
Madeline: N-a fost nicio pastilă.
Olly: cum adică?
Madeline: N-a fost niciodată nicio pastilă. Ți-am spus asta
ca să mergi cu mine.
Olly: m-ai mințit?
Olly: dar puteai să mori și putea să fie vina mea
Madeline: Nu sunt responsabilitatea ta.

Mai târziu, 3:42
Madeline: Am vrut totul, Olly. Te-am vrut pe tine și am vrut
toată lumea mare și lată. Am vrut totul.

Madeline: Nu mai pot să fac asta.
Olly: nu mai poți să faci ce?
Madeline: Nu mai vreau conversații pe chat. Nu mai vreau e mailuri. E prea greu. Nu mă pot întoarce să fiu ca-nainte. Maică-mea avea dreptate. Viața era mai bună înainte.
Olly: mai bună pentru cine?
Olly: Maddy nu face asta
Olly: viața mea e mai bună cu tine în ea
Madeline: dar a mea nu e
<Madeline a părăsit această conversație>

Viața e scurtă ®

CRONICI CU *SPOILERE* DE MADELINE

OMUL INVIZIBIL DE RALPH ELLISON

Atenție, *spoiler*: Dacă nu te poate vedea nimeni, nu exiști.

Geografie

SUNT PE UN câmp nesfârşit de maci roşii. Macii îmi ajung până la talie, înălţându-se pe tulpini unice verzi şi sunt atât de roşii, încât par să-şi reverse culoarea. În depărtare văd un Olly, apoi doi, apoi mai mulţi Olly mărşăluind înspre mine. Poartă măşti de gaze şi ţin în mâini cătuşe, zdrobind macii sub bocancii lor negri, în timp ce se îndreaptă spre mine, tăcuţi şi hotărâţi.

Visul nu mă părăseşte. Bântui pe parcursul zilei trează, dar visând, încercând să nu mă gândesc la Olly. Încerc să nu mă gândesc la cum a fost să-l văd pentru prima oară. La cum părea să fie de pe o altă planetă. Încerc să nu mă gândesc la checuri, la stat în cap, la săruturi sau la nisip catifelat. Cum al doilea, al treilea, al patrulea sărut sunt la fel de uluitoare ca primul. Încerc să nu mă gândesc la el mişcându-se în mine şi la noi mişcându-ne împreună. Încerc să nu mă gândesc la el, pentru că, dacă o fac, ar trebui să mă gândesc şi la cât de unită am fost cu el şi cu lumea în urmă cu doar câteva zile.

Ar trebui să mă gândesc şi la toate speranţele pe care mi le-am făcut. La cum m-am păcălit singură gândindu-mă că sunt un miracol. La cum lumea căreia am vrut atât de mult să-i aparţin nu m-a vrut înapoi.

Trebuie să renunţ la Olly. Mi-am învăţat lecţia. Dragostea *poate* să te omoare, iar eu prefer să rămân în viaţă decât să fiu acolo, afară, trăind.

I-am spus cândva lui Olly că-mi cunosc inima mai bine
decât cunosc orice altceva, îmi menţin părerea. Cunosc
locurile din inima mea, dar toate denumirile lor s-au
schimbat.

Harta disperării

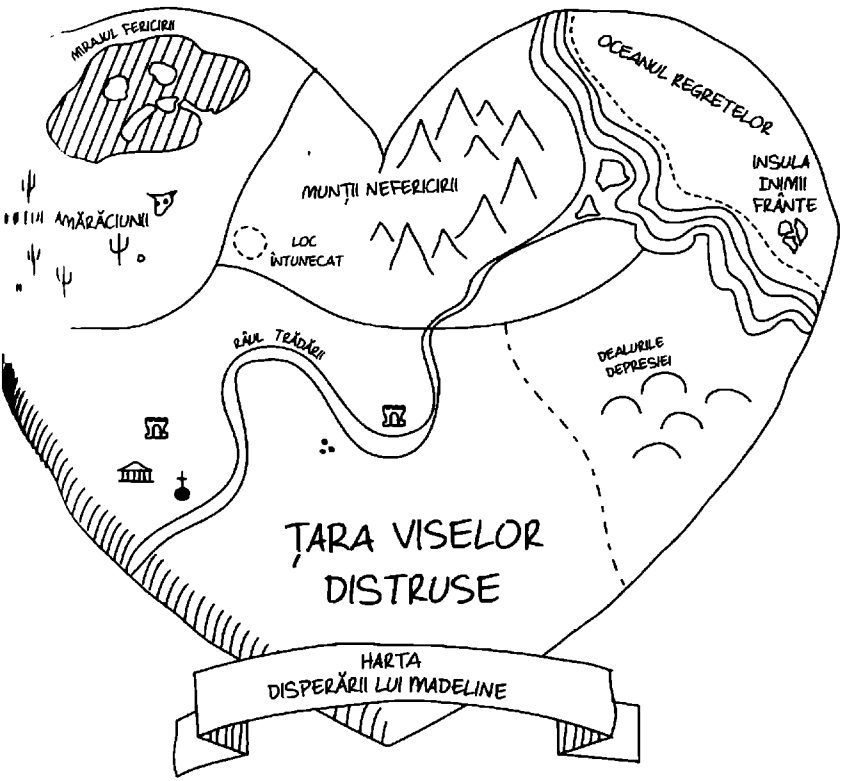

Viața e scurtă ®

CRONICI CU *SPOILERE* DE MADELINE

STRĂINUL DE ALBERT CAMUS
AȘTEPTÂNDU-L PE GODOT DE SAMUEL BECKETT
GREAȚA DE JEAN-PAUL SARTRE
Atenție, *spoiler*: Totul e nimic.

Selectează-le pe toate, șterge

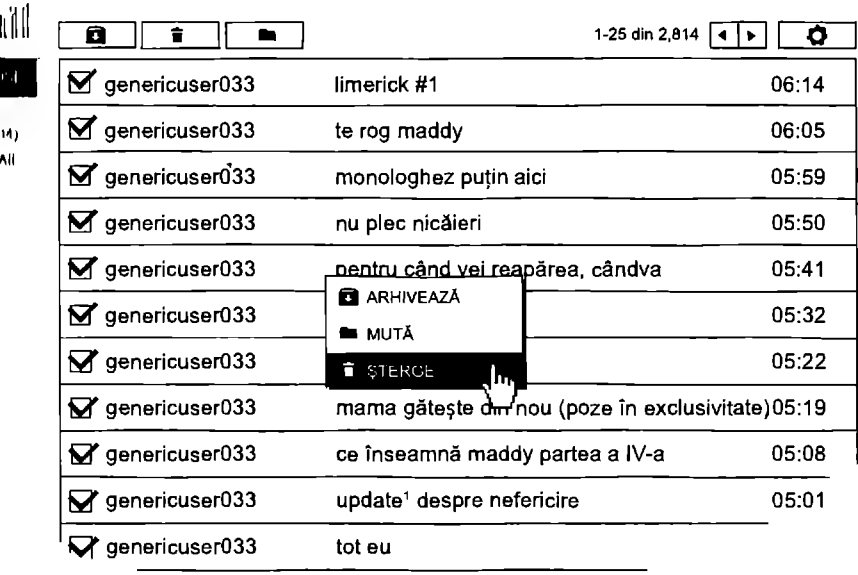

[1] Actualizare, aducere la zi.

Prefăcătorie

Devin mai puternică pe fiecare zi ce trece. Nu mă doare nimic cu excepția inimii, dar încerc să n-o folosesc. Țin jaluzelele închise. Îmi citesc cărțile. Cele existențialiste sau nihiliste. N-am deloc răbdare cu cărțile care pretind că viața are sens. N-am deloc răbdare cu sfârșiturile fericite.

Nu mă gândesc la Olly. Îmi trimite e-mailuri pe care le șterg fără să le citesc.

După două săptămâni, sunt suficient de puternică să reîncep niște cursuri. După încă două săptămâni, sunt capabilă să mă întorc la toate.

Nu mă gândesc la Olly. Îi șterg în continuare e-mailurile pe care continuă să mi le trimită.

Mama încă încearcă să mă repare. Insistă. Își face griji, se agită, gestionează. Acum că sunt înzdrăvenită, mă convinge să ținem din nou serile mamă-fiică. La fel ca Olly, vrea ca viețile noastre să se reîntoarcă la normal. Nu-mi fac plăcere aceste seri petrecute împreună – nu prea îmi mai face plăcere nimic –, dar o fac pentru ea. A slăbit și mai mult. Sunt îngrijorată și nu știu cum s-o fac să-și revină, așa că jucăm Skrabble fonetik și Pictionary onorific, ne uităm la filme și ne prefacem.

E-mailurile de la Olly se opresc.

— Am rugat-o pe Carla să se întoarcă, spune ea într-o seară, după cină.

— Am crezut că nu mai ai încredere în ea.

— Dar am încredere în *tine*. Ai învățat o lecție pe pielea ta. Când vine vorba de anumite lucruri, trebuie pur și simplu să le trăiești pe cont propriu.

Reunire

A DOUA ZI, Carla năvălește înăutru. Năvălirea ei este chiar mai *năvălitoare* decât de obicei și se preface că n-a trecut deloc timpul de când nu ne-am văzut.

Mă strânge în brațe imediat.

— Îmi pare rău, spune ea. E numai vina mea.

Stau țeapănă în brațele ei, căci nu vreau să fiu nevoită să mă culeg de pe jos. Dacă încep să plâng, totul o să devină real. Chiar va trebui să trăiesc viața asta. Chiar n-o să-l mai văd niciodată pe Olly.

Încerc să mă abțin, dar nu pot. Carla e perna cea moale pe care poți să plângi. Odată ce încep, nu mă mai opresc timp de o oră. Ea e leoarcă, iar eu am rămas fără lacrimi. Poți să ajungi la sfârșitul lacrimilor? mă întreb.

Îmi răspund la propria întrebare plângând încă puțin.

— Cum e mama? mă întreabă când mă opresc, în cele din urmă.

— Nu mă urăște.

— Mamele nu știu cum să-și urască puii. Îi iubesc prea mult.

— Dar ar trebui. Sunt o fiică îngrozitoare. Am făcut un lucru groaznic.

Se mai scurg câteva lacrimi, dar Carla mi le șterge cu dosul palmei.

— Și Olly al tău?

Scutur din cap. I-aș spune orice Carlei, dar despre asta nu vreau să vorbesc. Inima mi-e prea rănită, vreau să păstrez

durerea ca un memento. Nu vreau să pătrundă acolo nicio rază de soare. Nu vreau să se vindece. Pentru că, dacă se vindecă, aș putea fi tentată s-o folosesc din nou.

Cădem în aceeași rutină. Fiecare zi e ca precedenta și nu cu mult diferită față de următoarea. *Era o tipă răpitoare*. Lucrez la un model de bibliotecă cu-n interior cu scări gen Escher, care se opresc în mijlocul unei trepte și nu ajung nicăieri. De Afară, aud un huruit și un semnal sonor intermitent. De data asta, știu imediat ce e.

La început, nu mă duc la geam. Dar Carla o face și începe să nareze ce vede. E o dubiță pentru mutări – Frații Servicii Mutări. Doi frați ies afară din dubă și descarcă cărucioare-platformă, cutii goale și role de scotch. Vorbesc cu mama lui Olly. Kara și Olly sunt și ei acolo. Nu se vede niciun tată nicăieri, îmi spune Carla.

Curiozitatea mea e mai puternică decât mine și mă trezesc la fereastră, cercetând ce se întâmplă dincolo de perdea. Carla are dreptate. Tatăl lui Olly nu se vede pe nicăieri. Olly, Kara și mama lor sunt cuprinși de frenezie. Se grăbesc intrând și ieșind din casă, lăsând cutii împachetate sau saci mari de gunoi plini cu diverse lucruri pe verandă, astfel încât cei de la mutări să le încarce în camionetă. Nimeni nu vorbește. Chiar și de-aici pot să-mi dau seama că mama lor e agitată. La fiecare câteva minute, Olly se oprește și o strânge într-o îmbrățișare. Ea se agață de el și-l bate ușor pe spate. Kara nu li se alătură. Acum fumează fără să se mai ascundă, scuturând scrumul direct pe verandă.

Încerc să nu-l urmăresc numai pe Olly, dar îmi e imposibil. Inimii mele nu-i pasă deloc ce crede creierul meu. Văd exact momentul în care simte privirea mea pe el. Se oprește din ce face și se întoarce. Privirile ni se întâlnesc. E altfel de cum a fost prima oară. Prima oară era vorba

numai de potenţialitate. Chiar şi-atunci, o parte din mine ştia că aveam să-l iubesc.

De data asta e vorba de certitudine. Ştiam deja că-l iubesc, dar acum ştiu că nu o să mă opresc.

Ridică un braţ să-mi facă cu mâna. Dau drumul draperiei, mă întorc, îmi lipesc spatele de perete şi respir greu.

Aş vrea să anulez toate aceste ultime luni în care am ajuns să-l cunosc. Aş rămâne la mine în cameră. Aş auzi camioneta scoţând un sunet intermitent de lângă casa de alături şi aş rămâne pe canapeaua mea albă, în camera mea albă, citindu-mi cărţile nou-nouţe. Mi-aş aduce aminte de trecutul meu şi mi-aş aminti să nu-l repet.

Supravegherea vecinătății #3

PROGRAMUL TATĂLUI

9:00 – Pleacă la serviciu
20:30 – Se clatină nesigur pe picioare urcând pe verandă și intrând în casă. Beat deja?
21:00 – Se întoarce pe verandă, cu băutura în mână.
22:15 – I se taie firul în scaunul albastru.
Cândva mai târziu – Se împiedică intrând în casă.

PROGRAMUL MAMEI

Necunoscut

PROGRAMUL KAREI

Necunoscut

PROGRAMUL LUI OLLY

Necunoscut

Cinci silabe

O LUNĂ MAI TÂRZIU, imediat după Crăciun, se mută și tatăl lui. Îl urmăresc pe fereastră cum cară câteva cutii la o camionetă U-Hall. Mă agăț de cea mai mică speranță că nu se duce oriunde s-ar fi dus Olly, Kara și mama lor.

Zile întregi mă holbez la casă, întrebându-mă cum de poate să arate la fel, să pară la fel de solidă și să semene în continuare cu o casă, când nu mai e nimeni care s-o facă să arate a cămin.

Mai aștept câteva zile înainte să citesc, în sfârșit, e-mailurile pe care mi le-a trimis Olly. În continuare sunt în folderul *trash*, după cum știam că o să fie.

De la: genericuser033
Către: Madeline F. Whittier <madeline.whittier@gmail.com>
Subiect: limerick #1
Trimis: 16 octombrie, 20:07

era o fată pe nume madeline
al bietei mele inimi crud asasin
când muream m-am întrebat
(chiar deloc exagerat)
mai sunt și alte cuvinte care rimează cu madeline?

De la: genericuser033
Către: Madeline F. Whittier <madeline.whittier@gmail.com>
Subiect: limerick #2
Trimis: 17 octombrie, 20:03

trăia cândva o fată-ntr-o bulă
specialistă-n belele, avea și țidulă
i-am oferit totuși inima mea
dar ea și-a băgat picioarele-n ea
și-așa m-am ales cu o inimă nulă.

Râd până încep să plâng. Trebuie să fi fost foarte supărat pe mine dacă mi-a trimis numai limerick-uri, în loc de haikuuri.

Celelalte e-mailuri de la el sunt mai puțin poetice. Îmi povestește despre încercările de a-și convinge mama să apeleze la un ajutor și despre încercările de a o salva pe Kara de ea însăși. Nu e sigur care conversație anume a convins-o în cele din urmă pe mama lui. Se poate să fi fost momentul în care i-a zis că n-ar mai putea face parte din familie dacă ea ar rămâne acolo. Câteodată trebuie să-i părăsești pe oamenii care te iubesc cel mai mult, scria el. Sau, mai zicea, se poate să fi fost momentul când i-a spus, în cele din urmă, despre mine, cât de bolnavă sunt și cât de dispusă am fost să fac orice doar ca să trăiesc. Mi-a zis că mama lui mă consideră curajoasă.

Ultima lui scrisoare e un haiku

De la: genericuser033
Către: Madeline F. Whittier <madeline. whittier@gmail.com>
Subiect: haiku #1
Trimis: 31 octombrie, 21:07

ia cinci silabe
și uite încă șapte
te iubesc maddy

Aici şi acum

MATEMATICA LUI OLLY SPUNE că nu poţi să prezici viitorul. Se pare că nu poţi să prezici nici trecutul. Timpul se mişcă în ambele direcţii, înainte şi înapoi, iar ce se întâmplă aici şi acum le influenţează pe amândouă.

Confidențial

De la: Dr. Melissa Francis
Către: madeline.whittier@gmail.com
Subiect: Rezultate analize – CONFIDENȚIAL
Trimis: 29 decembrie, 8:03

Domnișoară Whittier,

Probabil nu vă mai amintiți de mine. Numele meu este dr. Melissa Francis. Acum două luni, timp de câteva ore, ați fost sub supravegherea mea la Spitalul Maui Memorial din Hawaii.

Mi s-a părut important să vă contactez personal. Trebuie să știți că v-am studiat cazul cu multă atenție. Nu cred că aveți sau ați avut vreodată SCID.

Îmi dau seama că e șocant să aflați așa ceva. V-am atașat aici o bună parte din analize și vă recomand să consultați încă un doctor (sau chiar doi).

Cred că ar trebui ca alt medic în afara mamei dumneavoastră să verifice cercetările mele. Medicii n-ar trebui niciodată să-și practice meseria pe membrii familiei.

Opinia mea este că ceea ce ați suferit acum două luni în Hawaii a fost un episod de miocardită declanșat de o infecție virală. Din datele care-mi stau la dispoziție, sunt de părere că sistemul dumneavoastră imunitar este extrem de fragil datorită circumstanțelor în care ați fost crescută.

Vă rog să nu ezitați să mă contactați în cazul în care aveți nelămuriri. Succes.

Salutări cordiale,
dr. Melissa Francis

Protecție

CITESC E-MAILUL de șase ori înainte ca literele să înceapă să formeze cuvinte și cuvintele să formeze propoziții pe care să le pot înțelege, dar, chiar și așa, înțelesul tuturor acestor cuvinte îmi scapă. Trec la documentele atașate, conținând rezultatele analizelor de laborator. Toți indicii mei sunt valori absolut medii – nici prea ridicate, nici prea scăzute.

Bineînțeles că e o greșeală. *Bineînțeles* că nu e așa. Dr. Francis mi-a încurcat fișa cu a altcuiva. O altă Madeline Whittier. E un doctor lipsit de experiență. Lumea e crudă în mod inconștient.

Cred că așa stau lucrurile de fapt, dar totuși. Printez e-mailul și rezultatele analizelor. Nu mă mișc în ralanti. Timpul nici n-o ia înainte, nici nu rămâne în urmă.

Cuvintele de pe hârtia scoasă la imprimantă nu sunt diferite de cele de pe ecran, dar au cumva mai multă greutate, au o încărcătură mai mare. Dar nu se poate să fie adevărate. Nu există nicio șansă ca ele să fie adevărate.

Petrec o oră căutând pe Google fiecare analiză în parte, încercând să înțeleg ce înseamnă fiecare. Bineînțeles că internetul nu poate să-mi spună dacă aceste rezultate sunt corecte, nu poate să-mi spună dacă sunt o adolescentă cât se poate de obișnuită sau dacă nivelul sănătății mele este cât se poate de normal.

Și știu. *Știu* că e o greșeală. Totuși, picioarele mă poartă singure în jos pe scări, prin sufragerie, spre biroul mamei

mele. Nu e aici, nici în living. Mă îndrept spre dormitorul ei și bat încet, cu mâini tremurânde. Nu răspunde. Aud apă curgând. Probabil e în baie, pregătindu-se de culcare. Mai bat o dată, mai tare.

— Mama! o strig în timp ce apăs pe clanță.

Tocmai iese din baie, stingând lumina, în timp ce intru.

Fața ei trasă se luminează într-un zâmbet larg când mă vede intrând. Pometii ei arată ascuțiți și mai proeminenți pe chipul slăbit. Cearcănele pe care i le-am făcut par să fi devenit permanente. Nu e machiată, părul desfăcut îi cade pe umeri. Pijamalele negre de mătase stau pe ea ca pe umeraș.

— Hei, scumpo, spune. Ai venit să dăm o petrecere în pijamale?

Se vede pe fața ei cât de tare speră într-un răspuns afirmativ, încât mai că-mi vine să spun da.

Înaintez în cameră scuturând hârtiile.

— Sunt de la un doctor din Maui, spun și răsfoiesc foile căutând numele, deși îl știu foarte bine. Doctor Melissa Francis. Ai cunoscut-o?

Dacă n-aș fi urmărit-o atât de atent, poate că n-aș fi observat că se blochează.

— Am cunoscut o mulțime de doctori în Maui, Madeline, spune cu o voce fermă.

— Mama, îmi pare rău...

Face un gest din mână ca să mă oprească.

— Care e problema, Madeline?

— Scrisoarea asta. Ea, dr. Francis, e de părere că nu sunt bolnavă.

Se uită fix la mine de parcă n-aș fi spus nimic. Nu scoate niciun sunet pentru un timp atât de îndelungat, încât încep să mă întreb dacă chiar am vorbit.

— Despre ce vorbești?

— Spune că nu crede că am SCID. Nu crede c-am avut vreodată SCID.

Se așază încet pe marginea patului.

— O, nu. Despre asta e vorba? spune cu o voce dulce, compătimitoare. Te-a încurajat să-ți faci speranțe false, așa-i?

Îmi face semn să mă duc să mă așez lângă ea. Îmi ia scrisoarea din mână și mă îmbrățișează.

— Îmi pare rău, dar nu-i adevărat, spune.

Mă las moale în brațele ei. Are dreptate. Mi-am făcut speranțe false. Mă simt atât de bine în brațele ei. E cald și bine, mă simt protejată și în siguranță.

Mă mângâie pe păr.

— Îmi pare rău că ai văzut astea. Un gest atât de irresponsabil.

— Nu-i nimic, spun sprijinită de umărul ei. Știam că e o greșeală. Nu mi-am făcut speranțe deșarte.

Se depărtează puțin de mine ca să mă privească în ochi.

— Bineînțeles că e o greșeală, puiule, spune iar ochii i se umplu de lacrimi când mă trage din nou în brațele ei. SCID e o boală atât de rară și atât de complicată, scumpo. Nu toată lumea poate s-o înțeleagă. Sunt atâtea forme ale acestei boli, fiecare caz se comportă ușor diferit.

Se desprinde din nou de mine și-mi caută ochii, ca să fie sigură că o ascult și o înțeleg. Vorbește mai rar și pe un ton înțelegător – pe acel ton de doctor.

— Ai văzut singură, nu? Pentru scurtă vreme ai fost bine, pe urmă aproape ai murit la spitalul de urgență. Sistemele imunitare sunt complicate, spune în timp ce se încruntă la foile din mâinile ei. Iar această doctoriță Francis nu-ți cunoaște întreaga istorie medicală. Nu vede decât o mică fracțiune din ea. N-a fost cu tine în tot acest timp.

Se încruntă mai tare. Greșeala asta o supără mult mai mult decât mă supără pe mine.

— Mama, e OK. De fapt, n-am crezut niciun moment.

Nu pare să mă audă.

— A trebuit să te protejez, spune ea.

— Știu, mama.

Nu prea îmi mai vine să vorbesc despre asta. O iau din nou în brațe.

— A trebuit să te protejez, spune cu buzele lipite de părul meu.

Și acest ultim „a trebuit să te protejez" face ca o parte din mine să amuțească. E o nesiguranță în vocea ei la care nu m-am așteptat, pe care nu mi-o pot explica.

Încerc să mă desprind ca să-i văd fața, dar mă strânge tare.

— Mama, zic, împingând-o.

Îmi dă drumul și mă mângâie pe față.

Mă încrunt către ea.

— Poți să-mi dai alea? o întreb, referindu-mă la hârtiile din mâna ei.

Se uită în jos și pare nedumerită că acele foi au ajuns la ea.

— N-ai nevoie de astea, spune, dar mi le dă totuși înapoi. Deci, facem o petrecere în pijamale? mai încearcă o dată, lovind ușor cu palma salteaua. M-aș simți mai bine dacă ai sta cu mine.

Dar nu sunt sigură că și eu m-aș simți mai bine.

Dicționarul Madeline

suspiciune, suspiciuni, s. f.

1. Adevărul pe care nu-l crezi, nu poți să-l crezi, nu vrei să-l crezi. *Suspiciunea pe care o avea față de mama ei a ținut-o trează toată noaptea.* | *Avea o suspiciune crescândă cum că lumea își râde de ea.* [2015, *Whittier*]

Identitate

CARLA ABIA APUCĂ să intre pe ușă când tabăr pe ea cu scrisoarea. În timp ce o citește, face ochii din ce în ce mai mari cu fiecare propoziție parcursă.

Mă apucă de braț.

— De unde ai asta?

— Citește mai departe.

Indicii și măsurătorile au mai mult sens pentru ea decât pentru mine.

Îi privesc fața și încerc să înțeleg ce se întâmplă cu lumea mea. Mă așteptam să respingă imediat scrisoarea, așa cum a făcut mama, dar reacția ei este... diferită.

— I-ai arătat-o mamei tale?

Aprob din cap, fără-un cuvânt.

— Ce-a zis?

— Că e o greșeală, șoptesc eu, ascunzându-mă de sunetul propriei mele voci.

Privirea i se plimbă pe fața mea un timp îndelungat.

— Trebuie să aflăm, spune.

— Să aflăm ce?

— Dacă e adevărat sau nu.

— Cum ar putea să fie adevărat? Asta ar însemna că...

— Șșșt. Deocamdată nu știm nimic.

Nu știm nimic? Bineînțeles că știm. Știm că sunt bolnavă. Că nu îmi e permis să părăsesc casa, amenințată fiind că mor. Dintotdeaua am știut asta. Asta sunt eu.

— Ce se întâmplă? o întreb pretinzând un răspuns. Ce-mi ascunzi?

— Nu, nu, nu-ți ascund nimic.

— Ce-nseamnă asta?

Oftează, o face din rărunchi și prelung.

— Jur că nu știu nimic. Dar câteodată am niște suspiciuni.

— Ce fel de suspiciuni?

— Câteodată mă gândesc că poate mama ta nu e chiar întreagă. Poate că nu și-a revenit niciodată după ce s-a întâmplat cu tatăl și fratele tău.

Oxigenul din cameră e înlocuit de altceva, de ceva rarefiat și irespirabil. De data asta, timpul încetinește, iar eu capăt un soi de vedere tubulară. Pereții sunt mult prea aproape iar Carla se îndepărtează de mine, ajungând o față mică la capătul unui coridor foarte lung. Vederea tubulară îmi dă o senzație de vertij. Sunt nesigură pe picioare și-mi e greață.

Fug la baie și mă aplec deasupra chiuvetei, scuturată de un reflex de vomă. Carla intră după mine când mă stropesc cu apă pe față.

Mă atinge pe spate iar eu mă scufund sub greutatea mâinii ei. Sunt imaterială. Sunt din nou fata-fantomă a lui Olly. Mâinile mi se încleștează pe porțelanul chiuvetei. Nu pot să-mi ridic ochii spre oglindă pentru că n-aș recunoaște-o pe fata care mă privește din ea.

— Trebuie să știu sigur, mârâi eu, folosind vocea altcuiva.

— Lasă-mă o zi, spune Carla.

Încearcă să mă îmbrățișeze, dar nu o las. Nu vreau mângâiere sau protecție.

Vreau, pur și simplu, adevărul.

Dovadă de viață

TOT CE TREBUIE să fac e să adorm – să-mi liniștesc mintea, să-mi relaxez corpul și să adorm. Dar nu contează cât de mult îmi doresc asta, somnul nu vrea să mă viziteze. Creierul meu e o cameră necunoscută, plină de uși-capcană. Vorbele Carlei îmi răsună în buclă în minte. *Poate că nu și-a revenit niciodată după ce s-a întâmplat.* Ce înseamnă chestia asta? Mă uit la ceas. Ora 1:00. Șapte ore până când se întoarce Carla. O să recoltăm niște sânge și o să-l trimitem unui specialist SCID pe care l-am găsit eu. Șapte ore. Închid ochii. Îi deschid din nou. 1:01.

Nu mai am răbdare să aștept răspunsurile. Trebuie să le găsesc eu.

Mă abțin cu greu să merg în loc să alerg până la biroul mamei. Sunt convinsă că doarme, dar nu pot să risc s-o trezesc. Pun mâna pe clanță și, timp de un moment lung și oribil, mă gândesc că ușa va fi încuiată, că va trebui, dar nu voi putea să aștept. Apăs însă pe clanță iar ușa mă lasă să intru de parcă m-ar fi așteptat, de parcă s-ar fi așteptat să vin acolo.

Biroul e absolut normal, nici prea multă ordine, nici prea mare dezordine. Nu e niciun semn evident al unei minți deranjate. Pereții nu sunt acoperiți de-un scris mărunt, nebunesc, învălmășit și haotic.

Mă îndrept spre biroul voluminos din mijlocul camerei. Conține o cartotecă, așa că încep de-acolo. Îmi tremură

mâinile, nu e un tremur ușor, ci niște zgâlțâituri în toată regula, ca un cutremur pe care numai eu îl simt.

Mama e meticuloasă și excesivă în catalogarea documentelor sale. A păstrat totul, așa că-mi ia mai bine de-o oră să mă uit printr-o mână de dosare. Găsesc facturi de la tot felul de bunuri cumpărate – mai mici sau mai mari –, contracte, documente, fișe fiscale, garanții și manuale de instrucțiuni. A păstrat până și cotoare de la bilete de film.

În sfârșit, undeva mai în spate, găsesc ceea ce caut: un dosar mare și roșu etichetat „Madeline". Îl scot cu atenție și mă așez cu el pe podea.

Arhiva vieții mele începe cu sarcina ei. Găsesc recomandări de vitamine prenatale, ecografii și fotocopii de la fiecare vizită la medic. Găsesc o fișă completată cu un scris de mână cu două căsuțe de bifat – una pentru băiat, cealaltă pentru fată. Cea pentru fată este bifată. Tot aici găsesc certificatul meu de naștere.

Pe măsură ce continui, nu-mi ia mult timp să-mi dau seama că am fost un copil bolnăvicios. Găsesc rapoarte de la consulturi pediatrice pentru urticarie, alergii, eczemă, răceli, febră și două otite, toate înainte să împlinesc patru luni. Găsesc rețete pentru stimularea lactației și trimiteri către specialiști în somnul bebelușilor.

Pe când aveam aproximativ șase luni, o lună imediat după ce tatăl și fratele meu au murit, am fost internată în spital cu virus respirator sincitial (VRS). Nu știu ce înseamnă asta, așa că-mi pun în gând să nu uit să caut pe Google. A fost suficient de grav cât să mă țină în spital timp de trei zile.

Apoi, arhiva ei începe să fie mai puțin meticuloasă. Găsesc o hârtie scoasă la imprimantă cu informații despre VRS luate de pe internet. A încercuit un fragment în care este explicat că VRS este mai grav în cazul persoanelor

care au un sistem imunitar compromis. Găsesc copia primei pagini dintr-un articol despre SCID dintr-un jurnal medical. Mâzgăliturile ei de pe margini sunt ilizibile. Au urmat o singură vizită la un alergolog și trei consultații la trei imunologi diferiți. Fiecare raport conchide că n-a fost găsită nicio boală.

Asta e tot.

Scotocesc prin birou după mai multe dosare. Nu are niciun sens ca asta să fie tot. Unde sunt rezultatele testului? Trebuie să fi fost un al patrulea imunolog, nu? Unde e diagnosticul? Unde sunt consultațiile și părerile altor doctori? Trebuie să fie un alt dosar roșu și gros! Scormonesc printre documente pentru a treia oară. Și pentru a patra. Răstorn alte dosare pe podea, răsfoiesc printre ele. Vânez printre hârtiile de pe birou. Frunzăresc paginile jurnalelor medicale în căutarea unor pasaje subliniate.

Dau fuga la raftul cu cărți, respirând repede. Trag de cărți și le scutur de cotor, în speranța că va cădea ceva din ele – o analiză de laborator uitată, un diagnostic oficial. Nu găsesc nimic.

Dar nimic nu e o dovadă.

Poate că dovada e în altă parte. Am nevoie de o singură încercare ca să-i ghicesc parola – Madeline. Petrec aproape două ore căutând în fiecare fișier de pe computerul ei. Îi verific istoricul paginilor web accesate. Mă uit în dosarul cu documente șterse.

Nimic.

Nimic.

Unde e dovada vieții pe care am dus-o?

Mă rotesc încet în mijlocul camerei. Nu pot accepta dovada din fața propriilor ochi. Nu accept ce nu pot să văd. Cum se poate să nu fie nimic? Parcă boala mea a fost fabricată din aerul mult prea rarefiat pe care-l respir.

Nu-i adevărat. Nu poate fi adevărat.

E posibil să nu fiu bolnavă? Mintea mea se înfioară la gândul ăsta.

Poate că ține alte dosare la ea în dormitor? De ce nu m-am gândit până acum la asta? 5:23. Nu pot să aștept să se trezească? Nu.

Ușa se deschide chiar când mă îndrept către ea.

— Aici erai, spune, evident ușurată. Mi-am făcut griji. Nu erai la tine în cameră.

Înaintează și face ochii mari pe măsură ce-și dă seama de haosul care ne înconjoară.

— A fost vreun cutremur? întreabă.

În cele din urmă pricepe că haosul a fost produs de mâna omului. Se întoarce către mine, confuză:

— Ce se întâmplă, scumpo?

— Sunt bolnavă? o întreb.

Îmi simt pulsul bătându-mi tare în urechi.

— Ce-ai spus?

— Sunt bolnavă? repet, mai tare de data asta.

Mânia ei crescândă se evaporă, înlocuită fiind de îngrijorare.

— Te simți rău?

Întinde o mână ca să mă atingă, dar i-o dau la o parte.

Durerea de pe fața ei mă face să mă simt oarecum prost, dar nu dau înapoi.

— Nu, nu asta vreau să zic. Am sau n-am SCID?

Îngrijorarea i se transformă în exasperare și puțină milă.

— E legat tot de scrisoarea aia?

— Da, îi răspund. Și de Carla. A zis că poate nu ești tocmai OK.

— Asta însemnând ce?

De ce anume o acuz exact?

— Unde sunt toate hârtiile?

Trage adânc aer în piept ca să nu izbucnească.

— Madeline Whittier, despre ce vorbeşti tu?

— Ai o întreagă arhivă pentru orice, dar aici nu se găseşte nimic despre SCID. De ce nu pot să găsesc nimic?

Ridic dosarul roşu de pe jos şi i-l bag în faţă.

— În rest, nu-ţi lipseşte nimic.

— Despre ce vorbeşti? întreabă. Bineînţeles că totul e aici.

Nu sunt sigură la ce mă aşteptam să-mi răspundă, dar nu la asta, în orice caz. Chiar crede că toate hârtiile sunt acolo?

Strânge dosarul la piept ca şi cum ar încerca să-l facă parte din ea.

— Te-ai uitat cu atenţie? Am păstrat totul.

Se duce la birou şi eliberează un colţ. O privesc cum examinează hârtiile, le rearanjează, le netezeşte paginile care n-au nevoie de netezire.

După o vreme se uită în sus spre mine.

— Le-ai luat tu? Ştiu sigur că erau aici.

Vocea îi e plină de confuzie, dar şi de frică.

Atunci îmi devine limpede.

Nu sunt bolnavă, n-am fost niciodată.

Afară

Ies fugind din birou. Coridorul se întinde în fața mea și e nesfârșit. Sunt în camera de presurizare, nu e niciun pic de aer. Sunt afară, respirația mea nu scoate niciun sunet.

Inima nu-mi bate.

Vomit tot nimicul din stomacul meu. Fierea îmi arde gâtul.

Plâng, aerul răcoros al dimineții îmi îngheață lacrimile pe față.

Râd, frigul îmi invadează plămânii.

Nu sunt bolnavă. N-am fost niciodată bolnavă.

Mă izbesc din plin toate emoțiile pe care le-am ținut în mine în ultimele douăzeci și patru de ore. Speranță și disperare, așteptări și regrete, bucurie și furie. Cum e posibil să ai parte de o emoție și de opusul ei, concomitent? Mă lupt din greu într-un ocean negru, am o vestă de salvare de-a curmezișul pieptului și o ancoră legată de picior.

Mama mă ajunge din urmă. Chipul ei e o ruină plină de frică.

— Ce faci? Ce faci? Trebuie să intri în casă.

Vederea mi se îngustează, n-o scap din ochi.

— De ce, mamă? De ce trebuie să intru în casă?

— Pentru că ești bolnavă. Ți se pot întâmpla lucruri rele aici, afară.

Se întinde spre mine să mă tragă spre ea, dar mă smucesc de lângă ea.

— Nu. Nu mă întorc înăuntru.

— Te rog, mă imploră ea. Nu pot să te pierd și pe tine. Nu după toate cele întâmplate.

Se uită la mine, dar știu sigur că nu mă vede deloc.

— I-am pierdut. L-am pierdut pe tatăl tău, l-am pierdut pe fratele tău. Nu aș fi putut să te pierd și pe tine. Pur și simplu, nu aș fi putut.

Fața i se schimonosește, i se dezintegrează complet. Indiferent de structura care o ținea la un loc, aceasta a cedat brusc, o prăbușire catastrofală.

E distrusă. E distrusă de multă vreme. Carla avea dreptate. Nu și-a revenit niciodată după moartea lor.

Spun ceva. Nu știu ce spun, dar ea continuă să vorbească.

— Imediat după ce au murit, te-ai îmbolnăvit așa de tare. Nu respirai cum trebuie, te-am dus la urgențe, a trebuit să rămânem acolo trei zile. N-au știut care-i problema. Au zis că era probabil o alergie. Mi-au dat o listă de lucruri de care să te țin departe, dar am știut că e mai mult de-atât, zice ea, dând din cap. Am știut că e mai mult de-atât. Trebuia să te *protejez*. Ți se poate întâmpla orice aici, afară, zice, uitându-se în jur. Ți se poate întâmpla orice aici, afară. În lume.

Ar trebui să simt compasiune. Dar nu asta simt. Furia crește în mine și eclipsează orice alt sentiment.

— Nu sunt bolnavă! îi strig. N-am fost niciodată. Tu ești cea bolnavă! mai spun în timp ce împung cu degetul aerul din fața ei.

O văd cum se chircește în ea însăși și cum dispare.

— Hai în casă, șoptește ea. O să te protejez. Rămâi cu mine. Ești tot ce am.

Durerea ei este nesfârșită. Ajunge dincolo de capătul lumii.

Durerea ei e o mare moartă.

Durerea ei îmi e destinată mie, dar eu nu pot s-o mai rabd.

Basme

A FOST ODATĂ CA niciodată o fată a cărei întreagă viaţă era o minciună.

Vidul

UN UNIVERS născut într-o clipită poate dispărea la fel de repede.

Începuturi și sfârșituri

TREC PATRU ZILE. Mănânc. Îmi fac temele. Nu citesc. Mama umblă de colo-colo într-o stare de fugă disociativă. Nu cred că înțelege ce s-a întâmplat. Pare că-și dă seama că are de ce să se căiască, dar nu știe exact de ce. Câteodată încearcă să-mi vorbească, dar o ignor. Abia mă mai uit la ea.

În dimineața în care am aflat adevărul, Carla i-a dus mostre de sânge doctorului Chase, specialistul în SCID. Suntem la cabinetul lui acum, așteptând să fim chemate înăuntru. Chiar dacă știu ce-o să-mi spună, îmi e groază de confirmarea medicală propriu-zisă.

Cine o să mai fiu dacă nu sunt bolnavă?

O asistentă îmi strigă numele iar eu o rog pe Carla să rămână în camera de așteptare. Dintr-un motiv sau altul, vreau să primesc vestea asta singură.

Dr. Chase se ridică în picioare când intru. Arată ca în fotografiile pe care le-am găsit pe internet – un bărbat alb mai în vârstă, cu păr încărunțit și ochi mari, negri, strălucitori.

Mă privește cu un amestec de simpatie și de curiozitate.

Îmi face semn să mă așez, iar el se așază abia după ce o fac eu.

— Cazul tău, începe el, dar apoi se oprește.

E emoționat.

— E în ordine, spun eu. Știu deja.

Deschide un dosar de pe biroul lui, clatină din cap de parcă rezultatele l-ar nedumeri încă.

— M-am uitat peste aceste rezultate în mod repetat. I-am pus și pe colegii mei să verifice, ca să fim perfect siguri. Nu ești bolnavă, domnișoară Whittier.

Se oprește, așteaptă ca eu să reacționez.

Clatin din cap și repet:

— Știu deja.

— Carla, sora Flores, mi-a povestit tot istoricul tău.

Concentrat, mai răsfoiește câteva pagini, încercând să evite să zică ce are de spus în continuare:

— În calitate de doctor, mama ta ar fi trebuit să știe asta. De acord, SCID este o boală foarte rară și cunoaște numeroase forme, dar tu nu prezinți niciun semn, dar absolut niciunul care să indice boala. Dacă ar fi făcut cea mai mică cercetare, orice fel de test, ar fi trebuit să știe asta.

Pereții încăperii se prăbușesc iar eu ajung într-un peisaj alb, lipsit de orice însușiri, punctat de uși deschise care nu duc nicăieri.

Când în cele din urmă îmi revin în simțiri, doctorul mă privește așteptând de la mine ceva.

— Îmi cer scuze, ați spus ceva? îl întreb.

— Da. Îmi închipui că ai niște întrebări de pus.

— De ce m-am îmbolnăvit în Hawaii?

— Oamenii se îmbolnăvesc, Madeline. Oameni sănătoși, perfect normali se îmbolnăvesc tot timpul.

— Dar mi s-a oprit inima.

— Da. Bănuiesc că a fost vorba de miocardită. Am vorbit și cu doctorița din Hawaii. Bănuiește același lucru. Practic, cândva în trecut ai avut o infecție virală care ți-a slăbit inima. Ai avut niște dureri în piept sau ți s-a tăiat respirația la un moment dat când erai în Hawaii?

— Da, îi răspund încet, amintindu-mi cum m-a strâns inima și cum am ignorat acest lucru cu bună știință.

— Păi, pare destul de plauzibil să fi fost miocardită.

Nu mai am alte întrebări, cel puțin nu pentru el. Mă ridic de pe scaun.

— Vă mulțumesc foarte mult, domnule doctor Chase.

Se ridică și el, agitat și părând chiar mai emoționat decât înainte.

— Înainte să pleci, ar mai fi un lucru.

Mă așez la loc.

— Datorită circumstanțelor în care ai fost crescută, nu suntem siguri în ce stare se găsește sistemul tău imunitar.

— Ce-nseamnă asta?

— Credem că e posibil să fie subdezvoltat, ca al unui sugar.

— Sugar?

— Sistemul tău imunitar n-a fost expus toată viața la viruși sau la infecții bacteriene. N-a avut timp să capete experiență luptând cu astfel de infecții. N-a avut timp să se facă mai puternic.

— Deci tot sunt bolnavă?

Se lasă pe spătarul scaunului.

— N-am un răspuns prea bun pentru tine. Suntem pe un teritoriu necartografiat aici. N-am mai auzit de un caz ca al tău. S-ar putea să însemne că te vei îmbolnăvi mai des decât oamenii cu un sistem imunitar sănătos. Sau s-ar putea să însemne că atunci când te vei îmbolnăvi, boala va fi foarte severă.

— Cum pot să știu?

— Nu cred că se poate afla. Îți recomand să fii precaută.

Stabilim niște consultații săptămânale. Îmi spune s-o iau ușor pe măsură ce încep să văd lumea – fără mulțimi mari de oameni, fără mâncăruri pe care nu le cunosc, fără activități fizice epuizante.

— Lumea asta nu pleacă nicăieri, îmi spune înainte să ies.

După moartea

URMĂTOARELE ZILE mi le petrec căutând mai multe informaţii, căutând orice ar putea să-mi explice ce mi s-a întâmplat mie şi ce i s-a-ntâmplat mamei mele. Vreau un jurnal cu gândurile ei expuse negru pe alb. Vreau să-mi pot reprezenta cu acurateţe nebunia ei, ca să pot să-i trasez istoricul şi ca să-l pot trasa şi pe-al meu. Vreau detalii şi explicaţii. Vreau să ştiu de ce şi de ce şi de ce. Trebuie să ştiu ce s-a întâmplat, dar ea nu poate să-mi spună. E prea distrusă. Şi dacă ar putea? Ar conta oare? Aş *înţelege*? Aş putea să înţeleg profunzimea durerii şi a fricii care au făcut-o să-mi fure întreaga viaţă?

Doctorul Chase e de părere că are nevoie de un terapeut. Crede că poate să treacă mult timp până când va fi capabilă să-mi spună ce s-a întâmplat exact, dacă va fi vreodată capabilă. Bănuieşte că a suferit un fel de cădere nervoasă după ce tatăl şi fratele meu au murit.

Carla se foloseşte de toată puterea ei de persuasiune încercând să mă convingă să nu plec de-acasă. Nu doar de dragul mamei, cât de-al meu. Sănătatea mea încă e o necunoscută.

Mă gândesc să-i scriu un e-mail lui Olly, dar a trecut atât de mult timp. L-am minţit. Probabil c-a trecut peste. Probabil şi-a găsit pe altcineva. Nu sunt sigură că pot îndura să-mi mai fie o dată zdrobită inima. Şi ce să-i scriu? Că aproape nu mai sunt bolnavă?

În cele din urmă, Carla mă convinge să rămân cu mama. Spune că sunt mai bună de-atât. Eu nu sunt așa de sigură. Persoana care am fost înainte să aflu adevărul a murit.

O săptămână e.n.

AM PRIMUL consult săptămânal cu doctorul Chase. Îmi cere să fiu prudentă.

Îmi instalez o încuietoare la ușa dormitorului.

Două săptămâni e.n.

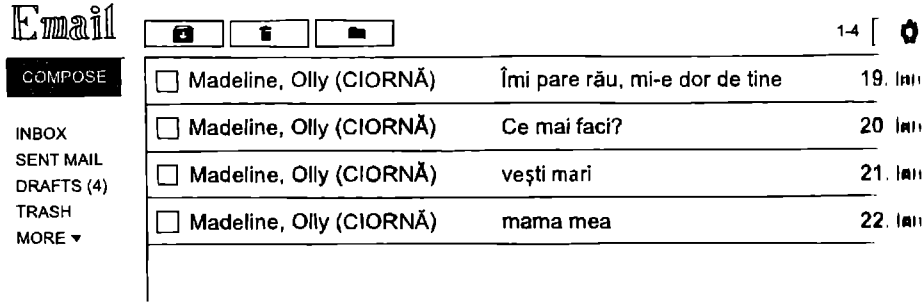

Trei săptămâni e.n.

MAMA ÎNCEARCĂ să intre în cameră, dar ușa e încuiată iar eu sunt înăutru.

Pleacă.

Scriu mai multe ciorne la e-mailul pentru Olly, însă nu le trimit.

Doctorul Chase continuă să-mi ceară să fiu precaută.

Patru săptămâni e.n.

ÎMI ZUGRĂVESC FIECARE perete din cameră cu altă culoare. Cel cu fereastra e de un galben pal, untos. Rafturile sunt de un portocaliu culoarea apusului, pe un perete albastru-păun. Peretele de la capătâiul patului meu e culoarea lavandei, iar ultimul e negru, obținut cu vopsea cu efect de tablă de scris.

Mama bate la ușă, dar mă prefac că n-o aud.

Pleacă.

Cinci săptămâni e.n.

COMAND PLANTE adevărate pentru camera cu soare. Opresc filtrele de aer și deschid ferestrele. Cumpăr cinci peștișori aurii, îi numesc pe toți Olly și le dau drumul în apă.

Șase săptămâni e.n.

Doctor Chase insistă că e prea curând să mă înscriu la liceu. Prea mulţi copii cu prea multe boli. Eu și Carla îl convingem să le permită unora dintre profesorii mei să avem cursuri față în față, atâta timp cât nu sunt bolnavi. Șovăie, dar acceptă.

Mama lui Madeline

Servicii Consiliere familială și psihologică
Bluff Avenue nr. 33, Santa Monica, CA

Margaret Stevenson
doctor în medicină ABPN

23/02/2015 16:19
Completat 26/02/2015 20:30

PACIENT
Pauline Whittler (F 51 ani)

REZUMAT
În cele din urmă, pacienta este capabilă să-și reamintească noaptea în care soțul și fiul ei au murit. Încă se referă la eveniment la timpul prezent. E limpede că vom avea ceva de muncă.

TRANSCRIERE
Știați că polițiștii, când sunt agitați, își duc mâna la armă? E un tic. Am observat faptul la urgențe, când aduceau vreun membru al unei bande sau vreun infractor. Cred că atingerea armei îi calmează. Doi polițiști au venit la noi acasă după, după ce s-a întâmplat. Un bărbat și o femeie. Fac intenționat asta? Un bărbat. O femeie. Doar polițista a vorbit, și-a ținut mâna la armă în tot timpul ăsta. Mi s-a adresat cu „doamnă". Cred c-ar fi vrut să ghicesc ce avea să-mi spună, ca să nu trebuiască să rostească cuvintele. Sunt doctor. Sunt obișnuită să dau vești proaste, dar ea nu era. Continua să vorbească. Mi-a spus ce s-a întâmplat, dar eu nu mai eram acolo. Eram înapoi în camera lui Maddy. O masam pe burtică. Era din nou bolnavă. Era mereu bolnavă. Otită. Diaree. Bronșită. Polițista continua să vorbească, iar eu nu voiam decât să înceteze. Voiam ca totul să înceteze. Nu mai voiam un copil care să plângă, nu mai voiam boli, nu mai voiam spitale, nu mai voiam moarte. Dacă s-ar opri totul odată, pur și simplu să se oprească.

TULBURARE FACTICĂ

Flori pentru Algernon

O SĂPTĂMÂNĂ MAI TÂRZIU, eu şi Carla îl umărim pe domnul Waterman cum traversează peluza, îndreptându-se spre maşină ca să plece. L-am îmbrăţişat înainte să iasă. A fost surprins, dar n-a spus nimic şi m-a îmbrăţişat şi el, de parcă ar fi fost perfect normal.

Rămân afară câteva minute după ce pleacă iar Carla aşteaptă cu mine. Încearcă să găsească o metodă mai blândă să-mi frângă inima deja zdrobită.

— Aşa... începe ea.

Ştiu ce are de gând să-mi zică. Şi-a tot făcut curaj întreaga zi ca să-mi spună.

— Te rog, nu mă părăsi, Carla. Încă am nevoie de tine.

Mă priveşte, dar nu pot să îndur s-o privesc şi eu.

Nu neagă spusele mele, doar mă prinde de mâini.

— Dacă chiar ai nevoie cu adevărat de mine, rămân, spune, strângându-mă de degete. Dar n-ai.

— Întotdeauna o să am nevoie de tine, spun, fără să încerc să-mi opresc lacrimile care au început să curgă.

— Dar nu ca înainte, îmi răspunde cu blândeţe.

Bineînţeles că are dreptate. N-am nevoie să stea aici cu mine opt ore pe zi. N-am nevoie de îngrijire permanentă. Dar ce-o să mă fac fără ea?

Lacrimile mi se transformă în hohote sfâşietoare, ea mă ţine în braţe, mă lasă să plâng până când ajung la capătul lor.

— Ce-o să faci?

Îmi șterge fața cu dosul palmelor.

— S-ar putea să mă întorc iar în spital.

— I-ai spus deja mamei mele?

— Azi dimineață.

— Și ce-a spus?

— Mi-a mulțumit c-am avut grijă de tine.

Nu încerc să-mi ascund privirea mânioasă. Carla mă prinde de bărbie.

— Când ai de gând să-ți lași inima s-o ierte?

— Ce-a făcut ea este de neiertat.

— Era bolnavă, scumpo. Și încă e.

Scutur din cap.

— Mi-a răpit toată viața.

Chiar și-acum, gândindu-mă la toți acei ani pe care i-am pierdut, mă simt ca pe buza unei prăpăstii imense, de parcă aș putea să cad în orice moment și să nu mai ies niciodată de-acolo.

Carla mă înghiontește, îmi revin în simțiri.

— Nu toată viața. Ți-a mai rămas o grămadă.

Intrăm înăutru. O urmăresc prin casă, privind-o cum își strânge lucrurile pentru ultima oară.

— Ai citit *Flori pentru Algernon*? o întreb.

— Da.

— Ți-a plăcut?

— Nu. Nu e genul meu de carte. Nu e destul de optimistă.

— Te-a făcut să plângi, așa-i?

Scutură din cap în semn că nu, dar apoi recunoaște:

— Bine, da, am plâns ca un copil.

Râdem amândouă.

Cadoul

O SĂPTĂMÂNĂ MAI TÂRZIU, mama îmi bate la uşă. Rămân unde sunt pe canapea. Bate încă o dată, mai insistent, simt cum mă cuprind resentimentele. Nu cred că relaţia noastră va mai fi vreodată ca-nainte. Îmi e greu s-o iert când ea nu-şi înţelege pe deplin greşeala.

Smucesc de uşă şi o deschid tocmai când e pe cale să mai bată o dată.

— Nu e cel mai bun moment acum, spun.

Tresare, dar nu-mi pasă. Vreau s-o rănesc iar şi iar. Furia mea e mereu acolo. Mă aştept să se diminueze cu trecerea timpului, dar e tot acolo, imediat sub suprafaţa lucrurilor.

Trage aer în piept.

— Ţi-am luat ceva, spune cu o voce mică şi intimidată.

Dau ochii peste cap.

— Crezi că un cadou ajută?

Ştiu c-am rănit-o din nou. Cadoul îi tremură în mână. Îl iau numai pentru că vreau să terminăm odată conversaţia asta. Vreau să mă ţin departe de ea şi să nu simt milă sau empatie sau compasiune sau orice.

Se întoarce şi dă să plece, dar se opreşte:

— Eu te iubesc în continuare, Madeline. Şi tu mă iubeşti în continuare. Ai toată viaţa înainte. N-o irosi. Iartă-mă.

Sfârșitul e începutul e sfârșitul

DESCHID CADOUL de la mama. E un telefon. O aplicație care arată prognoza meteo pe toată săptămâna e deschisă: senin și soare, în fiecare zi.

Trebuie să ies din casă. Ies afară, fără să știu unde merg până nu ajung acolo. Din fericire, scara e exact unde a lăsat-o Olly. Mă urc pe ea și ajung pe acoperiș.

Planetariul e tot acolo, la fel de frumos. Sorii, lunile, stelele de staniol se leagănă și se răsucesc reflectând razele soarelui înapoi în universul mai mare. Dau un bobârnac uneia dintre planete și întreg sistemul începe să se rotească încetișor. Înțeleg de ce Olly l-a făcut. E liniștitor să cuprinzi o întreagă lume dintr-o privire – să vezi toate piesele și să știi cum se îmbină una cu alta.

Numai cinci luni au trecut de când am fost ultima oară sus aici? Mi se pare că a trecut o viață întreagă, mai multe vieți chiar. Iar fata care a fost aici? Eu eram fata aia? Mai am eu ceva în comun cu acea Maddy din trecut în afară de asemănarea fizică și același nume?

Când eram mai mică, una dintre activitățile mele preferate era să-mi imaginez diferite versiuni ale mele plasate în universuri alternative. Câteodată eram o fată cu obraji rumeni care zburdă pe-afară, mănâncă flori și face drumeții la munte de una singură. Sau eram o aventurieră mânată de adrenalină care sare cu parașuta și participă la curse de mașini. Sau o ucigașă de dragoni, îmbrăcată în zale și învârtind o sabie deasupra capului. Era distractiv

să-mi imaginez toate lucrurile alea pentru că știam cine sunt. Acum nu mai știu nimic. Nu știu cine ar trebui să fiu în noul meu univers.

Tot încerc să identific momentul când s-a schimbat totul. Momentul care mi-a așezat viața pe acest făgaș. Să fi fost când tatăl și fratele meu au murit sau a fost înainte de asta? Să fi fost momentul în care s-au urcat în mașină în ziua când au murit? Să fi fost când s-a născut fratele meu? Sau când mama și tata s-au cunoscut? Sau când s-a născut mama? Poate n-a fost niciunul dintre astea. Poate a fost momentul în care șoferul a decis că nu e prea obosit ca să mai conducă. Sau când s-a hotărât să devină șofer de tir. Sau când s-a născut.

Sau oricare din infinitatea de momente care au dus la asta.

Deci, dacă aș putea să schimb un moment, pe care ar trebui să-l aleg? Și aș obține rezultatul dorit? Aș fi Maddy în continuare? Aș mai fi trăit în casa asta? S-ar mai fi mutat un băiat pe nume Olly în casa de alături? Ne-am mai fi îndrăgostit unul de altul?

Teoria haosului spune că și cea mai mică schimbare în starea inițială poate duce la rezultate extrem de imprevizibile. Un fluture bate din aripi acum și un uragan se formează în viitor.

Totuși.

Cred că dacă pur și simplu aș putea să găsesc acel moment, aș putea să-l descompun bucățică cu bucățică, moleculă cu moleculă, până când aș ajunge la nivel atomic, până când aș ajunge la bucata care e neatinsă și esențială. Dacă aș putea să o iau deoparte și să o înțeleg, atunci poate că aș face exact schimbarea corectă.

Aș putea s-o fac bine pe mama și s-o recompun astfel încât să nu fi fost niciodată distrusă.

Aș putea înțelege cum de-am ajuns să stau pe acest acoperiș la începutul și la sfârșitul tuturor lucrurilor.

Viitor anterior #2

Către: genericuser033@gmail.com
De la: madeline.whittier@gmail.com
Subiect: Viitor anterior #2
Trimis: 10 martie, 19:33

Când vei citi asta, mă vei fi iertat.

Decolare

ALTPAIR

Bilet de îmbarcare

ZBOR
AT3881 11MAR16630A

NUME
WHITTIER MADELINE

DE LA
LAX LOS ANG

CĂTRE
JFK NEW YORK

POARTA
33

LOC
09F

NUME
WHITTIER MADELINE

LOC
09F

DE LA
LAX LOS ANG

CĂTRE
JFK NEW YORK

ALTPAIR

Iertare

MĂ UIT pe geamul avionului şi văd kilometri întregi de parcele de verdeaţă împărţite în pătrate perfecte. Duzini întregi de bazine misterioase, albastre-verzui lucesc pe margini. De aici, de la înălţimea asta, lumea pare ordonată şi făcută după un plan.

Dar ştiu că e mai mult de-atât. Şi mai puţin. E structurată şi haotică. Frumoasă şi stranie.

Doctorul Chase n-a fost deloc mulţumit de decizia mea de a zbura atât de curând. Dar oricând se poate întâmpla ceva. Siguranţa nu înseamnă totul. Viaţa înseamnă mai mult decât să trăieşti.

Spre stima ei, mama n-a încercat să mă oprească când i-am spus aseară. Şi-a înăbuşit toată frica şi panica, chiar dacă nu crede încă pe deplin că nu sunt bolnavă. Creierul ei de doctor încearcă să concilieze ce-a crezut atâta timp cu dovezile de la mult prea mulţi alţi doctori, aduse de mult prea multe alte teste. Încerc să mă pun în pielea ei, jucând jocuri nu de cauză şi efect, ci de efect şi cauză. Mă întorc în urmă, în urmă, din ce în ce mai în urmă şi mereu ajung în acelaşi loc.

Dragostea.

Dragostea îi face pe oameni să o ia razna.

Pierderea dragostei îi face pe oameni să o ia razna.

Mama l-a iubit pe tata. A fost iubirea vieţii ei. L-a iubit pe fratele meu. Era iubirea vieţii ei. Mă iubeşte pe mine. Sunt iubirea vieţii ei.

Universul i i-a răpit pe tata și pe fratele meu. Pentru ea a fost Big Bang-ul pe dos – totul care-a devenit nimic.

Pot să înțeleg asta.

Aproape.

Încerc să înțeleg.

— Când o să te-ntorci acasă? m-a întrebat.

I-am spus adevărul:

— Nu știu dacă locul ăsta mai e „acasă".

Atunci, a început să plângă, dar m-a lăsat să plec, iar asta trebuie să însemne ceva.

În cele din urmă, perdeaua de nori devine prea deasă ca să mai văd ceva pe geam. Mă fac comodă în scaun și încep să recitesc *Micul Prinț*. Și, ca de fiecare dată când am recitit-o, i se schimbă înțelesul.

Viața e scurtă ®

CRONICI CU *SPOILERE* DE MADELINE

MICUL PRINȚ DE ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY

Atenție, *spoiler*: Dragostea înseamnă totul. Totul.

Viața asta

CHIAR ȘI ÎNTR-O SÂMBĂTĂ la ora 9 dimineața, New Yorkul e la fel de gălăgios și aglomerat pe cât i s-a dus vestea că ar fi. Străzile sunt pline de mașini care claxonează, înaintând încet. Pe trotuare mișună oameni care trec razant unii pe lângă alții, ca și cum mișcările lor ar fi coregrafiate. De pe bancheta din spate a taxiului las zgomotul și mirosurile orașului să mă învăluie. Țin ochii larg deschiși ca să absorb tot ce văd.

Nu i-am spus lui Olly ce am de gând să fac, i-am spus doar că îl așteaptă un cadou într-un anticariat din apropierea casei lui. Mi-am imaginat revederea aproape tot zborul. Toate scenariile presupuneau un sărut în primele treizeci de secunde.

Șoferul mă lasă în fața anticariatului Ye Olde Book Shoppe. Intru pe ușă. Știu imediat că voi ajunge să petrec mult timp aici.

Magazinul este format dintr-o încăpere mică, cu rafturi până în tavan, toate debordând de cărți. Încăperea e slab luminată, dar câte-un spot în formă de stilou e plasat pe fiecare raft, astfel încât cărțile sunt cam tot ce vezi. Nu miroase a nimic din ce mi-am putut imagina. Miroase a *vechi*. De parcă anticariatul e în acel loc de foarte multă vreme.

Mai am un sfert de oră până ajunge Olly. Mă plimb pe culoarele dintre rafturi, holbându-mă la toate acele cărți. Vreau să le ating pe toate deodată. Vreau să ajung să mă număr și eu printre toți acei oameni care le-au citit deja.

Îmi trec degetul peste cotoarele lor. Unele sunt atât de ponosite, atât de uzate, că abia pot să le descifrez titlurile.

Mă uit la telefon să văd cât e ceasul. Se apropie momentul. Îmi croiesc drum spre capătul rafturilor S–U şi mă ascund. Fluturii mi-au revenit.

Un minut mai târziu, îl urmăresc cum merge încet pe culoar examinând rafturile.

I-a crescut părul. Are nişte bucle mari, neglijente, care îi îmblânzesc trăsăturile ascuţite ale feţei. Şi nu e îmbrăcat cu totul în negru. Mă rog, jeanşii şi tenişii sunt negri, dar are un tricou gri. Mi se pare cumva mai înalt.

Să-l văd pe el arătând atât de diferit mă face să mă panichez cel mai tare, mai mult decât orice altă experienţă prin care am trecut în ultimele săptămâni – să-mi iau rămas-bun de la Carla, să plec de-acasă în ciuda recomandării doctorului Chase, s-o las pe mama cu tristeţea ei.

Nu ştiu de ce mă aşteptasem să-l găsesc la fel. Eu *nu sunt* la fel.

Îşi scoate telefonul ca să recitească instrucţiunile pe care i le-am dat.

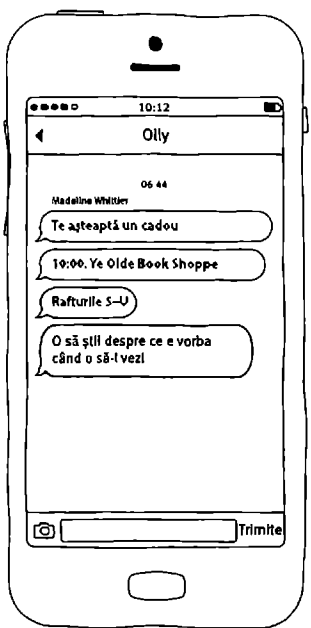

Își bagă telefonul în buzunar și se uită din nou la rafturi. Am pus cartea, cu coperta la vedere, în fața celorlalte, astfel încât nu are cum s-o rateze. Nu o face. Dar în loc s-o ia de pe raft, își strecoară mâinile în buzunare și se uită la ea.

Acum câteva zile, când mă spovedeam planetariului, încercam din răsputeri să găsesc acel unic moment fundamental care mi-a așezat viața pe acest făgaș. Momentul care poate răspunde la întrebarea „Cum am ajuns aici?".

Dar nu e vorba niciodată de un singur moment. E o serie. Și viața ta poate să se ramifice din fiecare aceste momente în o mie de direcții diferite. Poate că există o versiune a vieții tale pentru toate alegerile pe care le faci și una pentru toate alegerile pe care nu le faci.

Poate că există o versiune a vieții mele unde chiar sunt bolnavă.

O versiune în care mor în Hawaii.

Încă una în care tatăl și fratele meu trăiesc iar mama e zdravănă la minte.

Există până și o versiune a vieții mele fără Olly în ea.

Dar nu e asta.

Olly își scoate mâinile din buzunare, ia cartea de pe raft, o deschide și citește. Zâmbește și începe să se miște ușor pe vârfurile picioarelor.

Ies din ascunzătoare. Pornesc înspre el pe culoarul dintre rafturi.

Pentru zâmbetul cu care mă întâmpină merită să trăiești.

— Ți-am găsit cartea, zice el.

→ RECOMPENSĂ PENTRU CINE O GĂSEȘTE:

- ~~Să faci snorkeling împreună cu mine (Madeline) în Molokini, pentru a identifica peștele simbol al statului Hawaii – peștele Humuhumunukunukuapua'a.~~
- ~~O vizită cu mine (Madeline) într-un carticariat.~~
- Eu (Madeline)

ANTOINE
DE SAINT-EXUPÉRY

MICUL PRINȚ

Cu desenele autorului

Traducere și postfață
de Ioana Pârvulescu

ARTHUR

Mulțumiri

Ești un cititor cu adevărat desăvârșit dacă ai ajuns până aici, la mulțumiri. Și, ca un adevărat cititor desăvârșit de cărți (și de astfel de mulțumiri), știi că aceste cărți nu apar pur și simplu, pe deplin conturate, din mințile confuze ale autorilor lor.

Mai întâi, aș vrea să-i mulțumesc mamei mele care a avut întotdeauna visuri suficient de mari cât pentru amândouă. Nu, mama, Oprah încă nu m-a selectat pentru clubul ei de lectură. Dar! S-ar putea întâmpla asta.

În copilăria mea în Jamaica, tatăl meu scria cronici de filme pentru un ziar local. Eu consideram că asta (scrisul) și el (tatăl meu) sunt cele mai mișto lucruri. Deci. Trebuie să-i mulțumesc tatălului meu că mi-a arătat că poți pune pe hârtie lucruri care vin din capul tău și că astfel de lucruri îi pot mișca pe alții.

Vreau să mulțumesc găștii de la Emerson College împreună cu care am scris și am băut în fiecare joi seară. Vă știți voi care sunteți. Ați fost primul meu colectiv de scriitori. Ce grup talentat, nebun, încurajator și în general lucid mai erați. Trebuie să-i mulțumesc în special lui Wendy Wunder. Ești generoasă, amuzantă și una dintre cele mai bune scriitoare pe care le cunosc.

Le mulțumesc Joellei Hobeika, Sarei Shandler, lui Natalie Sousa și lui Josh Bank de la Alloy. Ați făcut cartea mai bună în toate felurile posibile. Vreau să le mulțumesc

îndeosebi Sarei, pentru că a fost savantul nebun și genial, și Joellei (și ea un geniu), pentru că m-a făcut să râd și să mă simt bine chiar și atunci când îmi dădea douăsprezece pagini de revizii umplute pe ambele părți cu notițe spațiate la un singur rând.

Și mai e și Wendy Loggia. Sincer, am tras lozul cel mare avându-te ca editor. Îți mulțumesc pentru viziunea, pasiunea și bunătatea de care ai dat dovadă. Ai crezut în cartea asta de la primele rânduri iar acest lucru a însemnat imens pentru mine. Îți mulțumesc ție și întregii echipe de la Delacorte pentru că mi-ați îndeplinit cel mai mare, mai vechi și mai nebun vis al meu.

În final, soțului meu David Yoon. Îți mulțumesc pentru că mi-ai desenat lucruri frumoase la patru dimineața, printre sărutări și guri de cafea. Îți mulțumesc pentru absolut tot. Pentru dragoste. Pentru aventură. Pentru familie. Pentru viața asta. Te iubesc.

Cuprins

Camera albă 9
Ghetoul SCID 11
Pu'ne.tsi o do'rin'tsa 16
Rămâne la fel 21
Viața e scurtă 23
Invazia extraterestră, partea a II-a 24
Jurnalul lui Madeline 25
Comitetul de primire 28
Balonul meu alb 30
Supravegherea vecinătății 31
Spionez 33
Menteuse 34
Pièce de rejection 39
Supraviețuire 41
Viața e scurtă 44
Primul contact 45
A doua noapte 47
A patra noapte 48
A cincea noapte 49
A șasea noapte 50
A șaptea noapte 51
Primul contact, partea a doua 52
Primul contact, partea a treia 55

Înghețată de astronaut 65
Totul e un risc 68
Un sfert de oră mai târziu 71
Două ore mai târziu 72
După zece minute 73
Mai târziu 74
Celor care așteaptă 75
Viitor anterior 77
Olly 78
Un diagnostic 85
Perspective 86
Țara Minunilor 89
Viața e scurtă 91
Te face mai puternic 92
Nu da poate 95
Timp 97
Oglindă, oglinjoară 99
Prognoză 101
Dicționarul Madeline 106
Secrete 107
Vă mulțumim pentru cumpărăturile făcute 108
Numerologie 109
Olly zice 111
Teoria haosului 113
Poveste despre două Maddy 117
Card Freedom 121
Cu susul în jos 122
Piele 127
Prietenie 128
Documentare 129
Viață și moarte 133

Cinstit vorbind 136
Afară 137
Cea de-a treia Maddy 142
Viața e un dar 143
Dicționarul Madeline 145
Imagine în oglindă 146
Schimbare de program 148
Mai mult de-atât 149
Asistenta Malefică 153
Supravegherea vecinătății #2 156
Educație superioară 157
Aloha înseamnă „Bună“ și „Rămas-bun“,
partea întâi 160
Mai târziu, 21:08 163
Era o tipă răpitoare 164
Peretele de sticlă 166
Lumea ascunsă 168
Viață pe jumătate 169
Rămas-bun 170
Cele cinci simțuri 172
Alte lumi 174
Aloha însemnă „Bună“ și „Rămas-bun“,
partea a doua 180
Deja fericită 181
Infectată 185
brb 190
Primul zbor, întrebări frecvente 191
Banda de bagaje 193
Dicționarul Madeline 197
Aici acum 198
Dicționarul Madeline 200

Recompensă pentru cine o găsește 201
Amintirea lucrurilor actuale 205
Costumul de baie 208
Îndreptar al peștilor din recifurile hawaiiene 210
Sari 211
Plonjatul de pe stâncă: un ghid 214
Zach 215
Patul Murphy 222
Toate cuvintele 225
Dicționarul Madeline 229
Lumea observabilă 230
De data asta 231
Spirală 236
Sfârșit 237
Eliberată, prima parte 243
Înviată 244
Reintegrată 245
Eliberată, partea a doua 247
Viața e scurtă 250
Geografie 251
Harta disperării 253
Viața e scurtă 254
Selectează-le pe toate, șterge 255
Prefăcătorie 256
Reunire 258
Supravegherea vecinătății #3 261
Cinci silabe 262
Ultima lui scrisoare e un haiku 264
Aici și acum 265
Confidențial 266
Protecție 268

Dicționarul Madeline 272
Identitate 273
Dovadă de viață 275
Afară 280
Basme 282
Vidul 283
Începuturi și sfârșituri 284
După moartea 287
O săptămână e.n. 289
Două săptămâni e.n. 290
Trei săptămâni e.n. 291
Patru săptămâni e.n. 292
Cinci săptămâni e.n. 293
Șase săptămâni e.n. 294
Mama lui Madeline 295
Flori pentru Algernon 296
Cadoul 298
Sfârșitul e începutul e sfârșitul 299
Viitor anterior #2 301
Decolare 302
Iertare 303
Viața e scurtă 305
Viața asta 306
Mulțumiri 311